COLECTIA ALBASTRA

WILL KROEGER

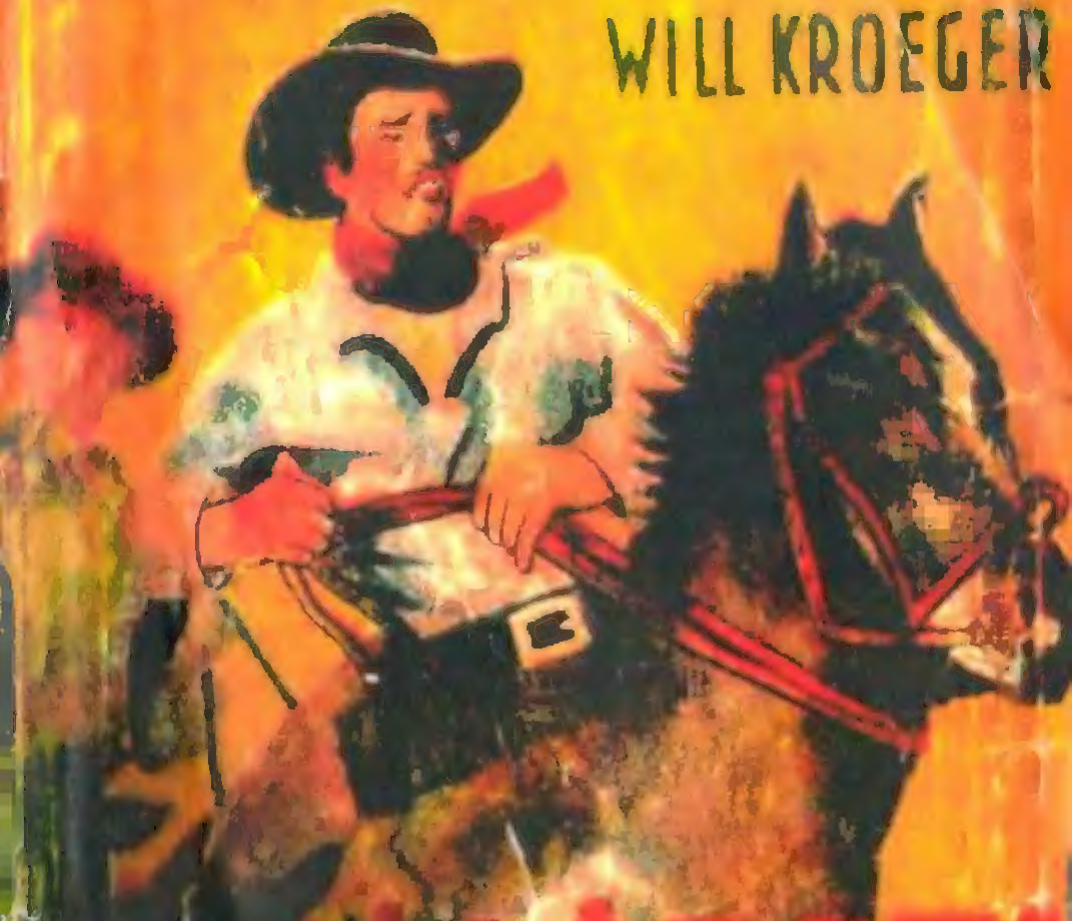

CĂLĂREȚI FĂRĂ ȚINTĂ

ROMANELE DE AVENTURI

WILL KRUEGER

CĂLĂREȚI FĂRĂ ȚINTĂ

2793

BUCUREȘTI I, STR. BREZOIANU Nr. 8

TELEFON 4.29.91

EDITURA EXPRESS

a lansat în colecţia

MASCA ROŞIE

cele mai bune romane poliţiste:

CLUBUL MASCAŢILOR

Un roman de aventură, dragoste şi spionaj, de un intens dramatism datorită scriitorului englez ALLEN UPWARD

şi

J. B. CARSON CONTRA GANGSTERILOR

Cel mai formidabil roman poliţist în care sunt descrise luptele din're gangsterii din Chicago şi poliţia americană.

Romanul a fost scris de renumitul scriitor VAN DYL

MASCA ROŞIE

COLECŢIA DVS. PREFERATA!

CAP. I

Un om uimit care uimeşte un oraş

De când există America, în toată Arizona, în Texas şi peste tot aiurea, nu s'a mai văzut un om atât de uimit cum a fost în ziua ceea Dick Madison.

Acest Dick Madison venea de departe, de foarte departe, din mai multe locuri, unele mai depărtate ca altele...

De atât de departe, că i-au trebuit zece ani să se întoarcă.

Dar se întorcea mulţumit, ceeace e foarte bine şi arăta ca un om cu bani, ceeace e şi mai bine. Ce e drept, avea bani mulţi, fiindcă umblase prin ţări unde se găseşte aur.

Şi se întorcea mulţumit că-şi revede scumpa lui Arizona.

Mulţumit, dar şi întristat fiindcă în drum aflase, din întâmplare, moartea lui taică-su.

Astfel stând lucrurile, Dick trebuia să preia conducerea ranch-ului părintesc devenit al său prin moştenire, dar fiind că era singurul copil.

Deci, Dick Madison se întorcea la ranchul drock, acolo'n Texas unde sunt deşerturile mari, numeroasele turme, caii cei buni cu de cowboys unice'n lume, marii cactuşi, florile frumoase, râurile, stâncile, copacii, fetele drăg puştile asurzitoare, pocniturile repezi de revolv într'un cuvânt acolo unde e viaţa care meritî trăeşti !...

După o călătorie care a durat zece zile, Dic întorcea acasă la Redrock, în Texas, în vecin tea fortului San Martin, care totdeauna ţine ochi bine deschis spre frontiera Mexioului.

Ca să ajungă la ranchul părintesc, Dick Mad trebue să coboare în gara Sandburg.

Căci pentru a se întoarce mai repede în St Unite, Dick luase trenul.

Dela Sandburg avea timp berechet să se îndr te pe cal către ranch.

Oh ! desigur, debarcând în Statele Unite ar putut foarte bine să cumpere un cal şi s'o porn că la drum în galop.

Dar orice părere veţi fi având despre viteza u cal bun, trebue să admiteţi că trenul aleargă r mai repede.

Ori, Dick voia să ajungă acasă cât mai repe

Deci, cam pe la prânz, a coborât în gara Sa burg.

Sărind pe peron, Dick a pus jos valiza.

El se pregătea să strângă câteva mâini de p teni, să întâlnească pe câţiva bravi cowboys

ranchul părintesc veniți să-l întâmpine pe fiu, acum noul stăpân. Căci își anunțase sosirea.

Dar marea lui uimire abea începea.

Pe peron nu-l aștepta nimeni.

Nimeni nu veni să i strângă valiza.

Dar Dick nu se pierdea așa ușor cu firea și totdeauna găsea câte o explicație pentru micile neajunsuri ale vieții.

Și asta o consolare.

— Probabil că trenul a venit mai devreme, își spuse el. Ei n'au sosit încă... Îi voi aștepta puțin...

Tot n'am altceva mai bun de făcut.

Mai gândindu-se, își spuse :

— Sau mai degrabă trenul este în întârziere și ei au plecat... Atunci îi aștept de pomană...

Apoi iar se răsgândi :

— Poate că mă așteaptă afară cu caii... vedem.

Deci, înșfăcă valiza și intră în gară.

Vesel, surâzător, mulțumit că s'a întors, Dick se îndreptă cu mâna întinsă spre șeful gării.

— Hello... Șefule... Salutare... Ia spune-mi... nu a sosit la timp ?

Șeful gării îl măsură pe Dick din creștet până'n [illegible]

— nu apucă mâna ce i se întindea, ci, făcând cu [illegible] stânga'mprejur, fugi și se închise'n biroul [illegible].

— Treaba lui, își spuse Dick Madison surâzând, șefii de gară, sunt totdeauna prost dispuși.

Şi fără să dea vreo importanţă acestui mic incident, eşi din gară şi ajunse la intrarea în oraş.

Acolo se afla marea piaţă unde aşteaptă trăsurile şi caii celor ce vin în întâmpinarea călătorilor.

In momentul de faţă, acolo erau cinci-şase trăsuri şi cam o duzină de cai.

— Trebue să fie şi-ai mei aici, îşi spuse Dick Madison... dar cum n'au de unde să mă cunoască, să le dau un semnal.

Zis şi făcut: Dick Madison îşi scoase pălăria lui cu boruri mari şi o agită frenetic.

Apoi sbieră plin de veselie:

— Hello, boys... Hello, băeţi!... Iată-mă!...

La aceste strigăte, oamenii care păzeau caii şi trăsurile, şi care vorbeau între ei, se întoarseră.

Toţi se uitară cu gura căscată la Dick Madison.

Apoi, dintr'o dată pe figurile lor se zugrăvi o mare spaimă.

— Da, strigă iarăşi Dick Madison. Da, băeţi... Chiar eu sunt... Eu, Dick!...

Atunci, cât ai clipi din ochi, toţi cei ce până acum stătuseră liniştiţi păzind caii şi trăsurile, săriră cu iuţeală pe cai, în trăsuri, şi se risipiră în galop în toate direcţiile, strigând înspăimântaţi:

— Diavolul!... Diavolul!...

Dick Madison privea goana aceasta, ţinându-şi coastele de râs.

— Oamenii aştia trebue să fi făcut un match între ei... Fără să ştiu, probabil că am dat semnalul de plecare.

Şi adăugă liniştit:

— Oricum, băeţii mei nu erau printre ei... Ei n'ar fi plecat fără mine.

Şi chicotind încă, Dick se uită după fugarii ce se grăbeau să dispară pe toate străzile ce porneau din piaţă.

După o clipă, Dick îşi spuse iar:

— Totul e foarte bine, dar nu pot sta aici la infinit, aşteptându-mi oamenii...

Atunci îi veni o idee:

— Tot n'am altceva mai bun de făcut; ce-ar fi să mă duc în întâmpinarea lor?

Sprinten, surâzător, cu o ţigară bună'n gură, şi cu valiza'n mână, Dick Madison o porni pe cea mai frumoasă stradă a oraşului.

In America lucrurile nu se petrec deloc ca în Europa.

In Europa, nimic nu se mişcă, totul e înţepenit... toate rămân nemişcate timp de secole... lucruri şi oameni.

In America totul se mişcă... toate se modifică... toate se schimbă, de la zi la zi... de la ceas la ceas.

Astfel, un căl tor european care s'ar întoarce'n ţara lui după o lipsă de o sută de ani, ar regăsi totul aşa cum l-a lăsat.

Aceleaşi magazine pe aceleaşi străzi, cu aceleaşi mărfuri şi chiar clienţi, aceleaşi prieteni întâlnindu-se şi continuând aceeaşi conversaţie. Acel călător ar recunoaşte pe toată lumea şi toată lumea l-ar recunoaşte.

Or, Dick se întorcea după o lipsă de numai ani.

El nu mai recunoscu oraşul şi încă şi mai puţin pe locuitori.

Totuşi, toţi păreau că-l recunosc, sau cel puţin îl priveau cu ochi ce nu păreau că-l văd pentru prima oară.

Dick Madison nu era deloc prost şi ni cea păreri greşite despre persoana sa.

El nu se socotea dăruit de natură cu un fi păşind media obicinuită.

Prin urmare el nu socoti curiozitatea aceasta ca pe un tribut adus frumuseţii sale fatale.

— Poate costumul meu e de vină, îşi spuse el.

Dar costumul său era absolut la fel cu cel al colorlalţi cetăţeni.

Dick îl cumpărase dintr'un magazin bun, la un loc cu pălăria şi cizmele.

Revolverul îl avea de mai înainte...

Dar revolverul era ascuns împreună cu centura şi cartuşele sub jiletca elegant împodobită cu desene de diverse culori.

Dick Madison începea să nu mai înţeleagă nimic.

De mai multe ori, pe când trecea, îi observa pe negustori trăgând oblonul. La apariţia lui, oamenii se repezeau în magazinul cel mai apropiat.

— Probabil, îşi spuse Dick, că locuitorii acestui oraş au suferit ceva din partea străinilor... Se feresc...

Dar mai târziu, când mă vor cunoaşte, vor fi amabili...

Şi adăugă:

— Dealtfel, nici nu mi pasă şi n'am ce face cu amabilitatea lor...

Şi disprețuindu-i pe orăşeni, Dick începu să examineze oraşul lor.

Ce e drept, nu mai recunoştea Sandburgul...

Strada asta pe care păşea, când plecase el avea doar câteva case de cărămizi, nişte cocioabe vechi în stil colonial. Restul era format doar din barăci de lemn...

Azi, peste tot se ridicau clădiri masive, luxoase, confortabile, enorme.

In locul unei dughene unde se vindea tutun, basmale şi ceva de ale gurii, se ridica o bancă cu o faţadă de vre-o două sute de metri patraţi.

Şi acolo unde băuse ultima limonadă, într'un biet salon-bar, unde sbiera un gramofon, acum se etala un balcon de marmoră plin cu valeţi galonaţi, rocking-chair-uri, palmieri în lăzi de lemn, şi în fund, o orchestră de jazz făcând un tapaj infernal ca să distreze pe femeile tinere, elegante şi frumoase, aşa cum vezi pe la cinema !..

Insfârşit, strada asta care, odinioară, o străbăteai în cinci minute cu un cal mergând la pas, acuma se întindea cât vedeai cu ochii şi era străbătută de o mulţime de maşini.

Dar nu întâlneai un cal !...

Cei care veniseră la gară dispăruseră pe străzi.

— Foarte bine, îşi spuse Dick, după cât se pare, asta înseamnă progres... Treaba lor... Sper că maşinile astea nu vor veni după mine'n deşert...

Şi el îşi continuă drumul netulburat, schimbând doar din când în când valiza dintr'o mână'n alta.

Îi trebui destul timp ca să străbată strada cea mare a Sandburgului.

Apoi deodată-i veni în cap :

— Cum naiba de nu m'am gândit până-acum ?... Mi-am pierdut timpul degeaba... Pe strada asta mare nu trec cai... deci oamenii mei nu pot veni pe-aici ! Atunci, în timp ce eu merg în spre ei, ei sunt în urma mea... ajunşi la gară pe alte străzi.

Totuşi ideea aceasta nu-l tulbură prea mult...

El începu să râdă.

— Ce complicată e viaţa în oraşe, exclamă Dick. In deşert, nu sunt străzi numai pentru automobile... caii pot trece pe oriunde... In deşert te poţi întâlni cu oricine...

Dar îi veni o altă idee.

Dick era un băiat cu o mulţime de idei... printre care se găseau unele bune... sau cel puţin acceptabile.

— Nu ziău, îşi spuse el, îmi pierd timpul umblând după străzile pentru cai... Voi face singurul lucru înţelept : îmi voi aştepta oamenii la marginea oraşului, pe drumul unde vrând, nevrând, oamenii mei trebue să treacă spre a veni la gară sau ca să se întoarcă la ranch... In felul acesta, nu se poate să nu-i întâlnesc...

Apoi Dick, iar se răsgândi :

— Poate că oamenii aceştia sunt noi. Poate nu mă cunosc... Dar şeful gării, deşi era în toane rele, o să le spună că am sosit... şi că am apucat-o spre

ranch... Şi când o să treacă pe-aici o să vadă un om mergând pe drumul spre ranch şi or să mă întrebe dacă eu sunt Dick...

Deci, Dick Madison părăsi strada cea mare, prea civilizată, prea modernă pentru un om al deşertului, un cowboys ca el.

El o apucă pe o stradă mai lăturalnică.

Şi acolo, oamenii, văzându-l se repezeau la cel mai apropiat adăpost.

Dar Dick era obicinuit cu acest fel de a fi al oraşenilor.

Nu-i mai dădu nici o importanţă.

— Aşa-i, îşi spuse el, când ajungi într'o ţară străină... La început eşti uimit de costume, de accent, de felul de-a fi al locuitorilor. Dar după puţin timp te obicinueşti şi termini prin a crede că asta-i tot ce-a văzut toată viaţa...

Şi Dick se simţi înveselit de gândul acesta.

Când oamenii îl priveau înspăimântaţi, el îşi scotea pălăria şi le spunea „bună ziua" surâzând.

Iar când ei o luau la sănătoasa, Dick le striga plin de politeţă, la revedere.

Tot eu sunt mai bine crescut, îşi spuse el.

CAP. II

Saloonul-bar

In ceie din urmă, Dick ajunse la marginea oraşului.

Din fericire, oraşul nu se întinsese în partea aceasta.

Pe-aici, lucrurile rămâseseră cam acelcaşi, acum zece ani, când plecase Dick.

Scăpând de străzi, în faţa câmpiei Dick respiră uşurat.

— Ah! îşi spuse el, aici începi să simţi eşti... Nu mai miroase a benzină ci a iarbă...

Inima lui care se strânsese, pe străzi, acum se dilată plină de veselie.

Şi stomacul său făcu la fel.

Dick observă că murea de foame.

— După câte-mi amintesc, îşi spuse el, pe vremea mea se afla prin părţile astea un salon-bar, unde se bea, se dansa şi unde găseai de toate, de la şuncă şi până la cartuşe.

Mărind paşii, Dick se îndreptă spre acest salon-bar. După un sfert de oră de mers, îl descoperi.

— Ah! el, cel puţin, nu s'a schimbat!... N'a devenit un palace!...

Era o dorinţă pe care fără îndoială că acest salon-bar o avea, dar din nefericire nu era aşezat la loc bun.

In părţile acestea se termină oraşul...

Sălăşluiau doar câţiva grădinari, italieni mexicani, care cultivau zarzavaturi.

Locul părea pustiu şi sărăcăcios.

Cât despre bar, la ora aceasta nu părea să aibă nici un muşteriu.

Dick urcă totuşi salonul-bar de stradă.

El apăsă pe clanţă.

Şi intră în salonul-bar care şi pentru salon şi

pentru bar nu poseda decât o singură încăpere slujind şi de băcănie, prăvălie de mărunţişuri, cizmărie şi magazin de pălării... fără să mai vorbim de debitul de tutun.

In salonul-bar nu se afla decât nevasta lui, în faţa tejghelii.

Unul spăla într'un lighean cu zoi nişte pahare.

Patroana, aranja marfa răscolită de rarii clienţi.

Pe tejghea, într'o farfurie se găsea o jumătate de şuncă, iar în altă farfurie, câţiva cârnaţi şi nişte tartine cu unt.

Patronul şi patroana îşi vedeau tăcuţi de treabă, pregătindu-se pentru clientela sărăcăcioasă care venea seara.

Amândoi tresăriră miraţi când se deschise uşa şi apăru un client la ora aceasta neobicinuită.

— Bună ziua! le strigă Dick cu veselie, intrând. Dar îi răspunse un acelaş strigăt scos de amândoi:

— Oh! Dick!

El nu observă spaima din acest strigăt dublu.

Dick îşi auzi numai numele, şi crezu că uimirea e cauzată doar de prezenţa sa.

El îşi spuse:

— Ah! cel puţin ăştia mă recunosc...

Şi veni vesel la tejghea.

El îi întinse mâna patronului în spatele căruia se ascunsese nevastă-sa.

Termurând, bătrânul, prefăcându se că se cură, îi strânse mâna lui Dick.

— Bună ziua, domnule Dick, repetă el maşinal...

Da, bună ziua, domnule Dick... Bună ziua, domnule Dick...

Nevastă-sa, repetă și ea:

— Bună ziua, domnule Dick...

Ea adăugă:

— Bună ziua, domnule Dick... Suntem niște bieți oameni săraci.

— Mă'ndoesc... căci confratele vostru de pe strada mare și-a transformat salonul său bar, care era mai prost ca al vostru, într'un magnific palace.

— Vai!... Orașul e departe de noi...

— L-am văzut... Și-mi pare rău pentru voi, dragi prieteni... păreți oameni de treabă.

— Ah! da, domnule Dick, dar n'am avut noroc.

— Dar în țara oamenilor de treabă, în locul norocului este fericirea. Într'o bună zi, se va abate și pe la voi.

— Să te audă cerul, domnule Dick... Dar e vai capul nostru... Vă rugăm, să nu ne luați tot.

— Nu, nu, prieteni... n'o să vă iau decât ce-mi trebue.

— Da, domnule Dick... Nădăjduim că n'aveți nevoe de prea mult.

— Sigur că nu... Uite, câteva felii de șuncă.

— Imediat, d-le Dick... Le pun la pachet. Le doriți pe toate?

— Da, cu feliile astea de pâine.

— Poftiți, d-le Dick, poftiți...

Bătrânul se grăbi să facă pachetul.

— Pune și-o sticlă de limonadă.

— Imediat, d-le Dick... imediat... Doriți, ceva că nați? Câțiva biscuiți?

— Da... Fă un pachet... pe care să-l pot purta ușor.

Patronul legă pachetul cu o sfoară solidă.

— Dă-mi și niște țigări...

— S'a făcut, d-le Dick...

— Și niște tutun de pipă.

— Poftiți, d-le Dick.

Dick puse țigările și tutunul în buzunar. pachetul cu merinde la subț oară.

Apoi aprinse satisfăcut o țigară și î

— S'a făcut!... Cât costă?...

Patronul și bătrâna săriră 'n sus.

— Cum?... strigară ei într'un glas, părî n'au înțeles.

Dick repetă:

— Cât vă datorez pentru toate?

Patronul șovăi, ne știind ce să răspundă.

— Dar, d-le Dick... se bâlbâi el într'un t'r Dați-ne cât credeți..

— Ce caraghios negustor ești, râse Dick. Cum. știi cât face ceeace vinzi unui cl'ent?

Atunci fixă el însuși prețul.

— Bine, spuse el, iată c nci dolari!

— Cinci dolari!... strigară în același timp cei bătrâni înspă mântați.

— Nu i destul?

— Ba da, d-le Dick... ba da, prea destul.

Dick puse cinci dolari pe tejghea în fața patronului care-i priv. fără să 'ndrăznească încă să-i atingă.

Bătrânii tremurau acum şi mai neliniştiţi.

Atunci Dick le spuse :

— Bun ! Atunci să vă întreb ceva mai serios.

Bătrânii abea se mai puteau ţine pe picioare de frică.

— Ah ! d-le Dick, behă bătrâna, noi suntem nişte bieţi oameni.

— Bine... bine... Bizuiţi-vă pe mine... Sunteţi nişte oameni cumsecade... Vă voi ajuta cât voi putea.

— Ah ! d-le Dick ! ah ! d-le Dick !

Dick întrebă :

— Aveţi un cal ?

Bătrânii făcură o săritură.

— Un cal ! Ah ! N'avem decât unul ! prea tânăr şi nici prea în putere...

— Bine. Credeţi că o să mă poată duce cu cele două pachete ?

— Nu ştiu.

— Hai să vedem... Unde-i

— In grajd.

Toţi trei trecură 'n curte.

Calul era în boxa lui.

Dick îl privi cu ochi de cunoscător.

Era un cal bătrân, l'nistit, bun pentru corvoadă.

— Fără îndoială, exclamă Dick, nu e un pur sânge... o stea de câmp de curse !... Dar cred că o să-mi convină.

— E singurul nostru cal... behăi bătrâna.

— Bine. O să-l iau totuşi.

— Ah ! d-le Dick... d-le Dick !...

— Mai bine cumpăraţi-vă un altul...

— Suntem atât de săraci...

— Ai răbdare, bătrânico, ai răbdare!... N'am obiceiul să iau ceva fără să plătesc...

— Ah! d-le Dick...

— Bine. Cât vreți pe calul ăsta?

— Nu știu, d-le Dick... cât vrei dă-ta, răspunse patronul.

Dick surâse.

— Pentru cincizeci de dolari, vă puteți lua unul la fel, nu-i așa?

— Poate, d-le Dick...

— Bine. Atunci, ține o sută de dolari.

Bătrânii orezură că visează:

— O sută de dolari!

O sută de dolari pentru bătrânul lor cal care făcea cel mult zece dolari.

Generos, patronul adăugă:

— Vi-l dau, d-le Dick, vi-l dau... cu șea cu tot.

— Bine.

Dick le numără o sută de dolari.

Bătrâna numără bancnotele și le examină minuțios una câte una.

Ceeace-l făcu pe Dick să surâdă, pufăind din țigară.

In timp ce Dick înșeua calul, patronul îi aduse valiza și pachetul cu merinde.

După ce le legă de șea, Dick întrebă:

— Cum îl cheamă pe hărmăsarul ăsta?

— Arrow...

— Oh! oh! strigă Dick râzând... Nădăjduesc că își merită numele.

În englezește, Arrow înseamnă săgeată...

Privindu-l pe bătrânul cal, demn cel mult de căruciorul unei zarzavagioaice, puteai găsi acest nume puțin cam exagerat.

— Bine, își spuse Dick. Nu se știe. Aparențele înșeală.

Și adresându-se lui Arrow:

— N'avea frică, băete. O scoatem noi la capăt pe drum.

Apoi le strânse mâna celor doi bătrâni, care de data aceasta i-o strânseră și ei fără frică.

Dick se urcă în spinarea lui Arrow.

— Țiu să vă mai spun, le strigă el, că de îndată ce voi ajunge printre ai mei, o să vă trimit calul înapoi.

Și înainte de a ieși din curte, adăugă:

— Dacă oamenii mei trec pe-aici, vă rog să le spuneți că sunt în drum spre ranchul Red Rock... La revedere, prieteni... la revedere...

— La revedere, d-le Dick! răspunseră cei trâni, scoțând un oftat de ușurare.

Patronul adăugă:

— La revedere, d-le Di
secade...

— Da, răspunse călărețul. Vedeți și voi că fac tot ce e posibil.

Și încet, fără să-l grăbească pe bătrânul Arrow, Dick o apucă pe drumul prăfuit ce ducea spre deșert...

CAP. III

Impuşcăturile

Cam o oră, calul tropăi mulţumitor. Dar, încetul cu încetul Săgeata, Arrow, începu să şchiopăteze.

— Ia te uită, îşi spuse Dick, mă tem că n'o să prea ajungem departe.

El îl încurajă pe cal şi încetini mersul.

— Bine, îşi spuse Dick, fără îndoială că mârţoaga asta nu-i făcută să galopeze. E un cal de grajd. Deci să mergem la pas...

Mai merse o bucată de drum în condiţiunile acestea deplorabile.

Acum nu mai întâlni decât pe câţiva grădinari cari trebăluiau pe lângă grădinile lor.

Şi ei, ca şi cei de pe străzile Sandburgului, bau ochii înspăimântaţi, văzându-l.

Dick îl auzi chiar pe unul exclamând:

— Dar ăsta-i Arrow!

— Cred şi eu, băete, răspunse Dick. Crede-mă că n'am putut face altfel. Dacă-mi puteţi da alt cal, îl primesc cu bucurie.

Dar grădinarul nu răspunse nimi tăcu chi văzându-şi de morcovii şi verzele lui.

Dick îşi continuă călătoria în condiţii din ce în ce mai proaste.

Până la urmă trebui să descalece şi începu să încurajeze gloaba:

— Dă-i drumu, moş Arrow. Nu mergem prea departe. Aşa nădăjduesc... Cât o să mai mergem?

Habar n'am... Câte mile mai avem?... Nu știu... Dar crede-mă că nu se poate să mai avem prea mult.

Cu toate aceste încurajări prietenești, Arrow refuza din ce în ce mai mult să-și justifice numele de Săgeată.

Acum de-abea mai mișca copitele.

Atunci, lui Dick îi fu milă.

El luă pe sama lui valiza și pachetul cu merinde și legându-le cu un capăt de frânghie, și le petrecu pe după umărul drept, pachetul în față, valiza în spate.

Apoi își spuse:

— Bine!... Tovarășul ăsta nu-mi mai e de nici folos, ba chiar mai mult mă încurcă... Aș vrea s trimit înapoi la părinții lui.

Și plictisit să tot poarte de grija unui cal care nu numai că nu-l ducea în spinare, dar îl mai și împiedeca să umble, Dick se așeză la marginea drumului, la umbra unui tufiș de cactuși.

— Bine!... Când o pornești la drum totdeauna trebue să te pregătești de o surpriză. Nu face nimic!...

Și adresându se calului:

— N'am nimic cu tine, moșule. Eu sunt vinovatul... In locul tău ar fi trebuit să fi ales un altul mai sprinten... Am ceeace mi se cuvine.

Pe când era în toiul acestor gânduri pe d'naintea lui trecu un băețaș fluierând. Băețașul se'ntorcea de la câmp și purta pe umeri două brațuri de iarbă proaspătă.

El zări calul.

— Oh! strigă el, ăsta-i Arrow!... Ce cauţi pe-aici cumetre?...

Dar în clipa următoare îl descoperi şi pe călăt rul de la umbra stufişului de cactuşi.

Băieţaşul exclamă speriat:

— Dick!...

Şi rămase cu gura căscată, ca şi cum s'ar fi preschimbat în stană de piatră, de frică.

Dick văzu în el un salvator:

— Hei! băete, îi spuse el, vrei să-mi faci un serviciu?

Se ridică şi se'ndreptă spre băieţaş.

Dar din stană de piatră, puştiul se transformă în cerb.

El o luă la picior, ţipând ca d'n gură de şarpe.

Dick, dorind să afle ce păţise acest tânăr imbecil de ţipa aşa, se repezi după el.

D'n fericire puştiul nu voia sau nu putea să scape de iarba pe care-o ducea în spate.

Deci Dick puse mâna pe el cu uşurinţă.

Băiatul, pe care-l apucase de guler, începu să tremure şi să smiorcăie:

— Ah!... Dom'le Dick, nu-mi fă nimic!...

— Bagă-ţi mintile'n cap... Ce să-ţi fac?...

— Ah! iartă-mă, dom'le Dick, fie-ţi milă...

— Aha, va să zică ai furat iarba asta?... Dar nu-i a mea... Deci n'ai nici o frică de mine.

Şi-l târî înapoi, până la cal.

— La ascultă, puştiule, spuse Dick. Îl cunoşti pe acest nobil animal... Ştii al cui este?... Al patronului salonului-bar.

— Da, dom'le Dick.

— Bine... I-am făgăduit să i-l dau înapoi. duci tu.

— Da, dom'le Dick.

— Stai puț n... Pune-ți iarba deasupra.

Și ajutându-l pe băețaș, Dick îi sui în șea.

Apoi îi strecură cinci dolari în palmă

— Ț ne, uite pentru osteneala ta. Acum, dă-i drumul... Călătorie spnincenată.

Puștiu, n'așteptă să i spună de două ori.

Văzându-se'n șea, începu să dea cu călcâele în orupa lui Arrow.

Dick isbucni în râs.

— Ia te uită, și caii au o direcție preferată... ceea care duce către grajdul lor.

Ce e drept, Săgeata pornise în galop.

Dick își luă valiza și pachetul și o porni cu filozofie la drum.

— Dac'o merge așa, își spuse el, cred că până la ranchul meu o să merg numai pe jos.

Și începu să socotească 'n gând că dacă se grăbea, în cinci zile ajungea.

Dar în curând simți atari crampe în stomac încât înțelese că-i e foame.

— Ce curios, își spuse el... un prânz e mai ușor de puntat în pântece, decât pe umăr.

In curând ajunse la o coli ă care fusese carieră de piatră.

De pe această colină puteai vedea până departe.

Colina aceasta, se ridica ch'ar din câmpie.

Platoul ei forma un fel de altă mică câmpie, acoperită de copaci.

Dick se instală acolo foarte sat'sfăcut și începu să devore feliile de șuncă, pâinea cu unt, stropindu-le cu lichidul răcoritor din st'cla cu Emonadă.

— Bine, își spuse el, de-ocamdată e destul, să mai păstrăm și pe mâine... Nu se știe dacă nu vom avea nevoe.

Și împachetă la loc resturile de șuncă și pâine.

Le legă cu sfoară și-și aprinse o țigară, când se auzi o împușcătură la câțiva pași de el.

Dick nu avu nici cea mai mică îndoială.

Se trăgea asupra lui.

Glonțul se turti la doi pași de el.

Apoi se auzi altă împușcătură.

Și glonțul se str'vi și mai aproape.

— Bine!... își spuse Dick, pe al 3-lea îl voi primi în corp... E fatal!...

Dar Dick era un West-man și cunoștea toate șiretl'curile preeriei.

Un altul în locul său, s'ar fi sculat în pi ioare ca să descopere din ce direcție vin împușcăturile...

Acest imprudent n'ar fi văzut însă n mic, fiindcă cel sau cei ce trăgeau, trebue să fi fost perfect ascunși.

Și ridicându se, imprudentul ar fi ofer't o țintă admirabilă.

Atunci Dick, atât ca să satisfacă orgoi'ul țintașului cât și din prudență, se prefăcu că a fost atins.

El căzu cu fața 'n jos, cu mâinile de-alungul corpului.

Ca și cum ar fi murit.

Și așteptă fără să se miște.

Se hotărâse soarta sa.

Moartea îl putea găsi.

Într'adevăr, dacă țintașul nevăzut cunoștea la fel de bine șiretleniile deșertului, ca să fie sigur, putea să-i tragă din apropiere, liniștit, o nouă lovitură și să-i sboare creierii.

După această lovitură, cred că admiteți că orice șiretlenie rămânea fără nici un folos.

Deci, Dick juca totul pe o carte.

Îi trebuia, ce e drept un curaj fantastic ca facă pe mortul în aceste condiții.

Și totuși Dick nici nu clinti.

El aștepta.

Dar era sigur că supliciul acesta nu va dura prea mult.

De-obicei u, lovitura fatală pornește aproape imediat.

Atunci când întârzie puțin, înseamnă că cel care a tras crede că a țintit bine și socotește că risipirea unui nou cartuș este inutilă.

Sau vrea să tragă de mai aproape.

Toate astea. Dick le știa.

El cunoștea deci toate riscurile sale.

Când căzu, se sbătu de câteva ori ca un muribund adevărat.

Apoi se înțepeni într'o imobilitate absolută.

Aceasta îl făcuse pe ucigașul său să creadă că e mort.

Căci șiretenia deșertului în cazul acesta constă î

aceea de a cădea în așa fel încât să-ți poți vedea adversarul.

Dar, Dick, căzuse cu fața 'n jos.

El nu-și putea vedea asasinul.

Îl putea doar auzi.

În clipa ceea, Dick nu se întrebă pentru ce se trase asupra lui.

Nu-i păsa cine trăsese și nici pentru ce.

Îl preocupau doar focurile care se trăseseră și focul probabil din viitor.

CAP. IV

Dublul călăreț

Pe acest ultim foc de pușcă voia să-l evite Dick.

Deci, stând cu fața 'n jos, nici nu se clintì.

Aștepta.

Suprema lovitură nu veni.

— Bine, își spuse Dick, șansa mea se mărește...

După câteva minute care i se părură veacuri, auzi o voce pe care n'o cunoștea, rostind:

— Cred că e mort!

O altă voce, la fel de necunoscută, îi răspunse:

— Da... și eu cred.

Apoi Dick auzi sgomotul cizmelor scârțâind pe pietriș.

Pașii se apropiară... ajunseră lângă el.

Dick avu senzația că doi oameni stăteau lângă el privindu-l.

— Am chef, spuse unul din ei, să-i sbor creerii, ca să fiu sigur că e mort.

Şi Dick simţi răceala ţevii unei carabine în ceafă. Răceala aceasta i se coborî pe şira spinării.

Dar Dick nici nu se clinti.

El ştia prea bine că nu trebue să atingi deloc ţeava armei cu ceva.

Căci te expui să înfunzi carabina şi s'o faci să explodeze.

Toţi cei ce se folosesc de armă ştiu aceasta.

Prin urmare, Dick se îndoia că cei doi indivizi vor comite această greşală.

Deci atunci când i se pusese ţeava în ceafă, Dick ştia că era mai mult o ameninţare ca să-l facă să se mişte dacă n'ar fi fost mort...

Şi Dick o făcu de minune pe mortul, altcum la prima mişcare celălalt ar fi apăsat pe trăgaci.

Cei doi se convinseră în felul acesta că nu-şi greşiseră lovitura şi că victima lor murise de-a binelea.

Atunci, Dick se întrebă neliniştit ce voiau să facă cei doi cu el.

In curând află.

Primul, cel care vorbise până atunci, îi spuse lui varăşului său:

— Hai să-l ducem.

— Da, răspunse celălalt... Să-l punem pe umul din caii noştri.

— S'a făcut!... Să-l ridicăm deci. Eu îl iau de umeri, tu ia-l de picioare...

— Perfect... Pune-ţi puşca de oparte. Dick auzi patul lovindu-se de pământ şi ţeava de pietre.

Apoi, cei doi cumetri îră să-l întoarcă pe Dick, ca să-l rid ce mai uşor.

Unul îl apucă de umeri şi încercă să-l întoarcă pe spate.

Era clipa pe care o aşteptase Dick...

Işi risca încă odată viaţa.

Şi de data aceasta, nu voia să p'ardă.

Şansa nu ţi se oferă de două ori.

Atunci când omul îl apucă de umăr, Dick scoase un strigăt puternic şi dintr'o săritură se ridică în p:cioare.

Intr'o mână avea ţărănii iar în cealaltă un revolver.

Cei doi rămaseră o clipă împ etriţi de spai auzind mortul strigând şi văzând cadavrul că ridică.

Ei holbară ochii şi căscară gura de mirare.

Dick aruncă ţărână în faţa celui care era departe.

Omului i se umplu gura şi ochii cu praf.

Celu'lalt, Dick îi puse pistolul în p'ept.

— Bine, cumetrilor, le spuse el rânjind... N'aţi pus încă mâna pe mine.

Şi'n timp ce celălalt îşi freca ochii ş' scuipa înjurând furios, Dick cât ai clipi d'n ochi îi luă primului revolverul de la brâu.

— Veniţi încoa, tovarăşilor, le spuse el, vi tu lângă el... Sus labele...

Omul ascultă şi veni lângă pri freca ochii cu d'sperare.

— Sus labele, îi spuse Dick acestui mai târziu la ochi.

Omul trebui să se supună.

Când ai un pistol sub nas, nu-ți merge s'o mai faci pe șmecherul...

Cel mai bine e să taci și să te supui.

Cei doi oameni ridicară mâinile sus.

Prevăzător, Dick îi luă celui de-al doilea nu numai revolverul, ci și centura de cartușe.

— Bine, spuse el liniștit. Nu vă'ntreb pentru ce ați tras în mine... de ce ați voit să mă transportați... Tot n'o să mi spuneți adevărul... Dar nu-mi pasă Ca să mă pun la adăpost, trebue să-mi iau toa'e măsurile de prevedere.

El adăugă :

— La rândul meu aș putea, cu un glonț de fiecare, să vă fac să jucați mai b'ne ca mine pe mortu.. Aș fi în dreptul meu, și în deșert legea, în privința aceasta, e limpede și formală. Dar nu-mi place să îmi mânjesc înapoerea acasă cu două crime... N'o să vă ucid azi... Sunteți bucuroși ?... Bine !... E i u-til să-mi mulțumiți...

Și în timp ce vorbea, Dick deslegă de la pachetul cu mâncare sfoara cea groasă pe care o pusese patronul salonului-bar.

Alăturând mâna dreaptă a fiecăruia di
el le legă solid.

Făcu la fel cu mâna stângă a lor.

— Bine ! spuse el, asigurându-se că nodurile erau b'ne făcute. Iată o mică lecție ca să știți să vă purtați de-acum înainte. Nu se tulbură liniștea cuiva trăgând cu pușca... Și asta o să-mi îngădue în același timp să plec fără grijă.

El îi împinse înainte.

— Aţi venit călare, spuse Dick. Hai să vă vedem caii. Înainte marş !... Stânga împrejur, spre cai... fără fasoane, vă rog.

Cei doi, vrând nevrând, trebuiră să se supună.

Se urcară pe platoul colinei.

Cei doi cai, pe care Dick îi găsi foarte pe gustul său, aşteptau liniştiţi ca stăpânii lor să-şi termine treburile.

Dick îi împinse pe cei doi către unul din cai, cel care i se păru mai puţin frumos.

— Sus, băeţi, le spuse el. O să fiţi un călăreţ dublu... Urcaţi !... Calul o să vă ducă acasă, unde nădăjduesc că doamnele soţii ale voastre nu vor fi nelinştite de întârziere.

Cei doi oameni, se căzniră să se urce în şea.

Dick le dădu o mână de ajutor.

Dar scoase hăţurile calului.

Apoi îşi scoase politicos pălăria :

— La revedere, prieteni, drum bun... Salut acasă.

Şi luându-l de dârlogi pe cel de-al 2-lea cal, îl trase până la locul unde luase masa şi unde o făcuse atât de reuşit pe mortul...

CAP. V

Puţin bluff !

Fără să se mai sinchisească de cei doi oameni, cu sfoara care-i mai rămăsese, Dick refăcu pachetul punând înăuntru ce mai rămăsese din feliile de şuncă şi din pâinea cu unt.

Apoi legă valiza și pachetul la șeaua celui de al 2-lea cal și după ce-și verifică revolverele și carabina, se săltă în șea.

— Bine, spuse el, am uitat să-i întreb de numele calului... Dar nu-i imic...

După câțiva pași, adăugă:

— In amintirea acestui loc plăcut îl voi numi Colină... Cred că o să fie mai bun ca Săgeata... Și m'a costat mai eftin.

Apoi porni la drum.

— Numa de mi-aș întâlni oamenii înainte căderea nopții, își spuse Dick.

Dar nu prea părea posibil, căci noaptea era foarte aproape.

— Va fi destul de neplăcut, își spuse iar Dick, căci dacă trec oamenii mei, n'o să-i pot vedea... și nici ei n'o să mă vadă... V'a trebui să 'noptez pe drum.

Zis și făcut. Dick începu să caute în câmpie un loc unde să-și poată petrece noaptea fără prea multe riscuri.

După câtva timp, descoperi un tufiș de cactuși care, ca de obiceiu, creștea în fața unei movile de pietriș.

Dick îl ocoli de jur împrejur și descoperi un fel de trecătoare prin care intră cu Colină în interior. El închise intrarea aceasta cu țepi uscați, aflându-se astfel într'un fel de cetate apărată împotriva vizitelor unor mosafiri nepoftiți cum ar fi lupii preeriei sau indienii.

În valiză, Dick avea rufe de schimb
avea și pături.

Și noaptea amenința să fie friguroasă.

Pentru multe motive, el nu voia să apri

Nu i păsa de țânțari.

Probabil că i-ar fi alungat fumul dar e mai sigur că i-ar fi atras pe indienii curioși sau pe fețele-palide nu mai puțin ostile.

Atunci, Dick strânse o provizie bună de ierburi uscate.

Îi făcu un așternut camaradului său Colină, care nu părea să-l regrete prea mult pe fostul său stăpân.

Iar pentru el făcu un culcuș dublu.

Adică se strecură în mijlocul ierburilor, făcându-și o saltea și o plapumă.

In felul acesta dormea pe moale și-i era cald.

Și avea și aer curat.

Nu era de o sută de ori preferabil unei camere proaste de han în care animale perfide și antropofage îl pândesc pe imprudentul călător?

Cu pistolul și carabina la îndemână, Dick aștepta să-i vină somnul.

Se bizuia și pe Colină ca să-l vestească în caz de vizită neprevăzută.

Se știe că noaptea caii nechează de îndată ce s aproape cineva de ei.

Dick constată cu satisfacție că făcuse un pat cu totul pe gustul calului, care nu întârzie să-i urmeze exemplul și să se culce.

Incet, încet, Dick se simți cuprins de dulceața a-

celui somn pe care-l are un bărbat de 30 de ani puternic, solid, sănătos, atunci când și-a întrebuințat bine ziua și când s'a culcat sub privirea blândă a stelelor ce clipesc pe cerul splendid al deșertului..

..Dar, în timp ce Dick se pregătea să doarmă în felul cum am văzut, în împrejurimile Sandburgului se petreceau evenimente grave.

Evenimente ale căror cauză primă și absolută era bietul băiat, fără să aibă habar.

La început, a fost obișnuita uimire și apoi bucuriile.

Mirare la apariția lui Arrow, și bucuria de-al remite grajdului părintesc..

Patronul și patroana barului, tocmai le povesteau clienților peripețiile teribilei vizite pe care-o avuseseră în cursul zilei, atunci când salonul-bar era pustiu.

— Oh! strigă patroana, el cunoaște prea bine orele când omul meu și cu mine, doi bieți bătrâni, suntem singuri.

Unul din clienți trase un pumn în tejghea și exclamă cu însuflețire:

— Ah! Ce păcat că n'am fost și noi de față.

Alții și mai însuflețiți adăugară:

— Trebuia să ne chemați!

Și se asigurau, pipăindu-se, că au pistolul la brâu.

Totuși, la cererea clienților, patronul își continuă povestirea.

— A intrat, vă închipuiți cu ce aere, ca un stăpân.. ca un boss al deșertului... așa cum se pretinde... și mi-a spus: „Ai un jambon straşnic cum

n'am mai întâlnit nicăeri în Statele Unite, nici măcar la Chicago... Ia dă-l încoace".

— Fără doar şi poate!... spuseră clienţii. Era jambonul pentru noi. I l-ai dat?

— Da... Nu voiam. I-am spus, şi eu şi femeia mea... i-am spus: „E pentru clienţii noştri".

— Foarte bine.

— Dar el ne-a aruncat o privire teribilă!... Ah! dacă i-aţi fi văzut ochii.

— Aruncau flăcări, spuse şi bătrâna, ca ochii lui Belzebuth la judecata de apoi.

Era o comparaţie pe înţelesul tuturor.

Clienţii părură foarte impresionaţi.

Patronul continuă:

— Apoi s'a uitat la sandwichurile cu unt... Le-a mirosit şi a strigat: „Oh! o pâine ca asta nu mănânci nici la Casa Albă... şi untul ăsta... şi Preşedintele ar vrea să-l guste".

— Chiar aşa e!... aprobară clienţii.

— Atunci mi-a spus să fac un pachet din toate...

— Şi te-ai supus?

— A trebuit.

Patroana intervenі:

— Din fericire, am ascuns o provizie din untul acesta unic, pentru voi...

— Hurrah!... răcniră clienţii.

Patronul continuă cu vitejiile lui:

— M'a obligat să fac un pachet cu o sticlă de limonadă şi cu ţigări...

— Păi sigur. Asta ştie să trăiască...

— Şi încă cum... Nu-i place să umble pe jos şi mi-a luat calul meu.

Toţi isbucniră 'n hohote de râs:

— Arrow?

— Da. Şi a fugit în deşert călare pe Arrow.

Hohotele de râs se prefăcură într'un adevărat iad.

Fuga aceasta părea lucrul cel mai fantastic, cel mai caraghios din U. S. A., din lumea întreagă...

Râsetele fură întrerupte de intrarea unui băeţaş care purta două braţe de iarbă în spate.

— Hei!.., răcni el din uşă către patron... Hei! Ţi l-am adus înapoi pe Arrow!

Aceste cuvinte fură urmate de o tăcere şi de uimire generală.

Patronul şi patroana nu-şi credeau urechilor.

Clienţi nu înţelegeau nimic.

Dar puştiul intră mândru cu iarba lui de care — din prudenţă — nu voia să se despartă.

Şi văzând toate privirile acestea aţintite asupra lui, această uimire generală, el înţelese că sosise clipa să-şi joace rolul.

Bătăindu-se mândru ca un curcan, el rosti:

— Mă întorceam cu iarba asta când l-am zărit pe Arrow, la marginea drumului... L-am recunoscut imediat... Arrow m'a recunoscut şi el printr'un nechezat care voia să spună multe şi pe care de altfel l-am înţeles perfect.

— Înţelegi limba cailor? întrebă prosteşte unul din clienţi.

— Şi pe a măgarilor, răspunse puştiul, după cum vezi...

Şi continuă dându şi şi mai mari aere:

— In clipa aceea, l-am zărit pe Dick!... Am stri-

gat la el : „Calul ăsta nu-i al tău !... Eu îl cunosc pe stăpânul lui... E un prieten al lui tata... O să i-l duc înapoi".

— Bine ! Bravo ! strigară clienții. Și pe urmă ?

— Dick mi-a răspuns : „Ai dreptate. Calul ăsta e foarte bun, dar cam bătrân pentru mine... Am ochit unul mai tânăr... Du-l înapoi la părinți..."

Aceste cuvinte îi făcură pe clienți să râdă din toată inima.

Puștiul continuă umflându-se'n pene :

— Atunci eu i-am spus lui Dick : „Duc calul înapoi, dar trebue să-mi plătești osteneala..."

— Perfect...

— Atunci, Dick mi-a dat cinci dolari.

Și puștiul scoase triumfător din buzunar dolarii săi și-i arătă clienților uimiți, patronului și patroanei care surâdeau cam în doi peri, fiindcă știau ce ce știau...

Băețașul bägă dolarii în buzunar și continuă :

— După ce mi-a plătit înainte, fiindcă eu nu fac credit celor din deșert, după ce mi-a dat dolarii, eu i-am spus : „Bine !... Acuma ajută-mă să mă urc în șea..." Și el mi-a apucat piciorul și m'a săltat... Și gata !... Uite-mă-s... Arrow e în grajd...

Toată lumea îl felicită călduros pe tânărul și viteazul băiat...

Este probabil că acești americani n'au crezut chiar pe de-a întregul povestea asta eroică.

Toți știau, din uzul propriu, că bluffful face parte integrantă din viața americană.

Toți știau că lucrurile nu se petrecuseră chiar așa cum le povestiseră patronul și puștiul...

Dar acestor copii mari, care sunt americanii din sudul S. U., le plăcea teribil blufful pe care chiar dacă nu-l credeau, îl aplaudau cu însuflețire.

După succesul avut, puștiul se retrase strălucind de mândrie.

Se grăbi să se întoarcă acasă, temându-se, el care vorbise cu atâta dispreț de teribilul Dick, de a nu primi o chelfăneală maternă sau un picior patern, dacă sosea prea în întârziere...

...Din salonul-bar, clienții îl urmară pe patron îngrijd.

Toți voiau să-l sărbătorească pe Arrow, una din victimele acestui Dick care răspândea teroarea în Arizona.

Patronul îi dădu calul : o rație dublă de ovăz, patroana câțiva morcovi, iar clienții îl bătură prietenește cu palma pe crupă.

Toată lumea era satisfăcută.

Totuși, mai târziu, patronul îi spuse patroanei :

— Da, Arrow s'a întors... Dick mi-a promis să mi-l dea înapoi... Dar noi i l-am vândut cam scump.. S'ar putea să vină să ne ceară banii înapoi.

La gândul acesta, bătrânii petrecură o noapte agitată.

Căci ei știau că de-ar fi fost salonul bar clienți, când va veni Dick să le ceară banii, bui să i-i dea.

Să i-i dea fără bluff.

CAP. VI

M-rs Bindler şi M-rs Kimbly

Temerile eroicului puştiu nu se justificară când se întoarse acasă.

Maică-sa nu-i dete nici măcar o palmă.

Ea nu-i spuse nimic.

Băiatul se putu deci duce în liniște la grajd și să distribue cele două braţuri de iarbă verde.

Era mâncarea pentru o capră.

Acestea fiind săvârşite, puştiul se întoarse în casă.

— Tu eşti, Buster, strigă maică-sa. Nu e prea de vreme.

Mama viteazului Buster era o demnă şi excelentă femee devotată cu totul casei sale.

Ea se ocupa de obiceiu cu bucătăria.

Dar avea un caracter îngrozitor.

Caracterul lui Mrs Bindler era celebru în toate Statele-Unite.

Mrs. Bindler era înaltă, ațoasă, slabă, toată numai colane; corpul său era alcătuit numai din unghiuri ascuţite.

Iar soţul ei, Mr. J. K. Thos Bindler, afirma că şi sufletul ei era ascuţit.

Buster ştia din experienţă că mâna lungă, slabă şi uscată a maică-si, semăna cu o scândură de lemn.

Şi el afirma că era lemnul din care se fac elicele de avion, căci mâna aceasta cădea pe obrajii lui cu o rapiditate ca în poveşti.

De altfel, Mrs. Bindler era o femee foarte demnă,

certată veşnic cu vecinii ei, dar absolut respectabilă, şi neputându-se împăca cu nimeni.

In clipa de faţă ea pregătea prânzul.

Din când în când, se uita tot mai neliniştită spre deşteptătorul de pe bufet, şi devenea tot mai furioasă.

Căci Mrs. Bindler pregătea un fel de mâncare favorit — al său şi al bărbatului ei — şi de asemeni şi al fiului lor.

Acest fel de mâncare trebuia mâncat imediat ce se prăjea, altfel ne mai putând fi mâncat deloc.

Şi Mrs. Bindler calculase precis ora când acest fel de mâncare va fi prăjit.

Această oră precisă se apropia pe cadranul deşteptătorului şi în tigae.

Soţul ei, J. K. Thos Bindler ar fi trebuit să fie acasă, gata să se aşeze la masă.

— Buster !.., strigă Mrs. Bindler... Ce-i cu talcătu ?

— Habar n'am.

Mrs. Bindler îşi apropie figura sa ascuţită de fereastră şi cu degetele ei uscate dădu perdeaua la o parte.

Pe fereastra aceasta Mrs. Bindler putea vedea până departe pe stradă şi în vecinătate.

Ea nu-l văzu deloc pe Mr. J. K. Thos Bindler apărând la orizont.

Totuşi, privi către salonul-bar şi strigă spre fiul ei :

— Buster !

— Ma !

— Aleargă la salonul-bar şi adă-l pe tat'tu imediat.

— Tata nu-i acolo.

— Dar unde naiba e ?

— Asta nu ştiu.

— Atunci de unde ştii că nu-i la salonul-bar ?

— Fiindcă de acolo vin.

— Tu, la salonul-bar ?

Buster se sumeţi în faţa maică-si, dar de cealalt parte a mesii, în afară de raza de at ngere a mâi de lemn de elice.

El răspunse :

— Perfect !... Aşa e... Mă duc la salonul-bar atunci când e datoria mea să mă duc acolo.

Mrs. Bindler nu îndrăzni să lase oala de coadă ca să alerge după obrăznicătura de feciorul său.

— Şi ce dator e, mă rog, te obligă să te duci la salonul-bar ?

— L am adus înapoi pe Arrow.

După cum e şi firesc, Mrs. Bindler nu pricepu o iotă.

Ea întoarse nasul ascuţit spre fiu-său şi-l fulgeră cu och i ei străpungători.

Atunci Buster îi povesti vitejia sa.

Desigur, că el, Buster, îl silise pe Dick să dea înapoi calul.

Ba şi mai mult !... Il silise pe Dick să-i plătească, lui, osteneala, timpul pierdut ca să-l înapoieze pe Arrow părinţilor întristaţi.

Şi cu un gest victorios, ca un erou de cinema, Buster îi arătă maică-si dolarii câştigaţi.

De data aceasta, Mrs. Bindler se arătă încântată și convinsă, mândră să aibă așa un odor de fiu, atât de viteaz, atât de puternic, care-l putuse sili pe teribilul Dick să-i dea bani.

Și ca mamă grijulie, ea voi să-i i : Buster acest dolar ca să i-l pună de-oparte.

Dar Buster, ca orice bun american, îi răspunse că acești bani câștigați de el îi aparțin pe de-a întregul și că înțelegea să-i folosească așa cum poftește.

— De altfel, îi spuse el mamei-sale, le-am și găsit întrebuințarea acestor bani... I-am plasat într'o nouă societate de „Iarbă pentru capre L-td" pe care am fondat-o împreună cu doi prieteni.

Atunci, Mrs. Bindler nu mai insistă.

Ea îl sfătui doar pe băiat să ajungă președintei consiliului de administrație a acestei noi societăți.

Dar după puțin timp, Mrs. Bindler începu să se înfurie de-a binelea.

Sosise timpul ca faimosul fel de mâncare să fie mâncat.

Și Mr. J. K. Thos Bindler, încă nu venise.

Atunci, Mrs. Bindler îi spuse fiului ei :

— Hai la masă, vom mânca fără tat'tu..

Dac'o veni la spartul târgului, o să se lipsească de mâncare...

Buster luă cuvintele acestea în serios, și socoti că e de datoria sa să nu mai lase nimic în farfurie.

Dar cina se terminâ de mult, și J. K. Thos Bindler tot nu-și făcu apariția în sânul familiei sale.

E inutil să mai vorbim de starea de furie în care ajunsese acum Mrs. Bindler.

— Taică-tu, îi spuse ea lui Buster, trebue să fi întârziat iar pe la salonul-bar.

— Habar n'am.

— N'am spus că ai habar. Îţi spun asta ca să te duci să vezi.

Buster nici nu cerea altceva : să lasă din începerea aceasta cu electricitate.

Dar Mrs. Bindler îl opri în prag cu un cuvânt :

— Stop !

Buster se opri.

— N'ai nevoe să intri în salonul-bar, îi spuse ea. Uită-te numai dacă în faţa uşii nu e calul ! taică-tu.

— Bine, ma...

Buster plecă glonţ.

Adeseori, maică-sa îi dădea o însărcinare de felul ăsta.

Dar Buster încheiase o convenţie cu taică-su.

Atunci când J. K. Thos Bindler întârzia la salonul-bar cu prietenii, Buster trebuia să vină să-l prevină de gradul de furie a lui Mrs. Bindler.

Aceasta însemna câteva monede de fiecare dată, pentru fiul devotat.

Şi Buster, ca om de afaceri, dorea ca taică-su să întârzie în fiecare seară, fără să-i pese de scena teribilă ce urma după întoarcerea stăpânului casei.

Capitalul său era în plină creştere.

Ca în fiecare seară, Mrs. Bindler îi recomandă fiului ei să nu intre în salonul-bar.

Din mândrie, nu voia ca lumea să-şi închipue că bărbatul ei îi lipsea şi că-l trimitea pe băiatu-su să-l cheme acasă.

De fiecare dată el se întorcea în fugă acasă.

— L-am întâlnit pe tata pe drum..., spunea Buster aşa cum erau înţeleşi conform convenţiei... Nu era la salonul-bar... Vine...

Restul nu-l privea. Având în vedere că în contractul său verbal nu era specificată intervenţia, îl lăsa pe venerabilul său tată şi pe demna sa mamă să se descurce cum or şti.

...In seara aceasta, el nu văzu calul părintesc la uşă, aşa cum s'ar fi cuvenit să fie.

Intră totuşi în salonul-bar pe care mai înai umpluse cu sgomotul sprăvilor sale.

Ii văzu pe aceiaşi clienţi, dar nu-l văzu pe taică-su, şi nici pe prietenul lui taică-su, N. M. Kimbly.

De obiceiu, J. K. Thos Bindler bea în tovărăşia acestui N. M. Kimbly.

E' se întorceau împreună acasă fiindcă erau vecini.

Un simplu zid, de două ori înălţimea unui om, separa grădinile ce urmau după grajdul celor două case.

In plus, J. K. Thos Bindler şi N. M. Kimbly erau asociaţi la toate isprăvile lor.

Dar Mrs. Bindler îl acuza pe N. M. Kimbly că-i corupe soţul.

Iar Mrs Kimbly îi aducea aceeaşi acuzare lui J. K. Thos Bindler.

Aceasta cred că e suficient să vă arate că cele

două femei se urau de moarte și că fără zidul dintre ele s'ar fi iscat bătăi la tot momentul.

Totuși, Mrs. N. M. Kimbly, femee respectabilă și credincioasă, făcea parte din aceleași societăți de binefacere ca și vecina sa.

Fără îndoială că scriitorii de romane și nuvele nu născocesc nimic. E lucru prea bine știut.

E se servesc de documente adevărate, de fapte precise.

Și oricine, v'ar preciza, vorbind de această ură dublă ce creștea în fiecare zi, de fiecare parte a zidului, că în timp ce Mrs Bindler era lungă și slabă, Mrs. Kimbly era scurtă și grasă.

Dar amândouă aveau un caracter la fel.

Ceeace dovedește că oamenii nu trebuesc judecați după aparențe...

...In salonul-bar, Buster îi întrebă pe cei de față dacă nu-l văzuseră pe taică-su.

Nimmi nu-l văzuse pe Thos Bindler din ajun.

După cum nici pe N. M. Kimbly.

Dar băețașul fu sfătuit să-i spună lui maică-sa să nu-și facă sânge rău. Desigur că Thos Bindler o să se'ntoarcă acasă.

Buster de data aceasta desamăgit că nu-și poate câștiga suma obicinuită readucându-l pe taică-su acasă, se întoarse furios.

— Nu-i acolo!.- îi spuse el maică-si.

Ceeace provocă o explozie de mânie.

Apoi timpul trecu.

Thos Bindler tot nu se întoarse.

Buster alergă de mai multe ori până la salonul-bar fără nici un rezultat.

Mrs. Bindler îl făcea din ce în ce mai mult răspunzător pe vecinul detestat, de întârzierea aceasta a soţului ei.

Thos Bindler ştia ce-l aşteaptă acasă dacă târzie.

Atunci ce motiv avea s'o facă ?

Thos Bindler plecase călare, cu N. M. Kimbly.

Deci, vecinul era cel ce-l reţinea pe Thos Bindler.

Lui Mrs. Bindler îi veni ideia să vadă dacă vecinul N. M. Kimbly se întorsese acasă.

Ea ar fi putut să-l trimită pe Buster s'o întrebe pe Mrs. Kimbly.

Dar n'o lăsa amorul propriu şi demnitatea ca să se înjosească până într'atât.

Ea se duse 'n grădină şi rezemă o scară de zid.

Apoi se urcă pe scară şi când ajunse sus şi începu cu mari precauţii să ridice capul, se trezi nas în nas cu Mrs. Kimbly care făcea acelaşi lucru.

Ah ! a fost o scenă frumoasă de ocări şi reproşuri.

— Te-am prins, sbieră Mrs. Bindler, spionându-mă.

— Dar d-ta faci acelaşi lucru ! îi spuse vecina.

Şi urmă un lung duel oratoric pe scară, fără ca cele două vecine să poată stabili care s'a urcat prima.

In sfârşit, Mrs. Bindler aruncă un argument suprem :

— Fiindcă soţul d-tale îl conrupe pe soţul am voit să văd dacă nu cumva e acolo...

La care Mrs. Kimbly replică imediat :

— Dat fiind că soţul meu are slăbiciunea să asculte prostiile soţului d-tale, am voit să văd dacă nu cumva e la d-ta...

Scurt. Timp de o oră, cele două vecine se răstiu una la cealaltă.

Toţi vecinii de prin prejur se distrară mai bine de cât la comediile de la cinematograful din cartier.

Atunci când cele două cumetre băgară de seamă, mânia lui Mrs. Bindler se îndreptă împotriva vecinilor.

Ea o lăsă în pace pe Mrs. Kimbly şi se năpusti asupra curioşilor.

Apoi, după ce dărui fiecăruia câte o binecuvântare, ea coborî cutremurându-se de furie şi intră în casă.

Noaptea sosi.

Dar Thos Bindler nu-şi făcu apariţia.

La fiecare cinci minute Mrs. Bindler îşi
fiul la salonul-bar.

Plictisindu-se să tot facă naveta între salonul-bar şi casa părintească, tânărul Buster care, după cum aţi putut constata, era dotat cu un spirit din cele mai practice, îi spuse mamei sale :

— Hei, ma... In loc să tot mă duc şi să viu mereu pe degeaba, să-mi stric pingelele pe drum fără nici un folos, mai bine rămân la salonul-bar... Voi

aştepta acolo sosirea lui Pa... şi îndată ce-l văd, viu şi te anunţ.

Şi fără să mai aştepte aprobarea maternă, Buster se duse şi se instală pe terasa salonului-bar, departe de mâna ei din lemn de avion.

Insfârşit se lăsă întunerecul şi Mrs. Bindler începu să se îngrijoreze serios de lipsa soţului ei.

Ea urcă scara din grădină:

— Hello!... Mrs Kimbly, chemă ea... Hello!, Soţul d-tale nu s'a întors?

Mrs. Kimbly răspunse, urcând scara pe cealaltă parte a zidului:

— Hello!... Mrs. Bindler... Nu, soţul meu nu s'a întors încă... N ci al d-tale?

— Nu.

Cele două vecine strigară 'n acelaşi timp:

— Atunci desigur, că soţilor noştri li s'a întâmplat o nenorocire.

Această perspectivă dublă şi dureroasă făcu să se dărâme dacă nu zidul despărţitor, cel puţin ura dintre cele două vecine.

De fiecare parte a zidului, scările fură udate de lacrim nelinişte.

Mrs. Bindler mai energică, spuse:

— Ar trebui să mergem la şerif.

— Tocmai voiam să-ţi propun, spuse Mrs. Kimbly.

Mahalaua oraşului Sandburg asistă la acest spectacol care părea fantastic, de necrezut:

Mrs. Bindler mergând lângă o altă femee fără să se certe cu ea. Şi ce e mai uluitor, tovarăşa ei era

Mrs. Kimbly, vecina cu care se certa fără încetare.

Un vecin cur os, apoi doi... apoi zece, apoi douăzeci, în sfârşit o sută, o mică armată, începu să le urmeze pe cele două cumetre ce se îndreptau spre şerif.

Căci încă nu se cunoşteau amănunte şi se aşteptau cu toţii la cine ştie ce comedie obicinuită care făcea bucuria mahalalei.

Şeriful circumscripţiei, Pattkey, fu mirat, nu fiindcă le văzu în biroul său pe cele două cumetre, ci fiindcă veniseră la această oră târzie.

El se gândi:

— De obiceiu găinile astea turbate se liniştesc la apusul soarelui... Dar iată-le că se ceartă şi după răsăritul lunii Asta ne promite o seară foarte plăcută.

Şi — maşinal — el se uită să vadă dacă are vreo celulă goală.

Căci îi veni ideea să le închidă pentru câteva ceasuri, până când vor obosi şi s'or linişti.

Dar spre marea lui surprindere, nu le auzi deloc certându-se şi ameninţându-se reciproc cu scaunul electric şi cu fumia săpunită.

Şi le văzu pe amândouă smorcăindu-se.

Bortoasa Mrs. Kimbly plângea.

De altfel nici nu era de mirare.

Dar şi Mrs. Bindler, uscată ca un st în preerie, avea şi ea lacrimi în ochi.

Acesta era un spectacol extraordinar.

Amândouă în acelaş timp îi spuseră Şeri

— Soţul meu a dispărut.

Mrs. Bindler, care nu putea fi prea mult timp de aceeaşi părere cu cineva, adăugă:

— Kimbly l-a conrupt pe bietul Thos Bindler.

Şi borţoasa Mrs. Kimbly, imediat sări în sus:

— Ba de loc! Bietul Kimbly a fost conrupt de nebunul de Thos Bindler.

Mrs. Bindler sări în capul vecinei sale:

— Iţi interzic să-l faci nebun pe Thos Bindler... E un om demn şi brav, în timp ce întreg U. S. A.-ul ştie că Kimbly al d-tale e o fiinţă absolut stupidă.

Bătălia era pe punctul de a se declanşa.

Dar Şeriful, ajutat de oamenii săi, le despărţi pe cele două vecine.

Şi profită de o scurtă pauză ca să le spună:

— Vă previn că dacă nu vă astâmpăraţi, vă bag pe amândouă la răcoare...

Insfârşit, după câteva cuvinte schimbate din ambele părţi, Şeriful isbuti să obţină o tăcere aproape suficientă ca să poată înţelege despre ce era vorba.

El află că cei doi prieteni plecaseră călare, în cursul zilei şi că nu se mai întorseseră acasă.

Era un lucru destul de neliniştitor.

Ch ar dacă aveau de neveste două scorpii, Bindler şi Kimbly erau doi oameni de ispravă ale căror purtări nu lăsau deloc de dorit.

Auzind declaraţia aceasta, şeriful se simţi destul de încurcat.

De unde să înceapă cerrcetările?

Nici Mrs. Bindler nici Mrs. Kimbly nu-l puteau

spune în ce direcție se îndreptaseră cei prieteni.

— Ar trebui cercetat întreg ținutul... spuse Șeriful.., o treabă anevoioasă și lungă.

Dar un client al salonului-bar, un anume Samy Snarry, aflând despre ce e vorba și voind să-i dea Șerifului o mână de ajutor declară că credea că știe ce li s'a întâmplat celor doi prieteni.

Dar voia să-i vorbească Șerifului între patru ochi și nu în fața celor două femei.

Șeriful Pattkey trecu deci cu Samy Snarry într'o cameră alăturată.

Samy Snarry îi spuse:

— Iată, Șerifule, ce știu. Azi, Bindler și Kimbly au fost la gară.

— Au plecat undeva.

— Dimpotrivă...

— Ah!

— L-au văzut când a sosit, știi

— Nu.

— Ba da... Di

— Dick?...

— Chiar el. L-am văzut pe Dick debarcând Sandburg și îndreptându se spre strada mare, 22-a avenue.

— Sunt mulți Dick.

— Da, dar ca el nu mai

Șeriful sări ca ars:

— Ce spui, strigă el, Dick?...

— Da.

— Dick Teribilul?

— Chiar el.

— D ck-Diavolul ?

— In persoană.

— N'am ştiut, mărturisi Şeriful... N'am ştiut... Eşti sigur ?... Absolut sigur că era Dick-Diavolul ?...

— Da, absolut.

— C ne poate depune mărturia ?... Cine l-a văzut ?

— Tot oraşul.

— Oh !

— Eşind din gară, s'a plimbat liniştit pe strada mare... a 22-a Avenue.

Şeriful scoase un suspin de uşurare :

— Ah ! spuse el, a 22 a Avenue... Atunci înţeleg... nu e în circumscripţia mea... în districtul meu... Nu mă priveşte...

Dar Samy Snarry îndrăzni să-i spună Şerifului :

— Nu mă'ndoesc că plimbarea lui Dick-Diavolul în afara d strictului d-tale, nu te priveşte.

— Nu... deloc.

— Bine. Dar Mrs. Bindler loueşte în distri d-tale.

— Din nefericire.

— Şi Mrs. Kimbly la fel.

— Vai !

— Ş soţii lor de asemeni.

— Evident.

— Perfect !... Ei bine, ac te onorabile femei au venit să vă spună că soţii lor au dispărut.

— Asta ştiu... Au d spărut... dar se vor întoarce.

— Lucru foarte puţin sigur.

— De ce?

— Iată de ce am voit să-ți vorbesc în particular și nu în prezența acestor respectabile femei.

— Atunci, dă-i drumul.

— Iată. Fără îndoială știi că Bindler și Kimbly, doi gentlemani foarte onorabili, mă onorează cu prietenia lor...

— Ei și?...

— Astăzi, tocmai eram pe punctul de a începe toți o partidă de poker la salonul bar când cineva, care s'a întors de la gară, ne-a spus că l-a întâlnit pe Dick.

— Dar din moment ce tot orașul l-a văzut în celălalt district...

— Așteaptă!... Dick tocmai trecea în districtul d-tale.

— Ce idee... Celălalt e mai șic, mai monden...

— Mai bogat... Evident, mai profitabil.

— Din toate punctele de vedere.

— Da, dar districtul d-tale e în drumul deșertului, unde-i place lui Dick să se plimbe... Dick nu lucrează niciodată în oraș.

— Știu asta, continuă...

— Atunci în timp ce ne pregăteam să începem partida, iată că onorabilii mei prieteni Bindler și Kimbly de-odată spun:

„Se oferă o primă frumoasă celui care-l va prinde pe Dick..."

— Exact. Ei și?

— „Dacă-l prindem noi, își spuseră cei doi prieteni, punem mâna pe primă...

— Natural.

— E limpede. Dar nu-i totul să pui
primă.

— Trebue să-l prinzi pe Dick...

— Iată ceeace le-am spus și
prieteni.

— Și ei ce-au răspuns?

— Că azi erau mari sorți de isbândă...
torea singur, fără cal, fără complic
înarmat...

— Indoelnic... Ei și după aceea?...

— Era un calcul simplu dar just. Atunci, cei
onorabili prieteni ai mei, s'au dus să-și caute cai.

— Ah!

— I-am văzut pornind la drum, înarmați până'n
dinți și înflăcărați...

— Incotro au pornit-o?

— Nu știu exact... dar voiau să-i întindă o cursă
lui Dick. Vorbeau de Colina cu pietre.

— Intr'adevăr, aceasta se află pe drumul preeriei...

— Da, cred că cei doi onorabili prieteni ai mei
s'au dus să se posteze pe Colina cu pietre... și că au
pândit sosirea lui Dick.

— Din moment ce au și spus-o.

— Așteaptă... Da... Ei au spus-o... Dar ceeace n'au
spus, este că Dick-Diavolul, fără îndoială mai șiret
ca ei, a știut să ocolească cursa.

— E posibil.

— E sigur! Și după părerea mea, Dick-Diavolul
cred că i-a împiedecat pe vecie pe onorabilii mei
prieteni de a mai încasa prima oferită.

— Samy Snarry, s'ar putea să ai dreptate.

— Mă tem și eu. Iată, Șerifule, ce țineam să-ți comunic eu, cetățean din circumscripția d-tale... dar nu în fața soțiilor furioase și întristate ale nefericiților mei prieteni.

Șeriful luă notă de ceeace-i comunicase Samy Snarry.

— Îți mulțumesc pentru informații, spuse el. Voi ține seamă de ele.

— Și ai face bine?

Samy Snarry adăugă:

— De altfel, toată afacerea se petrece acum în circumscripția d-tale, căci Dick-Diavolul, cam la o oră după ce noi am părăsit salonul-bar, a sosit acolo.

Șeriful sări în sus:

— Cum?... A fost el la Salonul-bar?

— Încetișor... A luat șuncă, pâine cu unt, o sticlă cu limonadă.

— Și-a făcut provizii.

— Da. Mai trebue adăugat și calul cela bătrân, Arrow.

— Cred că nu ca să-l mănânce?...

— N'aș putea să-ți spun...

— Nici ca să-l călărească...

— Cred că a încercat s'o facă, dar bătrânul cal a protestat. A refuzat să meargă.

— Calul acesta are sentimente bune.

— Da, ca toată lumea din districtul d-tale.

Samy Snarry adăugă lingușitor:

— Iată pentru ce temnița d-tale e aproape totdeauna goală...

— E adevărat...

— Dar trebue să adaog că tânărul Buster dler...

— Fiul lui Thos Bindler?

— Exact. L-a putut aduce pe Arrow înapoi acasă.

— Arrow s'a întors?

— Da, la grajdul său... Buster s'a întâlnit cu Dick pe drumul preeri i... Ceeace dovedeşte că pe acest drum va trebui să-l cauţi pe D ck...

— Exact.

— Ceeace mai dovedeşte că, Colina cu Pietre, aflându se în apropierea acestui drum... acolo îl vei putea întâlni... Dumnezeu ştie ce le-o fi făcut banditul onorabililor mei pr eteni...

Şeriful îi mulţumi lui Snarry pentru preţioasele lui informaţii.

Apoi trecând în cealaltă cameră, le sfătui pe cele două femei să se întoarcă acasă, promiţându-le să le dea în curând veşti despre soţii lor.

Apoi, dădu ordine, şi însoţit de oamenii săi, se urcă pe cal şi porni pe drumul preeri , în direcţia Colinei cu pietre...

CAP. VIII

Pe Colină

Inainte de a porni, Şeriful Pattkey crezu că e necesar să culeagă nformaţii mai multe, să-l pună câteva întrebări eroicului Buster care-l întâlnise pe Dick, care-i vorbise...

Dar pregătirile polițienești făcură cine știe ce impresie pustiului.

Își spuse că Șerifful și oamenii erau pe punctul de a pleca — ca totdeauna — într'o expediție fără rezultat. Deci Buster nu era amenințat de perspectiva de a fi confruntat cu Dick care ar f. putut spune adevărul...

Prin urmare, foarte ferm și cu o admirabilă siguranță, Buster repetă bluffful.

Șerifful îl ascultă fără să clipească.

Îl ascultă pe Buster cu titlu informativ.

Dar în sinea sa își spuse că Dick voise probabil să scape de bătrânul cal și că-l însărcinase la întâmplare pe eroicul băiat ca să l readucă la grajd.

P esa de cinci dolari îi confirmă teoria.

Căci nu prea credea că un bărbat, care el singur oprea diligențele încărcate cu aur, bine păzite, bine apărate, putea fi silit de pușt ul ăsta să-i plă'ească cinci dolari.

Dar Șerifful nu spuse nimic.

Din toată povestea lu Buster, se alese cu certitudinea că Dick se afla într'adevăr pe drumul prerieĭ.

Atunci se urcă pe cal și însoțit de oamenii săi plecă în galop în direcția Colinei cu pietre.

Cu toți, cu Șerifful în cap, erau oameni curajoși...

Însă la fiecare pas, se așteptau să audă pocnetul sec al unei carabine și șueratul glonțului.

Căci se știa că Dick e un țintaș fără pereche și-și înfige glonțul acolo unde-i place.

Chiar şi noaptea îşi dobora adversarul.

Astfel că o expediţie făcută în condiţiunile acestea nu prea era plăcută.

Dar datoria e datorie.

Şeriful Pattkey şi oamenii săi călăreau fără ezitare ca să-l prindă pe Dick-Diavolul.

Ah! Dac'ar fi ştiut ei că acest teribil Dick după care alergau ei, dormea liniştit sub o plapumă din ierburi uscate, alături de calul său Colină!...

...Intre timp, Mrs. Bindler, ajungând acasă trânti furioasă poarta în nasul vecinilor curioşi.

Cât despre Buster, el adormise îmbrăcat în fotoliu.

La vecina Mrs. Kimbly, câteva cumetre o încurajau pe buna şi grasa femee care suspina şi se lamenta...

Iar ceilalţi cetăţeni cumsecade, în aşteptarea evenimentelor îşi sorbeau ceaiul întovărăşindu-l de un respectabil număr de toast-uri.

Astfel trecu această parte din noapte în mahalaua oraşului Sandburg, în timp ce Şeriful Pattkey şi oamenii săi alergau după nefericiţii şi onorabilii dispăruţi, Bindler şi Kimbly, şi după Dick cel de negăsit.

...Insfârşit, Şeriful şi oamenii săi, fără să fi descoperit ceva, ajunse la poalele Colinei cu pietre.

Incepea misiunea cea mai grea de executat.

Şeriful Pattkey îşi opri trupa.

El îşi strânse oamenii.

— Iată-ne ajunşi la punctul cel mai
spuse el. Atenţie...

— Bine, Şefule...

— Până acum, n'am văzut nimic, n'am descoperit nimic.

— Nu şefule.

— Nimic care să ne poată spune ce s'a petrecut între Dick-Diavolul şi Bindler şi Kimbly.

— Nimic.

— Nu ştim nici măcar dacă s'a întâmplat ceva.

— Nu!

— Ceeace înseamnă că mergem în marele necunoscut.

— Absolut.

— Şi acest mare necunoscut poate fi plin de surprize.

— Tot ce se poate.

— Şi cum aceste surprize sunt
cele mai neplăcute...

— De obiceiu.

— Prin urmare trebue să acţionăm prudent şi pe tăcute.

— Ne-am înţeles...

— Prin urmare ne vom lăsa caii sub paza unuia din voi.

— Bine, şefule.

— Iar noi, vom urca cu toţii pe colin

— S'a făcut.

— Dar nu la un loc şi nici pe acecaşi parte ci ne vom risipi... Vom cerceta... Şi cel care găseşte ceva îi cheamă pe ceilalţi.

— Bine, şefule.

Oamenii se împrăştiară.

Incepură să urce colina prin mai multe părți.

Trebuiau să se întâlnească pe platou.

Ascensiunea începu cu revolverele în mâini.

Căci toți se temeau de o lovitură din partea lui Dick-Diavolul.

Șeriful Pattkey și oamenii săi se urcau cercetând fiecare tufiș de mărăcini, cea mai movilă de pietriș.

Dar în zadar cercetară peste tot, căci nu găsiră nimic.

Și se strânseră toți pe platou.

— N'am găsit nimic, șefule! fu cel care-l dădu fiecare.

Șeriful Pattkey nu era nici nervos, nici impresionabil

Dar povestea aceasta începea să-l plictisească.

El se așeză pe un pietroi.

Oamenii făcură cerc în jurul său.

Șeriful Pattkey își aprinse o țigară.

Oamenii își aprinseră care o țigară, care pipa.

Ai fi spus că e un trib de piei-roșii fumând pipa-păcii.

Dar Șeriful Pattkey, cu cât fuma, cu atâta era mai prost dispus.

Cu cât tăcea, cu atâta se gândea tot mai mult la aventura aceasta și cu atâta se descoperea tot mai ridicol.

In sfârșit, după o lungă tăcere, el rosti:

— Măi băeți, mi se pare că am căzut într'o istorie caraghioasă.

— Tot ce e posibil.

— Cel puțin am căpătat certitudinea că Bindler și Kimbly nu l-au prins pe Dick.

— Nu, asta-i sigur.

— Și atunci fiindcă nu văd nici urmă, nu numai de Dick, dar și de Bindler și Kimbly, încep să-mi pun o întrebare...

— Ce întrebare, Șefule?

— Mă întreb dacă cei doi cumetri nu oumva au șters o, sub pretextul că-l urmăresc pe Dick.

— Au șters-o?

— Da... amândoi... ca să scape de scorpiile de neveste și ca să-și facă de cap.

Toți oamenii Șerifului isbucniră în râs.

— E foarte posibil, șefule...

— Da, dar din toată farsa aceasta, noi suntem ciraghioșii.

— E adevărat.

Oamenii acum se priveau supărați...

In nici o țară din lume, polițiștilor nu le place să fie luați în râs.

După o lungă tăcere, șeriful Pattkey conti:

— Cred că e destul, băeți.

— Da, șefule, destul.

— Ne întoarcem.

— Foarte bine.

Șeriful adăugă:

— Mai am o idee.

— Da, șefule.

— Se poate ca în timp ce noi îi căutăm aici, ca cei doi onorabili prieteni să se fi întors la căminul conjugal.

— Da, e foarte posibil, aprobară oamenii.

— Ei stau la căldură şi mănâncă, în ti ne sgribulim aici.

— Foarte just.

— Prin urmare, trebue să ne ducem dacă nu s'au întors.

— Aşa e... Chiar aşa e...

— Atunci să ne luăm caii şi să ne întoarcem.

Oamenii coborâră colina de o sută de ori mai repede decât o uroaseră.

CAP. IX

Calul Nap

După puţin timp, poliţiştii ajunseră la cai.

— Nici tu n'ai văzut nimic? îl întrebă Şeriful pe poliţistul care-i păzea.

— Nu, şefule, nimi... răspunse omul.

— Bine, băete... Nici noi!... Hai să ne întoarcem.

După aceste cuvinte, Şeriful şi oamenii săi se întorceau în galop pe drumul spre mahalaua Sandburgului.

Ceeace dovedeşte că în toate poliţiile din lume, totdeauna Şeful are dreptate.

Oamenii nu vorbeau, pufăind din ţigări, legănaţi de mersul încet al cailor.

Căci e de regulă că, plecând în expediţie, toţi poliţiştii şi Şerifii trebue să se repeadă în galop, aşa cum e prin filme.

Dar atunci când se întorc, aceeaşi regulă impune ca ei să meargă mai încet.

Aceasta înseamnă că poliţiştii se reped cu maximum de viteză în mijlocul cetăţenilor.

Că fac treabă bună, şi că se întorc obosiţi, cărora le-au cerut maximum de efort.

Şi toată lumea e mulţumită.

Dacă poliţiştii, Şerifii, nu-i aduc pe vinovaţi, puţin au făcut tot ce le-a stat în putinţă.

Dar nu totul reuşeşte în viaţă...

...Oamenii se întorceau deci în linişte, cu conştiinţa liniştită.

Când de-odată se auzi un nechezat de cal la care caii lor răspunseră cu politeţă.

In clipa aceea, trupa se şi apropiase de prima case din mahalaua Sandburgului.

Ea traversa maidanele, grădinăriile, terenurile cele cu cocioabe din bidoane vechi de petrol, cu vagoane reformate amenajate în chip de vilă, într'un cuvânt terenurile care formează centura sordidă şi pitorească a marelor oraşe.

Calul acesta bine crescut care ura în felul acesta bună seara confraţilor săi putea fi una din gloabele care atunci când stăpânul n'are casă nu poate avea pretenţie la grajd şi care e lăsat să pască de capul lui.

Deci, Şeriful şi oamenii săi nu-i dădură nici o importanţă acestei politeţe matinale, pe care dealtfel confraţii săi i-o întorseseră.

Dar acest cal politicos, părea că nu vrea să se mărginească la atât.

El alergă după trupa Şerifului, ca şi cum ar fi avut să-i spună ceva.

In doi timpi şi trei mişcări de galop o ajunse.

Nechează satisfăcut şi fără fasoane începu să alerge la pas cu confraţii lui.

Atunci poliţiştii în cap cu Şeriful, se uitară acest cal ciudat.

Şi cu toţii scoaseră aceeaşi exclamaţie:

— Dar ăsta-i Turnip !... Asta-i Nap !...

Toţi îl cunoşteau pe acest Turnip... acest Nap, astfel numit fiindcă era alb.

Toţi îl cunoşteau prea bine fiindcă-l văzuseră adesea, mai ales seara, aşteptând în faţa Salonului-bar, în tovărăşia lui Tomato, Pătlăgică, vechiul său prieten, care era roşcovan.

Şi tot împreună, cu Şeriful în cap, poliţiştii mară:

— Dar e calul lui Bindler.

Acest cal era coşmarul tânărului şi eroicul Buster.

Căci Buster avea îndatoririle să hrănească cu iarbă capra lui Mrs. Bindler şi să cureţe calul lui Mr. Bindler.

Şi acest Turnip era alb...

Cea mai mică pată de noroi pe trupul lui se vedea de-o poştă.

Turnip nu era niciodată atent unde călca şi avea nu mai puţin de patru picioare...

Patru picioare care împroşcau vesele noroiul în toate direcţiile.

Aceste împroşcături nu-i murdăreau pe trecători, fiindcă în preerie trecătorii erau rari, ci printr'o inexplicabilă simpatie, se îndreptau spre burta şi coapsele lui Turnip însăşi.

Şi a doua zi, trebuia spălat, periat.

Buster încercase în zadar să-l ungă pe un strat de ulei alb.

Căci Mrs. Bindler şi Mr. Bindler fără să ţie socoteală de ingenozitatea aceasta, i-au tras fiecare pe rând aşa o mamă de bătae, că i-a pierit chefuł să mai încerce.

Cu tot enormul progres american, Buster trebuia să lupte eroic cu şomologul, cu perja şi cu apa, ca un simplu european întârziat, ca să-i redea lui Turnip albeaţa părului.

Deci acest cal b necrescut, după ce-şi salută confraţii, se amestecă printre ei.

Fără îndoială că înţelesese că ei se întorceau spre grajdul guvernamental, şi dorea să facă împreună cu ei, drumul spre grajdul său, părintesc.

Dar Şeriful şi oamenii lui, nu fură numai să-l vadă pe Turnip.

Căci acesta, deşi era un fenomen bizar, totuşi nu prezenta nimic fantastic.

Ceeace era realmente surprinzător, ceeace mai ales îl intrigă pe Şerif şi pe oamenii lui, a fost să-l vadă pe Turnip, fără Bindler în spinare.

Cu atât mai mult cu cât Turnip era înşeuat.

— Turnip, strigă Şeriful, Turnip înşeuat şi fără călăreţ!

— Fără Bindler! adăugară oamenii.

Şi ma mirat, Şeriful remarcă:

— Turnip înşeuat, fără Bindler, şi fără hăţuri...

— Fără hăţuri, într'adevăr...

Iată marea problemă ce i se punea Şerifului şi oamenilor săi.

— Dece umblă hai-hui calul, noaptea, cu şea, fără hăţuri şi fără călăreţ?

Şi un acelaş gând se ivi simultan în turor:

— Nu ne mai întoarcem acasă.

Cu toţii l-ar fi dat la naiba cu plăcere pe afurisitul acesta de Turnip.

Dar înainte de toate, Şeriful şi oamenii reprezentanţi ai legii, devotaţi datoriei.

Atunci Şeriful spuse:

— Trebue să aflăm ce caută Turnip aici aceasta.

— Fără călăreţ.

— Poate i s'a întâmplat o nenorocire lui

— Şi lui Kimbly, adăugară oamenii.

Într'adevăr, o nenorocire nu vine niciodată singură.

— Bine, încheie Şeriful, trebue să cercetăm.

— Da, spuseră oamenii fără convingere, dar supuşi, să cercetăm.

— Stânga'mprejur.

Şi iată trupa întorcându-se şi luându-l pe Nap, foarte mirat şi neînţelegând dece acum când era atât de aproape de grajd, trebuia să se întoarcă din drum.

— Bine, zise Şeriful, dar încotro o apucăm?

— Vă urmăm, spuseră oamenii.

— Foarte bine, dar nu ştiu încotro să vă conduc.

Oamenii răspunseră cu convingerea devotamentului absolut:

— Să mergem totuşi!...

Şeriful se gândi puţin.

Îşi aprinse o nouă ţigară şi spuse:

Dacă acest cal ar avea mirosul şi deşteptăciunea unui cătel, i-am spune să ne ducă la stăpânul său...

— Ar face-o.

— Da, dar nu poate.

— Nu.

— Un cal nu simte decât grajdul.

— Numai.

— Ori noi îl facem să se depărteze de locuinţa onorabilului Bindler.

— Acest animal nu ne va fi de nici un ajutor.

— Să nu ne bizuim pe el.

— Nu.

— Şeriful adăugă:

— Totuşi l-am întâlnit pe drumul ce duce spre Colina cu pietre.

— Pe câmp.

— Bine. Atunci să cercetăm pe câmpul de la poalele Colinei.

— Da, şefule.

Şi de data aceasta, ca şi înainte, Şeri împrăştie oamenii în tr[illegible]

El le dădu la fiecare o poziţiune de cercetat.

— Ne vom întoarce numai după ce vom găsi orice, un indiciu, o pistă. Fie măcar hăţurile.

Fiecare se gândea că în aventura aceasta probabil că-şi vârâse Dick coada.

In calitate de călăreţi, ei se gândeau de asemeni că Bindler îşi legase probabil calul.

Pentru un motiv oarecare, Nap se sbătuse și isbutise să se deslege.

Deci acest hăț trebuia găsit după un trunchiu de copac sau într'un tufiș de spini.

— Poate că o să-l găsim pe Pătlăgică încă legat, spuse Șeriful.

Tot ce e posibil.

Dar în cazul acesta, celor doi onorabili prieteni trebue să li se fi întâmplat ceva neplăcut.

Șeriful și oamenii lui nu mai doreau decât un lucru: să-i găsească pe cei doi cât mai repede.

Dar în același timp nădăjduiau să nu aibă de-aface cu Dick.

Șeriful exprimă gândul tuturor spunând:

— Ah! băeți, să ne ferească Dumnezeu de gura venerabilei Mrs. Bindler și de gemetele sensibilei Mrs. Kimbly, la întoarcere.

Dar Dumnezeu le pregătea pe curând vorbele și gemetele, nu din partea celor două femei ci a soților.

Timp de o oră sau două, nu știu precis cât, Șeriful și oamenii săi cercetară câmpia.

Ei nu obținură nici un rezultat.

Se pregăteau tocmai să întreprindă cercetări într'un sector nou, când fură atrași de un sgomot ciudat care-i alarmă.

Era un fel de suspin puternic, regulat, un fel de respirație sgomotoasă, un fel de sforăit.

Sforăitul ieșea dintr'o groapă acoperită cu iarbă și spini.

— Stop! strigă Șeriful.

El coborî de pe cal.

Oamenii săi îl imitară.

Înaintând prudenți, cu revolverele în mâi înconjurară groapa.

Sforăitul continua, puternic și regulat.

Șeriful dădu atunci ierburile și spinii la oparte.

Se uită înăuntru.

Și râzând, le spuse oamenilor :

— Iată-i !

— Ah ! în sfârșit... iată-i...

In fundul gropi, unul lângă altul, cei doi onorabili prieteni dormeau profund.

Șeriful și oamenii săi se uitară cu gurile căscate la această ciudată pereche care dormea în poziția aceasta originală.

Ei avură o explicație văzând că mâinile lor drepte și stângi erau legate la un loc.

— Bieți băeți, spuse Șeriful, cred că nu dorm prea comod.

— Ah ! sigur că nu...

— Ca să doarmă în poziția aceasta trebue să fie frânți de oboseală.

— Au hainele sfâșiate.

— Să ne păzim de Mrs. Bindler la întoarcere.

— Bietul om.

Șeriful, socotind că cei doi prieteni dormiseră fără îndoială destul, luă hotărârea să-i scoale.

El coborî în groapa care din fericire pentru ei conținea apă.

Și dintr'o lovitură de cuțit se pregăti să le tae legăturile.

Dar fiindcă humorul american nu şi pierde savoarea nici în cele mai dramatice circumstanţe, făcu un semn oamenilor săi.

Toţi ridicară pistoalele spre cer şi traseră.

Cei doi somnoroşi săriră 'n sus speriaţi.

Dar fiindcă erau legaţi, nu se putură scula.

Începură deci să se sbată, să-şi tragă lovituri de picioare...

Uitând tăria legăturii, iau să se deslege ca să fugă.

Dar nu reuşiră decât să alunece mai adânc în groapă, spre marea veselie a Şerifului şi a oamenilor săi pe care — somnoroşi şi speriaţi — nu-i vedeau, nu-i recunoşteau...

CAP. X

Iarăşi bluff

Atunci cei doi prieteni treziţi pe neaşteptate, ne înţelegând ce li s'a întâmplat, începură să sbiere:

— Banditul !... Asasinul !... Mizerabilul !..

Fiindcă ei se credeau încă în puterea lui Dick.

Şi nedându-şi seama că s'au deşteptat, se credeau încă pradă acestui coşmar.

Dar Şerifful, văzând că gluma a durat destul, le strigă:

— Hello... prieteni... Hello Bindler !... Hello Kimbly !... Noi suntem... Eu, Pattkey, Şerifful... şi oamenii mei...

Şi le tie legătura ca să-şi vină 'n fire.

Apoi adăugă :

— Am venit ca să vă căutăm, fiindcă Mrs. Bindler şi Mrs. Kimbly vă aşteaptă acasă...

Auzind aceasta, cei doi prieteni îşi veniră în fire.

Ei eşiră din groapă cât ai zice peşte.

Şi a urmat un râs general...

După ce trecu veselia, cei doi prieteni exclamară:

— Ce-o să spună Mrs. Bindler ?

— Şi Mrs. Kimbly ?

— Ah ! scumpele noastre soţii ....

— Ce neliniştite trebue să fie că nu ne-am întors.

Şeriful îi potoli :

— Fiţi liniştiţi... Ele sunt avertizate.

— Ah ! Domnul fie lăudat !

Şeriful întrebă :

— Ia ascultaţi, cum se face că v'aţi petrecut noaptea în groapa aceasta când voi aţi plecat pe Colină ?

Foarte miraţi, cei doi prieteni întrebară :

— De unde ştiţi asta ?

Şeriful răspunse cu seriozitate :

— Ştiu tot ce se petrece în sectorul meu.

— Foarte just.

— Şi dacă Colina şi groapa nu s'ar găsi în sectorul meu, nu v'aşi întreba.

— Asta-i drept.

— Prin urmare, ce s'a întâmplat ?

Cei doi prieteni, gândindu-se, ca şi eroicul Buster, că Dick n'o să-i desmintă niciodată, voiră să-şi atribue un rol ceva mai puţin ridicol decât cel pe care-l

jucaseră în realitate şi în consecinţă începură să bluffeze.

Şeriful şi oamenii săi făcură cerc în jurul celor doi prieteni, ca să-i asculte.

Bindler începu :

— Ştiţi că noi doi, viteazul meu prieten şi eu, am alcătuit planul ca să-l prindem pe Dick-Diavolul... căruia nimeni nu reuşeşte să-i vină de hac...

— Foarte bine.

— Am profitat de trecerea lui prin oraş, spuse Kimbly, ca să ne luăm după el.

— E un fapt de mare curaj.

— Da, continuă Bindler. Şi fiindcă ştiam că Dick trebuia să se ducă la Colina cu pietre, ne-am dus să-l aşteptăm acolo.

Şi Kimbly adăugă :

— Îl aveam în palmă.

— L-am prins.

Şeriful şi oamenii lui tresăriră :

— L-aţi prins pe Dick?... Dick-Diavolul... L-aţi prins?...,

Cei doi prieteni aprobară.

— Desigur.

Bindler luă din nou cuvântul :

— Îl aveam în palmă.

— Oh !...

— Da. Eu, Bindler, îl ţineam de umeri.

— Eu de picioare.

— Ca să-l ridicaţi? întrebă Şeriful.

— Ca să-l punem pe unul din caii noştri.

— Ah ! foarte bine.

Şeriful şi oamenii săi ascultară cu atenţie, întrebându-se ce era bluff din povestirea aceasta care totuşi părea foarte sinceră.

Căci ei nu-şi închipuiau că cei doi oameni ar avea îndrăzneala să mintă, sau cel puţin să mintă prea exagerat, în faţa reprezentanţilor justiţiei.

Ei ascultau deci cu seriozitate, încercând să descopere adevărul în povestea aceasta fantastică

In realitate, erau impresionaţi...

Dar ca oameni vechi în meserie, ştiau că în viaţă trebue să te aştepţi la faptele cele mai de necrezut.

— Continuaţi, le spuse Şeriful celor doi prieteni.

Bindler continuă :

— Deci, îl aveam în mână, prizonier, absolut la discreţia noastră, pe banditul Dick-Diavolul.

— Ne pregăteam să-l ridicăm.

— Ca să-l punem pe cal şi să-l ducem la oraş...

— Când ?

— Când toată banda lui Dick îşi făcu apariţia.

— Ea se năpusti asupra noastră... adăugă Kimbly...

— Ca un uragan... urlând asurzitor...

— Şi aruncându-ne nu ştiu ce proectile...

Astfel eu am avut ochii fripţi.

— Oh !...

— Da, un timp am fost orb... altfel...

— Altfel, afirmă Bindler, s'ar fi schimbat lucrurile.

— Ce s'a petrecut ? întrebă Şeriful.

Bindler răspunse :

— Cred că vă închipuiţi...

— Spune totuşi...

— Desigur că am sărit în ajutorul onorabilului meu prieten Kimbly pe care-l vedeam suferind îngrozitor.

Kimbly confirmă :

— E purul adevăr. Fără ajutorul excelentului meu prieten, m-aşi fi pierdut vederea...

— E teribil !

— Da, dar în timp ce-l îngrijeam pe Kimbly, banda lui Dick ne-a înconjurat... Atunci ce puteam face ?

— Da ! Ce puteam face ?...

— Nu mare lucru, într'adevăr !... spuse Şeriful.

— Am fost prinşi...

— Puşi în imposibilitate de a ne apăra.

— Atunci ne-au legat mâinile după cum aţi văzut...

— Mâna dreaptă de mâna dreaptă...

— Mâna stângă de mâna stângă...

Şeriful declară :

— Într'adevăr e un sistem bun. Pe urmă ?

— Pe urmă, ne-au suit pe un cal.

— Pe Turnip, spuse Şeriful... pe Nap...

Cei doi prieteni exclamară :

— Şi asta o ştiţi ?

— Sunt dator să ştiu totul...

— Foarte just.

— Şi după aceea ?

— După aceea au luat hăţurile bietului meu Turnip, acest brav animal, şi ne-au lăsat de isbeliste.

— Ce puteam să facem fără hăţuri ?

— Şi fără mâini ca să conducem ?

— Intr'adevăr. Aţi rămas la discreţia calului...

— Absolut.

Bindler continuă :

— Nădăjduiam că Turnip se va îndrepta spre grajd.

— Dar el nu s'a îndreptat spre grajd.

— In zădar strigam la el : Heeep Turnip ! Acasă... Repede băete...

— Turnip nu pricepu.

— Sau, afurisitul, nu voia să înţeleagă...

Cobora însă Colina.

— Şi în câmpie, a găsit iarbă verde...

— Atunci, Turnip, luând aventura aceasta drept o vacanţă, a început să se plimbe prin iarba înfloritâ.

— Şi cum nu avea hăţuri, s'a pus pe păscut lege.

— Fără să se sinchisească de ce avea în spinare

— O parte din noapte, s'a plimbat pe sub stele cu noi în spinare... obosiţi, frânţi, morţi de foame, de sete, de somn.

— Apoi l-a apucat pofta de alergat...

— A voit să sară peste groapă ca să-şi talentul...

— Şi sărind, ne-a asvârlit jos.

Bindler încheie :

— Şi cu asta am terminat.

Şeriful spuse atunci pe un ton lugubru :

— Fără Nap... aţi fi stat mult şi bine în fundul gropii... poate pentru totdeauna...

Cei doi prieteni se cutremurară.

— Adevărat...

In sfârşit, după toate aceste poveşti, oamenii improvizară nişte hăţuri pentru Turnip pe care cei doi prieteni îl copleşeau cu mângâeri.

Şi cortegiul se îndreptă spre mahala.

Intreg sectorul ieşi înaintea celor doi prieteni salvaţi.

La început se intenţiona să fie duşi imediat în triumf la salonul-bar ca să li se sărbătorească reîntoarcerea.

Dar cortegiul trebui să treacă pe dinaintea casei celor doi prieteni.

Şi în prag se aflau, înconjurate de toate cumetrele din cartier, Mrs. Bindler care mârâia furioasă şi Mrs. Kimbly care suspina şi plângea.

Mrs. Kimbly se aruncă în braţele soţului ei:

— Ah! binecuvântat fie cerul care te-a readus sufletului meu... exclamă ea.

Mrs. Bindler ţipă lui Thos Bindler:

— Marş în casă!...

Şi înainte de a închide uşa după el:

— Tâmpitule... Iţi închipuiai că tu eşti în stare să-l prinzi pe Dick... Dick-Diavolul...

Thos Bindler ripostă:

— Cât p'aci să pun mâna pe el.

— Tu?

— Da, eu!... Pe jumătate l-am prins.

— Atunci du-te şi cere jumătate din primă.

Ceeace-l făcu pe Buster, fiul, acest erou obraznic, să râdă...

Bindler îi povesti lui nevastă-sa aventura sa minunată... prinderea pe jumătate a faimosului bandit.

Mrs. Bindler întrebă cu răceală :

— Şi cât ţi-a adus aventura aceasta strălucitoare?

— Incă nimic.

— Nimic. Ei bine, fiu-tău... da, Buster... el nu şi-a petrecut noaptea într'o groapă, ca un broscoi... şi a avut şi el de-a face cu Dick.

— Cum ?... strigă Bindler. Tu !... Ai avut de-aface cu Dick-Diavolul ?...

— Cred şi eu... Ce crezi c'ai pus monopol pe Dick?

— Nu, totuşi...

— Totuşi... asta i-a adus cinci dolari ....

La rândul său, Buster trebui să-şi mai povestească odată eroica întrevedere cu teroarea Arizonei, întrevedere pe care o mai înfrumuseţă puţin...

CAP. XI

Capul înfierbântat

Dar Dick ?

Ce făcea el în acest timp ?

Dick, a petrecut în linişte o noapte excelentă.

S'a deşteptat în zori, odată cu cântecul păsărilor, la primele raze ale aurorei.

Dick se simţea complect refăcut.

— Acum, îşi spuse el luându şi break-fast-ul, acum, nu cred să-mi mai întâlnesc oamenii în drum. Voi fi deci obligat să mă duc singur până la ranch.

Şi privindu-l pe Pălăgică, adăugă :

— Din nefericire am un cal... care pare prea cumsecade ca să meargă şi repede... dar sper că va fi totuşi în stare să întreprindă călătoria... mergând la pas...

Şi-şi aprinse o ţigară din cele de la salonul-bar.

Apoi recapitulându-şi diferitele evenimente din ajun, începu să râdă singur şi foarte puternic cât doi oameni la un loc...

Căci Dick credea că cei doi cu care avusese de-afface erau doi bandiţi vulgari, jefuitori de deşert.

El habar n'avea că aceşti pseudo-bandiţi erau cetăţeni foarte paşnici din circumscripţia Şerifului Pattkey, unul soţul resemnat al teribilei Mrs. Bindler, iar celălalt bărbatul docil al sensibilei Mrs. Kimbly.

N'ci prin cap nu i-ar fi trecut că pe el îl urmăreau aceşti bravi oameni, ca pe un bandit.

Căci şi aceasta l-ar fi făcut să se îmbolnăvească de râs.

El... Dick... bandit... El Dick-Diavolul !...

Căci reputaţia aceasta teribilă o căpătase în timpul celor zece ani petrecuţi în ţări străine.

Ce nebunie, ce fantezie, ce poveste caraghioasă o să i se pară... când o va cunoaşte.

Căci pentru moment, Dick nu ştia nimic din toate acestea, şi după cum ştim, credea doar că-i pusese cu botul pe labe pe doi tâlhari.

Astfel vin marile aventuri în deşert ; astfel începea aventura lui Dick Madison, fiul defunctului Joe Madison, bogatul proprietar al celebrului ranch Redrock.

Dar cu toată victoria asupra banditilor, Dick voia acum să se întoarcă acasă cât mai repede.

Plecase de acasă acum zece ani, în urma unei încăpățânări... după o ceartă cu taică-su.

Venerabilul său tată Joe Madison era un om excelent, dar avea un caracter infernal.

Fiul său, Dick Madison, îl moștenise pe de-a întregul...

Asta înseamnă că tatăl și fiul, deși se iubeau mult, se certau veșnic, și până la urmă au trebuit să se despartă.

Într'un cuvânt, după o ceartă teribilă cu taică-su, Dick și-a luat pălăria, s'a urcat pe cal și p'aci ți-e drumul.

Într'un moment de furie, taică-su a spus în fața cow-boy-lor că fiul său avea noroc de el ca tată, fiindcă nu era bun de nimic... Dick, a voit să-i dovedească că se putea lipsi de tatăl său, ca să-și câștige viața.

Și a dispărut.

Joe Madison, tatăl, a crezut la început că e o simplă toană a încăpățânatului de fiu-su.

El crezu că după câteva zile, după câteva luni, după un an, Dick se va înapoia la ranch... cu capul în pământ, rușinat că n'a isbutit.

Dar Joe Madison se înșela...

Dick Madison nu se întoarse.

Totuși, de două ori pe an: la „birthday", ziua numelui, și la „Christmas", de Crăciun, Joe Madison primea regulat o scrisoare de la fiul său afectuos.

Această scrisoare spunea invariabil:

„I am happy... I wish same for you".

Ceeace înseamnă :

„Sunt fericit... Iți doresc și d-tale la fel".

Dar niciodată Dick nu spunea de unde-și trimite scrisorile.

Joe Madison afla după marcă și după ștampila poștei unde se găsea fiul său.

Și niciodată o scrisoare nu venea din același loc.

Cu timpul, Joe Madison se mai îmblânzi.

El se simți foarte singur în mijlocul nenumăratelor sale turme, a sutelor de cowboys, a fermierilor, a miilor de persoane cu care avea mereu de-a face.

Singur în imensa lui proprietate.

Fiul său îi lipsea.

Ar fi voit să se mai certe odată cu el, dar până la urmă să-l îmbrățișeze din toată inima și să-i spună :

— Vino... să ne certăm, dar rămâi pe lângă bătrânul tău tată care te iubește atât !

Poetul avea dreptate să spună că nu trebue să blestemi.

Căci cerul pedepsește totdeauna și îndeplinește blestemele chiar când sunt spuse la furie :

— Pleacă !... îi spuse Joe Madison, cu furie, fiului său Dick... Pleacă... Să nu te mai văd în ochi !...

Și Dick Madison a plecat...

Iar Joe Madison nu l-a mai văzut niciodată...

...Intr'o seară, corpul lui Joe Madison fu găsit în preerie...

Se crede... s'a spus că infernalul său caracter pricinuit moartea.

S'a pretins că a avut o congestie în urma unui acces de furie.

Dar niciodată nu s'a putut stabili adevărul.

In consecință, a trebuit să se accepte explicația aceasta probabilă, pe care violente accese de furie din ce în ce mai frecvente, o justificau.

...Și totuși, lucrurile s'au complicat la maximum.

De câtva timp, cam de doi ani, Joe Madison, simțindu-se cam obosit și în așteptarea lui fiu-su, își luase un girant care de altfel îl seconda foarte abil în exploatarea ranchului și care se arăta foarte devotat, foarte credincios.

Acest girant, James Lawson, era un bărbat cam de treizeci de ani, foarte înalt, foarte puternic, cunoscând admirabil administrația fermelor și acomodându-se perfect cu cow-boii.

El era foarte inteligent și se părea că primise o educație destul de îngrijită.

Pe acest James Lawson, i-l recomandase lui Madison, un vechiu prieten.

El îl cunoștea pe tatăl său, și-l știa pe James de copil.

Acest prieten, Algy Fenton, era un solicitor-avocat-notar destul de cunoscut din Sandhills, un mare oraș din Vestul Arizonei.

Lui îi încredința de mulți ani Joe Madison toate procesele isvorâte din caracterul său dificil.

Algy Fenton îl mulțumea pe deplin pe irascibilul său client redactându-i actele și contractele și câștigându-i procesele.

Solicitorul venea câteodată să-şi petreacă vacanţa... la ranchul Redrock, la vechiul său prieten Madison, care se arăta tot mai încântat de James, girantul său.

— Este exact omul care-ţi trebuia îi spunea solicitorul lui Joe Madison, până s'o întoarce fiul d-tale.

— Foarte adevărat... Iţi mulţumesc că mi l-ai recomandat pe băiatul ăsta de treabă.

In sfârşit, după zece ani, întoarcerea lui Dick, părea aproape imposibilă.

— Ba da, ba da, afirma Algy Fenton, să vezi c Dick o să se'ntoarcă.

— Nu mai nădăjduesc.

— O să se se 'ntoarcă aşa cum a plecat, pe neaşteptate, într'o bună zi... sau într'o seară... Insfârşit, o să vezi...

Şi cu un aer puţin misterios, solicitorul adăuga:

— Cine ştie, scumpe prietene... cine ştie... poate că Dick nu e chiar atât de departe cum crezi d-ta..

Dar cu toate insistenţele lui Joe Madison, solicitorul nu voi să-şi explice vorbele lui misterioase.

Vorbe pe care le pronunţă de altfel nu numai înaintea lui James Lawson, ci şi în prezenţa altor persoane.

Şi aceste vorbe le pronunţă exact în timpul ultimei sale vizite la ranch, după care la puţin timp Joe Madison fu găsit mort de o congestie în preerie..

...Cu toate demersurile întreprinse de solicitor şi de James Lawson, cu toate cercetările ambasadelor, a consulatelor, a detectivului, fu imposibil ca Dick să fie descoperit.

fu imposibil să i se anunțe moartea tatălui.

Scrisorile fiului afectuos sosiră ca de ob cei Birthday și la Christmas, cu aceleași urări..

Aceasta era puțin lugubru, dramatic chiar.

Dar ce se putea face?

Nimic. Să se aștepte. Să se aștepte...

Apoi, fără să se știe cum, prin ținut prinse a umbla svonul în șoaptă că Dick Madison, nu era în străinătate, ci de foarte mult timp se afla prin împrejurimile ranchului Redrock.

Și se pretinse că se afla la ranch cu mult timp înainte de moartea tatălui său.

Se afirmă că tatăl său știa.

Că-l văzuse și că-i vorbise de câteva ori.

Și începu să se vorbească chiar că viața și purtarea fiului său... că însuși fiul său... nu era cu totul străin de purtările misterioase ale lui Joe Madison!

De aici și până la o acuzație formală împotriva lui Dick care, în tinerețe, era disperarea lui taicăsu, nu era decât un pas.

Și nimeni nu trebuia să se mire, dacă într'o zi va fi acuzat Dick, Dick-Diavolul, de moartea lui Joe Madison!...

Dar între timp, iată că la Redrock sosi o scrisoare din Mexic.

Această scrisoare veni ca de obiceiu la una din datele obicinuite.

Dar de data aceasta, părea mai grea.

Ea îl intrigă mult pe girantul James Lawson ca și pe ceilalți.

Căci, de când venise la ranch, James era acela care desfăcea corespondența lui Joe Madison.

El continua s'o facă și acum când gira proprietatea fiului absent... fiul ce era mereu așteptat...

In scrisoarea aceasta, mai importantă, mai grea decât cele sosite până acum, girantul James Lawson găsi, nu fără mirare, o fotografie.

Portretul unui tânăr voinic și surâzător.

Scrisoarea glăsuia:

„Iți trimit portretul meu ca să vezi și d-ta că sunt fericit și că-mi merge bine, așa cum îți doresc și d-tale".

Girantul puse de-oparte scrisoarea aceasta și mai ales fotografia.

La ranch și în district viața își urmă cursul obicinuit.

Dick tot nu aflase de moartea lui taică-su și nu vorbea deloc de întoarcere.

Dar acum, în salonul ranchului Redrock, era expus într'o ramă aurită alături de cel al regretatul Joe Madison.

Toată lumea îl putea vedea.

Și fiecare-l felicita pe James Lawson pentru gestul său pios de a pune la locul de onoare portretul noului stăpân.

— Când se va întoarce Dick, i se spunea, va fi încântat.

Dar în curând districtul fu în fierbere.

De mai mulți ani, în district se comiteau furturi de vite, atentate și tâlhării la drumul mare.

Trebue să recunoaștem, că în deșert, astfel de

fenomene nu sunt prea rare. Totuşi de data aceasta toată lumea fu impresionată de îndrăzneala banditilor.

In sfârşit, de câteva ori, exact ca la cinema, banditi mascaţi atacară diligenţa ce face cursa Sandhills.

Aceşti banditi erau comandaţi de un şef din cei mai îndrăzneţi, care cel mai adesea ataca singur diligenţa.

Ori acestui bandit i se spuse, niciodată nu s'a ştiut pentru ce, Dick.

In sfârşit, atunci când isprăvile îl făcură pe cât de celebru pe atâta de temut, i s'a dat porecla de „Diavolul".

Acesta era Dick-Diavolul!

Şi în curând, Dick-Diavolul deveni teroarea Arizonei.

Se organizară poteri, adevărate expediţii la care participa întreaga poliţie călare.

Dar totdeauna fără nici un rezultat.

Dick-Diavolul nu putea fi prins.

De altfel, nimeni nu-l cunoştea.

Nimeni nu-i văzuse vreodată chipul şi toţi cei ce jucau rolul de Dick-Diavolul erau nişte maeştri.

Nu era cunoscut.. Cum putea fi deci arestat?

Căci acest Dick opera totdeauna în acest costum pe care-l cunoaşteţi de la cinema, din filmele care se petrec în Arizona.

El purta o vstă bogat împodobită, o jiletcă fină, cartuşieră, inseparabilul revolver, pantaloni largi, cizme cu pinteni.

Apoi o pălărie mare de feutru.

Şi sub pălărie, figura îi era mascată printr'o batistă multicoloră.

Intr'un cuvânt, nu i se vedeau decât doi ochi negri strălucind de o lumină rece, care îi impresiona pe cei ce aveau nenorocul să-l întâlnească în cursul unei călătorii.

CAP. XII

Atacul diligenţii

Acest bandit, Dick, oprea singur diligenţa.

El n'o oprea niciodată în acelaşi loc şi numai când o ştia bine garnisită.

Adică atunci când avea valori sau câteva personagii bogate.

In aceste cazuri diligenţa era păzită de câţiva poliţişti.

Dar printr'un inexplicabil hazard, totdeauna poliţiştii erau puşi în imposibilitate de a acţiona.

Şi Dick-Diavolul reuşea totdeauna să dea lovitura.

Aceasta părea fantastic, de necrezut.

Reputaţia lui Dick-Diavolul trecuse acum hotarele Arizonei şi ale Far-Westului şi se răspândiră în tot U. S. A.

Se încheiau pariuri importante pe Dick-Diavolul.

Trebue să menţionăm că Dick era marele favorit.

Marile case de filme îi făcuseră pe toate căile posibile oferte de miliarde pentru o serie de filme.

Dick-Diavolul, fără să răspundă, își continua misterioasa sa existență.

Nimeni nu l cunoștea, nimeni nu-l putea prinde.

Și iată că Josua Bridgepont, reporterul unui mare ziar din New-York, **Morning Dispeach**, își luă misiunea să obțină pentru ziarul său, fotografia banditului misterios.

El călători de nenumărate ori cu diligența.

Dar Dick-Diavolul, cocoțat pe o stâncă, pe calul său murg pe care-l numea **Fritz**, privi diligența cum trece fără să se osteneaască s'o atace.

Probabil că ea nu conținea nimic care să-l facă să se deranjeze.

Și totuși răbdarea e totdeauna răsplătită.

Intr'un cuvânt. Intr'o zi, Josua Bridgepont se sui în diligența care, de data aceasta, ducea un mare transport de aur.

Reporterul nu mai putea de bucurie. El șterse conștiincios obiectivul aparatului său de fotografiat.

Acest aparat era foarte mic... construit special pentru el.

El îl ținea ascuns în palmă, mereu înarmat, mereu pregătit.

Și fotografia de la un metru, cu o precizie admirabilă.

O minune de aparat pentru un reporter.

In plus, reporterul nu se sui în diligență.

Asta însemna că n'a luat loc pe un șcaun ca toți călătorii. El se ghemui pe acoperiș, și se lungi pe bagajele călătorilor.

Astfel putea vedea în toate părțile și lua fotografii.

Acum nu mai rămânea decât să apară Dick-Diavolul.

Diligența era escortată de patru polițiști călări.

Alți doi polițiști luaseră loc printre călători.

Deci Compania își luase toate măsurile de siguranță.

Cei câțiva călători ce se aflau în ziua ceea în diligență, se credeau deci în absolută securitate.

Unii, ce e drept, se gândeau că e imprudent să fie escortați de poliție.

Căci aceasta îi indica lui Dick că diligența transporta ceva de preț.

In sfârșit, se încerca norocul.

După un urcuș greu, a unuia din acești munți veșnic arși de soare, plini de praf, ce par creați numai pentru diligențe, pe când trăsura ajungea în vârf, se auzi un pocnet de armă.

El nu lovi pe nimeni.

Nici nu trebuia să lovească pe cineva.

Era doar un avertisment al lui Dick-Diavolul.

Vizitiul care cunoștea pocnetul carabinei sale le spuse călătorilor :

— Dick !

Și imediat opri caii.

Toți din diligență înlemniră de frică.

Bine înțeles, cu excepția reporterului, mai putea de bucurie.

Lungit pe bagaje, cu aparatul în mână Josua Bridgeport îl căuta pe bandit ca să-l fotografieze sub cel mai favorabil aspect.

Lângă vizitiu, un călător paşnic începu să se lamenteze.

— Am asupra mea un ceas de aur, amintire de la răposata mea soţie... cum să-l ascund ca să nu mi-l ia Dick.

— Înghite-l! spuse vizitiul scos din fire.

El adăugă:

— Până 'n prezent, Dick n'a căutat niciodată în pântecele călătorilor.

Reporterul strigă furios către acest călător:

— Apleacă-te... Mă împiedeci să fotografiez.

Intr'adevăr, la douăzeci de paşi în faţă, pe marginea drumului, stătea Dick pe calul lui murg, cu câte un pistol în fiecare mână.

— Nu e singur!... strigă călătorul îngrozit. Mai văd doi sau trei în tufişuri!...

Cei patru poliţişti se şi repeziseră în galop.

Iar cei doi poliţişti din diligenţă coborâseră ca să-i ajute pe colegii lor în atacul contra tovarăşilor lui Dick.

Atunci se petrecu ceva neprevăzut, nemai senzaţional, care-l umplu pe reporter de bucurie.

Josua Bridgepont îl putuse fotografia de câteori pe Dick şi pe poliţişti.

El sbiera, entuziasmat:

— Hurrah!... Dă-i înainte!... Dă-i înainte!..,

De-odată, călătorul cel paşnic care, îngrozit, îşi ştergea fruntea asudată, îl apucă de ceafă pe vizitiu.

Il pocni de marginea diligenţii şi-l azvârli jos.

Apoi îi luă locul.

Şi apucând hăţurile biciul caii făcându-i să coboare panta cu toată viteza.

— Hurrah !... răcni şi mai tare reporterul nebun de bucurie. Hurrah... Bine jucat !... Perfect !... Ah!... ce articol o să fac !... Ce articol senzaţional !... Ce carte !... Ce succes... Intreg U.S.A. se va cutremura!

Şi vorbind, prietenește, îl lovi cordial pe umăr pe cumsecadele călător care râdea cu hohote.

Şi în acelaşi timp îl fotografie de la un metru.

Banditul poză foarte bucuros.

Diligenţa merse o bucată bună, în ritmul acesta nebunesc.

La capătul acestui drum ce şerpuia printre stânci, începea o pădure deasă.

Banditul-vizitiu, ex-călător cumsecade, îşi mână caii la pas...

Atunci Josua Bridgepont, spre marea sa uimire, îl văzu pe Dick-Diavolul pe calul său murg, eşind dintre arbori...

Fritz părea foarte odihnit.

El nu alergase deloc.

In timp ce reporterul îl fotografie din nou pe acest de-al 2-lea Dick, vizitiul, foarte amabil, îi spuse :

—Asta-i adevăratul Dick.

— Ah !... Dar celălalt ?

— Celălalt ? N'ai înţeles ? E un băiat de treabă...

— Şi calul lui murg ?

— E un cal vopsit.

— Ah, perfect.

— Rolul său este să atragă departe, pe o pistă falşă pe poliţişti şi să-i depărteze de diligenţă.

— Formidabil.

— Oamenii pe care i-ai văzut prin tufişuri, sunt doar nişte manechine.

— Perfect!... Admirabil pus la punct! Minunat!... Ah ce film s'ar fi putut face...

— Acum suntem liniştiţi... Dick poate opera de minune.

— Sper că-mi îngăduiţi să asist la operaţie... pentru ca să pot vorbi de ea, în ziarul meu... **Morning Dispeach?**

— O să-l întreb pe Dick... Cred că n'o să vă refuze această plăcere.

Reporterul îşi vedea însfârşit răbdarea, îndrăzneala, încununată de succes.

Socotind probabil că cei din diligenţă coborâseră la prima alarmă, Dick-Diavolul se arătă fără batistă pe faţă.

El o avea la gât, aşa cum obişnuesc cow-boii.

Josua Bridgepont avu tot răgazul să-şi manevreze aparatul.

El putu să-l fotografieze chiar de la mică distanţă, în primul plan...

Paşnicul călător coborî de pe capră.

El se duse la Dick şi-i spuse câteva cuvinte arătându-l pe reporterul care aştepta răspunsul cu nerăbdare.

El îl cunoscu imediat.

Dick întoarse capul spre el şi începu să râdă.

Atunci, Josua Bridgepont coborî de pe imperi

El se duse spre bandit, îi strânse mâna cu putere, îi mulțumi în numele ziarului său și a întregii prese din U.S.A.

Dick merse cu amabilitatea până la a poza ca la fotograf.

El îl lăsă pe reporter să-l fotografieze până când acesta sfârși pelicula...

Apoi își văzu de treburile lui, golind diligența de marea sumă pe care o transporta.

Acestea fiind făcute, Dick le spuse călătorilor să aibă răbdare.

Desigur că le va veni cineva în ajutor...

Apoi strânse iar mâna reporterului.

Merse cu amabilitatea până la a-i da câteva rânduri scrise, certificând autenticitatea evenimentelor și a fotografiilor.

După care, Dick și pașnicul călător, împreună cu aurul, dispărură în păduri...

Ce-a urmat cred că vă închipuiți.

Polițiștii îl urmăriră în zadar pe falsul Dick și ciuruiră fără nici un rezultat manechinele din tufiș.

Apoi vizitiul, cel adevărat de data asta, se întoarse schiopătând spre diligență în tovărășia lor.

Diligența plecă mai departe, și, cu reporterul nebun de bucurie, ajunse în cele din urmă la destinație.

Câteva zile mai târziu, toate ziarele din U.S.A. reproduceau fotografia lui Dick-Diavolul.

Figura lui Dick-Diavolul deveni la fel de cunoscută ca a lui Garry Cooper sau a lui Rita Hayworth.

Era gloria, marea glorie.

Dar, fapt ciudat... care pricinui la ranchul Redrock, în împrejurimi şi în toată Arizona o puternică emoţie, acest portret al lui Dick-Diavolul semăna ca două picături de apă cu cel pe care Di Madison îl trimisese lui taică-su.

Asta făcu să se creadă... cu toate că James Lawson se înfuria când i se spunea... făcu să se creadă că Dick Madison şi Dick-Diavolul erau una şi aceeaşi persoană...

De unde credinţa aceasta generală că acest Dick Madison, care după zece ani se întorcea acasă, era Dick-Diavolul !...

CAP.XIII

Prîmirea la Johnsoni

Dar după cum spuneam, întorcându-se acasă, Dick Madison habar n'avea de toate astea.

El nu pricepea de ce-o luau oamenii la fugă de îndată ce dădeau cu ochii de el.

Habar n'avea de teroarea pe care o stârnea peste tot, de îndată ce-şi făcea apariţia.

Portretul său apăruse nu numai în ziare, ci fusese afişat şi pe ziduri cu o menţiune ce făgăduia câteva mii de dolari acelui care-l va prinde sau care va ajuta să fie prins Dick-Diavolul.

Dick văzuse afişul acesta.

Şi chiar zâmbise constatând că acest Dick-Diavolul îi seamănă puţin.

Dar toţi cowboii cu pălăria mare şi fular la gât, seamănă între ei.

— Un nou film senzațional, își spuse el... E o reclamă originală!... Dick-Diavolul!... Frumos titlu pentru o extra-super producție...

Și fără să-și mai bată capul, își continuă drumul.

După felul cum mergea Pătlăgică, Dick socoti că, fără nici un accident, îi trebuiau trei zile întregi ca să ajungă acasă.

Proviziile luate de la salonul-bar erau pe sfârșite. O șuncă nu e inepuizabilă, și câteva sandwichuri nu se înmulțesc în preerie, ca peștii în deșertul Judeii.

Dar Dick socoti că va mai găsi în drum vreun salon-bar sau vreo fermă, unde se va putea aproviziona cu ușurință.

..In acest timp, Șeriful Pattkey și oamenii săi sfătuiau în biroul poliției districtului.

— La ascultați, băeți, le spuse Șeriful, mă tem că în aventura aceasta am jucat un rol cam caraghios.

— Da, șefule! îl aprobară — ca de obicei — oamenii.

— Fără îndoială că ne-am atins scopul care era regăsirea celor doi oameni, dispăruți în împrejurări misterioase...

— Au fost regăsiți...

— Și înapoiați scumpelor lor neveste cu inima frântă de durere.

— Perfect.

— Deci, până la punctul acesta toate sunt în regulă și confrații noștri din districtele vecine n'au nimic de spus.

— Absolut nimic.

— Da, dar noi n'am făcut ia de făcut.

— Cum asta ?

— Oamenii aceştia au fost victimele lui Dick-Diavolul.

— Ei au pretins-o...

— Când i-am găsit în groapa ce le slujea de dormitor, trebu'a să pornim imediat în urmărirea banditului care de sigur că nu era departe.

— E adevărat.

— Eram atât de grăbiţi să-i readucem acasă pe Mr. Bindler...

— Şi pe Mr. Kimbly...

— Că n'mănui nu i-a dat aşa ceva prin cap.

— Nu şefule.

— Bine... Ori eu cred că e un fucru pe care confraţii noştri din celelalte districte ni l-ar putea imputa.

— Ar putea, ce e drept.

— B'ne. Dar m'am gândit că le-am putea lua imediat piuitul, pornind-o imediat după bandit.

— Perfect.

— Bine. Atunci să ne pregătim...

Z's şi făcut.

O oră mai târziu, Şeriful şi oamenii săi părăseau districtul, ieşeau din mahala şi intrau pe drumul deşertului.

Ei se îndreptau plini de neînfricare spre locurile pe unde tâlhărea adesea Dick-Diavolul.

Totuşi, Dick-Diavolul le o luase înainte cu două nopţi şi o zi.

Singura teamă a Şerifului era că Dick, prins în

vre-o nouă aventură, să n'o fi șters din locurile acestea.

In felul acesta, Șerifuł și oamenii săi riscau o aventură zadarn că.

Se putea iarăși ca Dick, pe care-l urmăreau, să-i urmeze la o distanță mică, bătându-și joc de ei...

Șerifuł se gândea la toate ipotezele.

Și era atât de ocupat, încât uitase să-și fumeze țigara.

Ori, când un bun american lasă să i se stingă țigara, e grav !...

Dar noi putem spune că aceste temeri ale viteazului Șerif Pattkey erau zadarnice.

El nu-l depășise pe Dick-Diavolul...

Și Dick-Diavolul nu o ștersese...

De altfel n'avea deloc intenția aceasta.

Dick nu avea decât un scop : să ajungă la Redrock cât de repede îi îngăduiau picioarele lui Pătlăgică...

...Ori, spre sfârșitul celei de-a 3-a zi, Dick care-și terminase proviziile, începu să simtă că-i chiorăe mațele.

Iar calul său Pătlăgică, puțin obicinuit cu o călătorie atât de lungă, deși Dick îl cruța cât putea, începuse să dea semne evidente de slăbiciune și epuizare.

Din fericire, peste puțin timp Dick ajunse la un ranch.

Pe o pajiște frumoasă păștea, alături de o turmă numeroasă de boi, patru cai.

Dick, îi aprecie cu ochi de cunoscător.

Animalele erau păzite de doi cowboys.

Dick descălecă și veni la ei :

— Hello, boys !... le spuse el pe un ton prietenesc.

Cei doi ridicară privirile.

Se uitară la călător.

— Dick ! strigară ei

Și sărind cu iuțeală pe cai, o luară la fugă.

— Ia te uită ce efect produc prin părțile astea... își spuse Dick râzând.

Cerându-i un efort suprem lui Pătlă ică, el cepu să alerge după cowboys.

Aceștia intraseră în ranch.

Intrând, ei dădură alarma.

După puțin timp, Dick ajunse și la poar'a fermei.

Poarta aceasta se deschise imediat și trei oameni, ce: doi cowboys și un bărbat mai în vârstă, desigur stăpânul, apărură cu puști în mâini.

— Sus mâinile ! strigă stăpânul.

Dick, se supuse imediat, râzând.

— Poftim !...

Și strigă pe acelaș ton :

— Jos armele.

Cei trei oameni se supuseră mașinal.

— Bine, spuse Dick intrând. Acum putem sta de vorbă. Fi-ți fără grijă... O să ne înțelegem...

In fundul încăperi se aflau două femei, înspăimântate.

Dick, le salută foarte politicos.

Apoi i se adresă stăpânului.

— Eu sunt Dick Madison, spuse el. Sunt în drum spre ranchul meu Redrock.

— Bine, spuse stăpânul, eu sunt William Johnson și aici e ranchul meu White Fountain.

Dick îi întinse mâna.

— Bine... spuse William Johnson. Bine!... Acum, ce dorești d-ta de la mine?

— De la D-ta?... Dar nu vreau să-ți cășunez cu nimic.

— Pe urmă.

— Să-ți propun un mic târg...

— Spune.

— Iată... d-ta ai câțiva cai frumoși.

— Da.

— Eu vreau să cumpăr unul.

— Să cumperi?

— Și să-l plătesc bine.

— Ah!

William Johnson păru să se moaie.

— Dacă-mi plătești, spuse el, îți cedez unul cu dragă inimă.

— Ne-am înțeles... Rămâne să-l alegem.

— S'a făcut...

— Pe urmă vreau să-ți mai cer două servicii.

— Care?

— Iată primul. Am un cal roșu care nu prea face parale... A trebuit să-l împrumut de la un tâlhar.

— Un tâlhar?

— Da, un tâlhar care a tras asupra mea... fără să reușească însă.

— Ei și?

— Și atunci te rog să-l păstrezi d-ta calul acesta... și când vei avea timp să-l conduci la Șeriful d-strictului.

— Bine.

— Al doilea serviciu e mai uşor. Miroase frumos la d-ta... Mor de foame... De două zile n'am mâncat decât câteva felii de pâine cu unt şi câteva feliuţe de şuncă... Atunci o să te rog să mă primeşti la masa d-tale şi fiindcă sunt un străin, o să-mi permiţi să plătesc.

William Johnson scutură din cap cu energie.

— Dick Madison, rosti el, d-ta cunoşti obiceiurile preeriei... Un oaspete nu trebue niciodată să plătească.

— E adevărat! In cazul acesta, să mi îngădui să-ţi trimit mai târziu o mică amintire pentru doamnele acestea.

— Bine, asta te priveşte. O să te descurci cum vei şti cu ele...

Acum, în fermă toată teroarea se potolise.

William Johnson şi oamenii săi ştiau că Dick Diavolul nu e niciodată singur şi că se răsbună teribil atunci când era trădat.

Deci pentru moment cel mai sănătos era să intre în voe.

De altfel nici nu se arăta prea pretenţios.

Făgăduia să plătească calul.

Şi Dick îşi ţinea totdeauna cuvântul.

Cerea să mănânce.

Era mai bine să i se servească o masă substanţială decât să ia ferma foc, cum se întâmpla când era rău primit.

Şi în plus Dick părea politicos şi bine dispus.

Ce e drept era un oaspete vesel şi îndatoritor.

El distribui ultimele ţigări pe care le avea.

Masa fu excelentă.

Pe urmă se duseră să vadă calul.

Dick plăti fără să se tocmească.

Dar la plecare, William Johnson îi spuse:

— Ascultă, Dick Madison... Dacă vrei, te pot găzdui până mâine... Te poți culca aici.

Dick acceptă.

Mrs. Johnson îi pregăti la iuțeală o cameră.

Și peste puțin timp, toată lumea dormea la ranch.

Toată lumea dormea, afară de un metis care îndeplinea funcția de grăjdar.

Acest metis îl văzuse pe Dick.

El știa că-și petrece noaptea la ranch.

Deci până mâine va fi aici.

Și atunci metisul acesta se gândi să pue mâna el pe prima oferită celui ce-l va prinde pe Dick-Diavolul.

CAP. XIV

Prinderea lui Dick-Diavolul

In timp ce toată lumea dormea, metisul o șterse pe furiș de la ranch.

El plănuia să se ducă la stația de poștă a diligenței de Sandburg, de unde să telefonez dând alarma să fie prins Dick-Diavolul și în felul acesta să încaseze prima oferită.

Făcând calul să galopeze, mașinal își spunea că nu va rămâne cu banii aceștia în U.S.A.

Va trece în Mexico, unde cu bani, metisii pot trăi bine.

Unde cei ce au bani își pot îngădui să se îmbete după pofta inimii.

Așa cum există un Dumnezeu pentru oamenii cinstiți, există și un Diavol pentru ticăloși.

Tot socotind cât rachiu ar putea să bea zilnic, după ce ar încasa prima oferită pentru prinderea lui Dick, metisul se întâlni cu grupul Șerifului Pattkey.

— Marele Spirit îmi este favorabil! își spuse metisul fericit.

In câteva minute îi explică Șerifului motivul cavalcadei sale nocturne.

— Prima oferită pentru prinderea lui Dick Divolul mai este disponibilă? întrebă el.

— Desigur.

— Bine. Va să zică, dacă vă pot face să-l prindeți pe Dick, voi încasa prima?

— Absolut.

— Exact ca și cum aș fi o față palidă?...

— Fără nici o deosebire... Dacă ai fi alb sau indian în întregime, în loc să fii metis, tot ai încasa prima întreagă.

— Bine. Atunci urmați-mă...

— Până unde?

— Până la ranchul lui William Johnson... la ranchul White-Fountain.

— Foarte bine.

Cu toate că Șeriful știa din experiență că nu trebue să te încrezi într'un metis, de data aceasta își dete seama că metisul nu-l păcălea.

E în firea metișilor să trădeze pe cineva.

De data aceasta, consecvent cu caracterul său de metis, îşi înşela stăpânul.

In ceeace-l privea pe el, Şerifful, nu trebuia să se teamă de nici o surpriză.

Se mai gândi, că metisul putea fi trimis de Dick-Diavolul, dornic să dea o lovitură, capturând un grup de poliţişti.

Şi atunci, îl escortară pe metis cu oamenii săi.

— La primul semn de trădare, le porunci el, să-i sburaţi scăfârlia bălcoloră.

— Da, Şefule.

Şi o porniră repede la drum către ranchul William Johnson.

In zori, trupa ajunse la White-Fountain.

Şerifful bătu în poartă.

Ii deschise chiar William Johnson, care ca orice stăpân grijuliu, se sculase primul.

Cu toate protestele, un poliţist îl duse departe de casă pe bunul ranchman, credincios oaspetului său.

Oaspetele său pe care în ajun voise să îl împuşte.

Şi Şerifful putu pătrunde în casă.

Şi fiindcă Mrs. Johnson şi fiica sa Edith, refuzară la rândul lor să-i indice camera în care se afla oaspetele, Pattkey începu să percheziţioneze casa.

Ea nu cuprindea chiar atât de multe camere, astfel că Şerifful o descoperi cu rapiditate pe aceea în care Dick, fără să aibă habar de cele ce se petreceau, îşi continua somnul.

Şerifful abea putu să îl trezească.

Mai întâi, din prudenţă, luase centura cu revolverul pe care Dick o pusese pe un scaun.

Apoi căută și sub pernă.

Nu găsi alte arme.

— Trebue că Dick e foarte sigur de adăpostul acesta, își spuse Pattkey, din moment ce nu și-a luat nici o altă măsură de prevedere...

In sfârșit, scuturat puternic de braț, Dick se deșteptă.

Timp de câteva clipe, încercă să se desmeticească, apoi începu să râdă și strigă cu veselie:

— Bună dimineața!...

El îi întinse mâna, orezând că în fața sa se află William Johnson care-l deșteptase pentru breakfast.

Dar ca și William, cu puțin timp înainte, fu foarte mirat văzând un Șerif.

Dar nu-și pierdu capul pentru atâta lucru.

— Bună ziua, Șerifule! spuse el.

— Da... da... bună ziua, Dick... răspunse Șerifui. Acum îmbracă-te fără gălăgie... fără rezistența...

Casa e înconjurată... Nu poți scăpa, orice luptă e inutilă.

— Dar, spuse Dick, nu intenționez deloc să-i fac vreo neplăcere acestui excelent William Johnson.

— Destul!... Imbracă-te.

— Ia-o încet, Șerifule... ia-o încet!... Tot lucrul la vremea lui... Nu știu cât e ceasul... Dar o să-mi cer scuze de la Mrs. Johnson dacă am făcut-o să aștepte pentru breakfast.

Dick se așează pe marginea patului.

— Ești în treoere pe la ranch? întrebă pe Șerif.

— Da... da...

— Bine, de treabă oameni Johnsonii... foarte de

treabă oameni... Am să mă întorc să le mulțumesc ma ca lumea.

Dick credea cu tot dinadinsul că la mijloc e o glumă.

Ca orice bun american râdea, prefăcându-se serios.

Dick se gândea că Șeriful acesta fusese trimis în glumă de ranchman ca să-l trezească.

Dar după ce se trezi complect, văzând că Șeriful nu se dă dus, Dick se gândi că gluma începe a dura cam mult.

— Vrei să asiști la întreaga mea toaletă? îl întrebă el.

— Perfect... N'o să te părăsesc o clipă.

— Bine. Atunci ia loc. N'o să dureze prea mult.

Nu-mi fac decât o toaletă sumară, nu voi lua o baie... fiindcă în acest caz v'aș fi oferit un loc în baie... Dar o să mă aranjez mai bine când o să ajung acasă.

— Acasă?

— Da, la Redrock, ranchul meu...

— Bine, grăbește-te.

După câtva timp, Dick, încadrat de Șerif și de un polițist, intra în sala mare a ranchului.

Aceasta era goală.

Dar în curtea ranchului, Dick le văzu pe Mrs. Johnson și pe Edith, plângând, în brațele lui William Johnson, păzit la rândul său de doi polițiști.

Atunci Dick strigă mirat:

— Deci nu e o glumă?

Și înțelegând situația, el începu să vocifereze fu-

rios, socotind că farsa polițienească mergea prea departe.

— Cum, strigă el, îl arestați pe acest om brav fiindcă mi-a oferit ospitalitatea?...

Și Dick simți mâncărimi în degete să înceapă o bătae cu Șeriful și oamenii lui.

Ca să nu agraveze și mai mult lucrurile, William Johnson trebui să-l potolească.

Dick îl întrebă:

— Dar, în definitiv, de ce suntem arestați?..

— Cum, de ce?... Fiindcă d-ta ești Dick-Diavolul.

O nouă uimire din partea lui Dick.

El întrebă cine e Dick-Diavolul.

— Teroarea Arizonei. Dick care a comis nu știu câte crime, care oprește diligențele încărcate cu aur... Într'un cuvânt, Dick-Diavolul pe a cărui cap s'a pus un premiu.

— Ah! exclamă Dick. Ah!... In sfârșit înțeleg! Acum știu de ce fugeau în oraș oamenii de mine... pentru ce și d-ta m'ai primit cu arma în mână.

Și râse cu lacrimi.

— Bine... Bine... dar în cazul acesta e o greșală... o mare greșală...

— Ce greșală? întrebă Șeriful,,, D-ta ești în mod indiscutabil Dick.

— Există o mulțime de Dick în U. S. A.

— Dar unul singur e Dick-Diavolul...

— Din fericire...

— Și acest Dick ești d-ta...

— Eu sunt Dick... e adevărat... Dick Madison... dar nu sunt Dick-Diavolul... Și dat fiind că viu de

departe, din străinătate, nu pot fi acuzat de comiterea atâtor crime.

Apoi îl îmbărbătă pe William.

— Bine, spuse el, o să ieşim la iuţeală curcătura aceasta.

Şi îl rugă pe Şerif să pornească toţi cât mai repede spre oraş.

— Vom vorbi cu judecătorul. Totul se va aranja...

Şeriful era acum cam încurcat.

Dick părea sincer.

Dar, în acelaş timp, Şeriful ştia că Dick Diavolul era un om şiret întrebuinţând toate viclenişile.

El ştia că e un artist perfect.

Şi nu se lăsă înşelat.

— Bine, spuse el, Dick sau ne-Dick... eu te-am prins.

— Văd.

— Şi n'o să te las s'o ştergi.

— Nici nu intenţionez.

— Să ne 'ntoarcem în oraş.

— Să ne 'ntoarcem.

Dick voi să se urce pe noul său cal, dar Şeriful se opuse.

— Ia-l pe Pătlăgică.

Dick începu să râdă:

— Ba să mă scuteşti de răţoiul ăsta şchiop.

Dar Şeriful insistă.

El îşi spuse că Dick n'o să poată fugi.

— Acest Pătlăgică, îi povesti Dick, este probabil calul lui Dick-Diavolul al d-tale.

Şeriful sări în sus.

— Cum vine asta?... Ce vrei să spui?...

— Vreau să spun, că eu însumi am fost atacat de doi bandiți.

— D-ta?

— In persoană, în timp ce am dejunat foarte liniștit... M'au atacat doi bandiți cu focuri de armă

— Unde s'a petrecut aceasta?

— La Colina cu Pietre.

Șeriful și oamenii săi tresăriră.

— Te-au atacat doi bandiți? întrebă Șeriful. Și d-ta... ce-ai făcut?

— Puteam să-i ucid... caz de legitimă apărare... Nu erau însă bandiți de clasă... M'au atacat prin surprindere, cu focuri de armă... dar eu i-am prins...

Mi-a fost însă milă de ei... M'am mulțumit să-i leg la un loc și să-i urc pe unul din caii lor...

Și fiindcă n'aveam alt cal, l-am luat pe roșcovanul ăsta pe care d-ta îl numești atât de potrivit Pătlăgică!...

Șeriful și oamenii lui se priviră uimiți.

Dar nu spuseră nimic.

Această declarație semăna mult cu cea a celor doi prieteni, în anumite privințe. Dar se și deosebea în multe puncte esențiale.

Și în sinea lor, Șeriful și oamenii lui înclinară mai mult către versiunea lui Dick-Diavolul decât către cea a celor doi onorabili prieteni din districtul lor.

In sfârșit, după rămas-bunuri emoționante, mica trupă porni la drum.

Şeriful nu crezuse necesar să-i lege mâinile lui Dick.

El se mulţumi să-l încadreze între doi poliţişti.

Dick, încălecat pe Păţilăgică, râdea.

— In condiţiile acestea în care fac eu drumul, tot înainte şi 'napoi ca racul, cred că o să-mi trebuiască cam mult ca să ajung la Redrock.

El era bine dispus, se distra de aventura în care intrase şi-i ridica moralul bravului Johnson, căci randhmanul fusese şi el arestat ca complice.

El îl linişti şi pe Şerif.

— Nu, îi spuse el, trupa mea, nu a venit în întâmpinarea mea... Astfel nu s'ar fi întâmplat toată istoria asta... N'ai de ce te teme.

In sfârşit, după o cavalcadă de două zile, de altfel destul de plăcută, în cursul căreia Dick se arăta de o bună dispoziţie îndrăcită, dacă se poate spune aşa, mica trupă ajunse în apropiere de Sandburg.

Şeriful avu prevederea de a nu cauza prea multă emoţie în districtul său, intrând în oraş noaptea.

Nimeni nu aflase încă de strălucitul rezultat al expedţiei.

Nimeni n'ar fi aflat, dacă din întâmplare, Samy Snarry, clientul Salonului-Bar nu s'ar fi aflat din întâmplare în drumul trupei.

După câteva clipe, tot Salonul-Bar era în fierbere.

Şi în district, a 2-a zi dimineaţă, numai doi meni nu prea păreau deloc bucuroşi.

Aceştia erau cei doi onorabili prieteni Bindler şi Kimbly.

Samy Snarry le spuse:

— Dick-Diavolul a fost arestat!...

Fără îndoială, că Kimbly va reintra în posesi calului său Păilăgică.

Dar tot orașul va afla adevărul ridicol al faptelor pe care le povestiseră, bluffând, el și Bindler.

Căci desigur că Dick-Diavolul va vorbi.

Și soțul lui Mrs. Bindler prevedea o furtună de ocări.

Cât despre reproșurile lui Mrs. Kimbly, ele vor fi acoperite de lacrimi pline de sensibilitate.

Iar prietenii de la salonul-bar o să-i acopere de glume ironice pe acești doi viteji care-l atacaseră pe Dick-Diavolul.

Căci așa se petrec lucrurile pe lume: nu se va ține seamă de purtarea vitejească a celor doi onorabili prieteni... nu se va ține seamă decât de rezultat... adică de legarea lor pe calul Nap și de noaptea petrecută în groapă!

Cei doi onorabili prieteni se simțeau dezonorați pentru totdeauna...

CAP. XV

Solicitorul Fenton

Afacerea Dick-Diavolul se desfășură cu o rapiditate ce ar părea uimitoare în țările în care justiția șchioapătă și e oprită de o mie și una de formalități.

In câteva zile ancheta fu terminată şi se fixă ziua judecăţii.

De altfel arestarea lui Dick provocă o senzaţie enormă în toată ţara.

In sfârşit Arizona scăpase de teroare.

Diligenţele puteau circula în linişte, să transporte aur şi valori fără să fie oprite şi jefuite.

Dar ştirea acestei arestări nu produse nicăiri atâta senzaţie ca acasă la Dick Madison, la ranchul Redrock.

Aflând-o, James Lawson manifestă o mare durere.

— Ce nenorocire... ce ruşine, exclamă el, pentru nobila memorie a bătrânului meu stăpân Joe Madison. Să a bă aşa un fiu. Ah ! mai bine ar fi fost ca Dick să moară în cursul unei expediţii decât să-i terfelească venerabilul nume în noroi, şi să-şi sfârşească zilele de mâna călăului...

Căci acum James Lawson mărturisi că el ştiuse că Dick Diavolul era Dick Madison.

El declară că întreprinsese totul în ascuns, să-l salveze.

Apoi James Lawson veni la Sandburg, citat de judecător.

El se întâlni acolo cu solicitorul Allgy Fenton, vechiul prieten al lui Madison tatăl..

Fenton îl cunoscuse pe Dick copil, şi acum, cu tristeţe, se însărcină cu apărarea acestui nefericit tânăr.

Un om binevoitor, se oferise, cu ajutorul Şerifului, să-l slujească pe prizonier.

Acest om era ciudatul Samy Snarry.

Ne cunoscându-l pe nimeni în Sandburg, Dick fu mulţumit să-l găsească pe acest Samy care se pusese la dispoziţia lui.

Intrevederea cu Algy Fenton fu plină de dramatism.

Solicitorul îl îmbrăţişă pe Dick.

— Ah! copilul meu... b-etul meu copil. Tu copilul unui tată atât de venerabil... tu, care ai fi putut duce o viaţă atât de fericită, sfârşind în modul acesta lamentabil.

Dar Dick, după ce-i mulţumi lui Fenton pentru afectuosul său devotament, îi spuse:

— Să nu confundăm... Să nu ne înşelăm. Am fost arestat ca Dick-Diavolul...

— Vai...

— Bine. Dar nu sunt eu omul acesta.

— Iată ceeace mă voi strădui să le spun juraţilor, judecătorilor...

— Şi n'o să fie greu.

— Intr'adevăr, n'avem dovezi sigure împotriva d-tale.

— Cred şi eu. Cum să ai, când în timpul când Dick-Diavolul îşi comitea crimele în ţinutul acesta, eu mă aflam departe, în străinătate.

— Dar trebue s'o dovedim şi în faţa judecătorilor.

— N'o să fie prea greu. Iţi voi da lista principalelor locuri pe unde am trăit, locuri unde am trăit şi n'o să fie greu să obţii confirmarea.

Dick îi ceru devotatului solicitor câteva informa-

ții cu privire la situația ranchului său.

— Ah! scumpul meu copil, răspunse Fenton, din fericire pentru tatăl d-tale mai întâi, și pentru d-ta în al 2-lea rând, s'a găsit un om, James Lawson, girantul, care nu numai că a administrat admirabil ranchul, dar care, prin devotamentul lui, pot s'o spun, filial, a mărit enorm valoarea proprietății... O să-ți dai seama singur când o să vii acolo...

— Sper că va fi în curând...

— Și eu la fel, dar de pe acum îi poți fi recunoscător acestui brav James.

— Mă voi conforma.

După două zile, James Lawson, obținând autorizația de la solicitor, avu o întrevedere cu Dick Madison.

Dick îl primi pe girant cu căldură.

El îi mulțumi cordial pentru serviciile aduse tatălui său.

Și de cele pe care le făcea acum.

Îl asigură că la întoarcerea sa la ranch, situația lui nu se va schimba de loc, ci din potrivă se va consolida.

Dar vorbind, Dick îl studia pe James.

In sinea lui se mira că nu-i era deloc simpatic omul acesta care îi arătase atâta devotament.

El își spunea:

— In viața mea am văzut multe soiuri de oameni. Sunt unii cu care m'am împrietenit imediat... iar alții care nu mi-au putut fi niciodată simpatici.

Și trase concluzia:

— Dacă l-ai fi întâlnit pe omul acesta întâmplă-

tor... dacă n'ar fi devotatul girant al bietului meu părinte, niciodată nu m'aşi fi putut împrieteni cu el.

Şi adăugă tot în sinea lui:

— De altfel la fel ca şi solicitorul Fenton. Dar Dick ştia că dacă primul sentiment este adesea cel bun, se întâmplă adeseori să greşeşti.

Omul care, pentru un motiv câteodată perfect fizic, nu-ţi este imediat simpatic, îţi este mai devotat adesea decât cel cu care te-ai împrietenit imediat şi care te trădează.

Dar Dick îl privi şi pe James din punct de vedere fizic.

Şi în privinţa aceasta fu foarte mirat.

Într'adevăr, uneori, acest James îi semăna foarte mult.

Sau cel puţin semăna cu acel Dick pe care-l vedea în oglindă când se rădea.

Era înalt şi bine făcut ca şi el.

Ca şi el, era un tip perfect de cow-boy.

Dar era mai gras, mai rotund la faţă ca el.

Şi, Dick, avea sprâncene mai groase, ochi mai mari, decât acest James.

Ochii săi erau de un verde închis, părând într'adevăr, negri.

Într'adevăr, dacă nu-i vedeai alături, poate că Dick putea fi confundat cu James.

Dar era imposibil, când erau alături.

Dick însă nu dădu nici o importanţă acestui fapt, socotindu-l doar o glumă a naturii.

Procesul său îl preocupa mai mult decât aceste amănunte.

Acum, începea să vadă că se îngroaşe gluma.

I-i fură luate o mulţime de interogatorii.

Când i se vorbea de câte o crimă comisă de Dick-Diavolul, nu avea decât un singur răspuns:

— Nu mă aflam în ţară.

Şi judecătorii anchetatori socotiră acest răspuns drept singurul mijloc de apărare al inculpatului.

Şi prin urmare nu mai ţinură seamă de el.

Dick îi dăduse solicitorului lista locurilor, a oraşelor unde trebuia să scrie ca să regăsească urmele trecerii sale în diferite epoci corespunzând cu tâlhăriile comise în Arizona.

Dar el îi spusese solicitorului:

— Grăbeşte-te. Trebue să scrii în Mexico... şi în Mexico toate merg foarte încet... nimeni nu se grăbeşte... şi totul poate dura foarte mult...

Solicitorul făgădui să întrebuinţeze toate mijloacele, să folosească chiar şi calea diplomatică.

Dar cu toate promisiunile acestea frumoase, Dick începu să fie tot mai puţin încrezător...

Şi numai aceşti doi oameni erau de partea sa.

Dar el începu să râdă.

— Bine, îşi spuse el, să nu disperăm... Încă n'a ajuns pe scaunul electric sau cu funia de gât.

Şi adăugă:

— Dar văd că trebue să mă salvez singur.

El nu îndrăzni să-i mărturisească.

— Să mă salvez singur, fără James şi Fenton.

Dar în sinea lui se gândi la aceasta.

CAP. XVI

Dick va fi spânzurat

Ziua judecății se apropie.

O mulțime de martori citați sosiră la Sandburg.

Erau fermieri, ranchmeu jefuiți de vitele lor, de banii lor, unii care și văzuseră ferma incendiată fiindcă chemaseră poliția împotriva lui Dick Diavolul.

Erau și călători din diligențele jefuite.

Dar printre ce mai grăbiți, mai ocupați, erau reporterul lui **Morning Despeach**, strălucitorul, răbdătorul și îndrăznețul Josua Bridgepont.

Acest Josua Bridgepont era reporter, datorită talentului, îndemânării cu care obținuse fotografia faimosului bandit

Căci datorită fotografiilor lui Bridgepont isbuti poliția să pună mâna pe Dick-Diavolul.

In urma circumstanțelor care n'au nici o legătură cu aventura aceasta, Bridgepont nu putu sosi la Sandburg decât cu două, trei zile înainte de deschiderea desbaterilor.

Cu toate demersurile, el nu putu obține o întrevedere cu prizonierul.

Dick era ținut la secret și nu comunica decât cu apărătorul său Fenton și cu Sammy Snarry care-i era servitor.

Insfârşit, ziua desbaterilor sosi.

In faţa tribunalului, Dick pe care închisoarea îl făcuse să se simtă abătut, îşi regăsi toată energia şi toată buna sa dispoziţie.

Acum el îşi juca ultima carte.

Deci se prezentă cu fruntea sus, cu surâsul pe buze.

Şi trebue să spunem că cuceri imediat publicul din sală.

Având în vedere misiunea sa, juriul se arătă rezervat.

Judecătorul, extrem de sever.

Defilarea martorilor începu.

Dick îi lăsă să treacă, privindu-i, ascultându-i.

El nu recunoştea pe nimeni.

Dar surâdea auzind depoziţiile şi în sfârşit afla de ce era acuzat.

După depoziţia fiecărui martor, îl întreba:

— Mă recunoşti suficient ca să afirmi că eu sunt acela?

— Da, afirmau în general martorii.

— Bine, spunea Dick... onoratul juriu să nu uite că Dick-Diavolul care este recunoscut formal, umbla mascat... că avea pe faţă o batistă... şi după declaraţii nici odată de aceeaşi culoare... niciodată aceeaşi...

Şi cu toate astea, azi martorii mă recunosc în mod formal.

In sfârşit, fură chemaţi ultimii martori.

— Aeştia, spuse judecătorul, te-au văzut cu faţa descoperită.

Dick, răspunse râzând:

— Atunci cred c'or să fie mulţi... Va trebui să citaţi întreaga 22 Avenue şi mahalalele Sandburgului... unde m'am plimbat o zi întreagă cu valiza în mână, coborând din tren... şi şeful gării...

Juriul declară:

— Acest câţiva martori vor ajunge.

— Dacă sunt cu adevărat buni...

Primul, fu chemat patronul Salonului-bar.

De la trecerea lui Dick, patronul povestise de nenumărate ori clienţilor săi istorica sa întrevedere cu teribilul bandit.

Numai cu forţa, afirma el, sub ameninţarea unui revolver fusese silit să-i dea banditului şuncă, pâine cu unt şi chiar pe bătrânul său cal.

Tot oraşul cunoştea aventura pe care ziarele din Sandburg o publicaseră pe prima pagină.

In faţa Tribunalului, în faţa lui Dick-D'avolul, patronul nu putea nici să se contrazică, nici să-şi refacă povestirea, căci altfel şi-ar fi pierdut toţi clienţii.

Dar fiindcă prestase jurământ, crezu că aceasta va împiedeca orice controversă.

Şi el povesti versiunea sa.

Dick îl ascultă cu atenţie.

După ce sfârşi, Dick îi spuse avocatului său să-l desmintă formal pe acest om.

Solicitatorul se împotmoli în consideraţii juridice, vorbi de onorabilitatea martorului şi de depoziţia sa care, fără îndoială, era puţin diferită în unele amănunte.

Dick se supără:

— Iertaţ-mă, îi spuse el judecătorului, dar vă rog să-l întrebaţi pe acest martor pe care l-am terorizat, pe care l-am ameninţat cu revolverul, pentru ce el şi nevasta lui mi-au strâns mâna şi mi-au urat drum bun.

— Din politeţă, răspunse barmanul.

— Exact. Atunc întrebaţi-l cât i-am plătit jambonul, pâinea cu unt şi gloaba de cal... oare mi-a luat banii tot din politeţă?... sau sub ameninţarea revolverului?...

Patronul barului, la insistenţele lui Dick, trebui să admită că primise bani.

— E de ajuns, spuse Dick râzând, nu-l siliţi să dovedească că a minţit tot oraşul şi că a depus o falşă mărturie.

Patronul Salonului-bar plecă ruşinat, disperat, fluerat de toată sala.

Apoi veni rândul eroicului Buster.

Buster dovedi mult tupeu. El încercă să-i ţină piept lui Dick şi să repete mişreaţa povestire a isprăvii sale.

Dar Dick povesti fuga puştiului cu iarba în spinare.

— Nu m'a silit să-i dau bani, dar am socotit că plăcerea de a readuce calul la Salonul-bar făcea cinci dolari. I-am dat suma aceasta.

— Eu sunt un mincinos, replică Buster.

— Nici nu pretind deloc... tu nu spui adevărul, asta-i tot...

— Dar...

— Niciodată n'o să convingi jur'ul că banditul care ani de zile a terorizat Arizona, s'a înspăimântat de tine...

— D-ta a'...

— Ah! ia seama, puştiule... Incă nu m'au spânzurat... şi s'ar putea să viu într'o zi să-ţi rup urechile...

Buster o şterse mult mai puţin mândru decât venise.

Publ'cul începea să se distreze.

Când apărură Bindler şi Kimbly, Dick îi spuse judecătorului:

— Nu s'ar putea să-i scutiţi pe aceşti onorab'i cetăţeni de jurământ?

— Pentru ce?

— Pentru că e sigur că vor minţi.

In sală, o voce ascuţită strigă:

— Soţul meu nu minte niciodată.

Şi Mrs. Bindler, furioasă, cu o pălărie solemnă cu pană de struţ pe cap, începu să-l ocărască pe acuzat.

Abea putu fi scoasă din sală.

Şi fiindcă toată lumea râdea începu să-i ocărască pe toţi, cu judecătorul în cap, fiindcă nu-l executase încă pe bandit.

Mrs. Kimbly o încuraja smiorcăindu-se.

Şedinţa abea putu fi continuată.

Şi se ascultă depoziţia celor doi viteji prieteni.

Tot oraşul cunoştea aventura, aşa cum o povesteau cele două victime.

Se ştia că fuseseră atacaţi de banda lui Dick şi că nu cedaseră decât copleşiţi de număr.

Dar spre marea bucurie a publicului, Dick restabili și de data aceasta adevărul.

— Puteam să-i ucid liniștit pe amândoi... Dar mi-a fost milă.

Sala râdea ca la cinema, când Dick povesti plecarea celor doi excelenți prieteni, legați, pe Nap, în timp ce el se îndepărta călare pe Păllăgică!...

Apoi, când judecătorul putu restabili în sfârșit liniștea, Dick încheie:

— Dacă martorii care nu m'au văzut decât cu fața acoperită au mințit, ce să mai crezi de cei care m'au văzut cu fața descoperită?

Apoi spuse:

— Acum, accept cuvânt cu cuvânt depoziția pe care o va face Mrs. Johnson.

Mrs. Johnson povesti simplu, venirea lui Dick la fermă. Cina, culcarea.

Cowboii aprobară această povestire.

Dick le mulțumi.

— După această depoziție, onorat Tribunal, nădăjduesc că nu-l veți mai socoti pe William Johnson, pe acest brav om, complicele meu, și că îl veți pune în libertate... I-au asupra mea greutatea crimelor pe care nu le-am comis.

După o scurtă deliberare, bunul Johnson fu pus în libertate.

El ceru voe să-i strângă mâna lui Dick.

A fost o scenă mută dar emoționantă.

— Ai grijă de calul meu, îi recomandă Dick. Apoi fu rândul Șerifului, care-l arestase pe Dick-Diavolul.

Judecătorul crezu că trebue să-l felicite.

Dar bravul Pattkey respinse complimentele.

Afacerea fusese prea uşoară şi fără primejdie.

Foarte simplu, milităreşte, el povesti arestarea lui Dick.

Relată călătoria de întoarcere, călătorie uşoară, amuzantă.

— Dick-Diavolul, spuse el, e un tovarăş vesel... Oamenii săi făcură aceeaşi depoziţie, arătându-şi simpatia pentru fostul lor prizonier.

Judecătorul îl întrebă pe Şerif, ce crede el despre acuzat.

Şi Şeriful răspunse cinstit:

— Acum când am urmărit aceste desbateri... când am văzut... ca auxiliar al Justiţiei şi cu conştiinţa mea de om, ei bine... nu l-aşi aresta pe Dick Madison...

Această declaraţie produse, se înţelege, o formidabilă emoţie.

Ea primi o aprobare generală.

Dar judecătorul continuă desbaterile...

Fu chemat reporterul Bridgepont.

Prezenţa sa făcu senzaţie.

Dar Dick, îi spuse imediat judecătorului:

— Martorul m'a văzut pe îndelete, m'a studiat cu de-amănuntul, m'a fotografiat de nenumărate ori. Vă rog să-l întrebaţi care e culoarea ochilor mei.

— Foarte negri, declară reporterul. E un fapt indiscutabil

— Bine. Dar după cum puteţi constata, eu am ochii verzi.

— Verzi ?..

— Da ! Şi dacă-mi pot schimba basmaua, schimb nu-mi pot schimba culoarea ochilor.

Şi această declaraţie simplă produse mare efect.

Dick continuă :

— O ultimă întrebare.

— Spune-o.

— Reporterul martor are obicinuinţa anchetelor judiciare, a afacerilor criminale ?

— Desigur.

— Il rog să ne spună dacă nu i se pare ciudat că Dick-Diavolul care păstra cu prudenţă încăpăţânare batista pe faţă, de-odată se arată cu figura descoperită, şi consimte cu uşurinţă să fie fotografiat ?

— Curios, într'adevăr !.. Nu m'am gândit până acum.

— Perfect. Şi gândiţi-vă acum, că acest Dick-Diavolul se lăsa fotografiat ca să-i apară fotografia în ziarul d-tale... în toate ziarele din U.S.A., exact cu puţin timp înainte de întoarcerea mea în ţară.. E şi mai ciudat.

— Într'adevăr, recunosc.

— Nu vă cer să trageţi concluzii. Aceasta e datoria juriului...

Juriul, publicul, vedeau că Dick ştia să se apere şi că nu înţelegea să se lase numai în seama avocatului său.

De altfel, solicitorul Fenton intervenea rareori şi cu multă încetineală.

Fără îndoială că acest solicitor nu prea era avocat pledant.

Judecătorul îl chemă la bară pe James Lawson.

Dick sări în sus imediat.

— James Lawson, spuse el, este în serviciul meu. Tribunalul n'are nevoe de depoziţia lui.

După o lungă deliberare, tribunalul hotărî să-l asculte totuşi pe James Lawson, cu titlul informativ.

Atunci Dick ascultă cu răbdare depoziţia acestuia.

James Lawson declară că nu-l cunoştea deloc pe Dick, dar că-l văzuse zilnic pe tatăl lui plângându-se de purtările fiului său şi arătându-şi temerile.

Primele isprăvi ale celui ce era numit Dick-Diavolul îl umplură de nelinişte... moartea sa întâmplată în acest timp nu-i miră pe cei din jurul său... se ştia că ranchmanul murise de tristeţe.

Era o mărturie copleşitoare pentru Dick.

Dar el pară lovitura.

— Nu de asta, spuse el, nu voiam să-l las pe James Lawson să vorbească. Ştiam că apărând în felul lui memoria tatălui meu, îl va copleşi pe fiu, în aparenţă vinovat... Dar ţineam ca pe viitor să-l păstrez pe lângă mine pe omul acesta care i-a fost devotat tatălui meu... Ar mai putea el acum să rămână pe lângă mine?...

Şi Dick mai spuse:

— Da, am greşit faţă de tatăl meu, dar am caracterul violent, iute al tatălui meu.

Noi nu ne înţelegeam în toate. După o ceartă, el m'a alungat... Am luat-o în serios şi am plecat... M'am dus să trăesc printre străini. Cine mă poate acuza?... Am reuşit... Mă întorc bogat... Dar în lip-

sa mea totdeauna am păstrat relaţii afectuoase cu tatăl meu.

El primea de la mine scrisori de departe... El ştia prea bine că nu puteam să-i scriu din fundul Mexicului şi în acelaşi timp să jefuesc diligenţele în apropierea ranchului său...

Şi Dick adăugă grav:

— Deci nu de asta a murit tatăl meu!... Domnilor juraţi, ţin să declar că nu eu l-am ucis pe tatăl meu...

Aceste cuvinte produseră o senzaţie profundă.

James Lawson plecă fără să obţină de loc simpatia sălii — ba dimpotrivă.

Dick câştiga teren.

Acum pariurile pe el se înmulţiseră simţitor.

Dar acuzările erau covârşitoare.

In ultimul timp, Dick depusese la o bancă americană o sumă în pepite de aur, egală aproape cu ceea furată în aceeaşi epocă, dintr'o diligenţă.

Dick remarcă distanţa mare între locul din Arizona, unde se săvârşise furtul şi locul unde depusese el aurul venind din Mexico.

Dar acuzarea văzu în aceasta tocmai o manevră pentru stabilirea unui alibiu ce trebuia să pregătească pseudo-întoarcerea sa.

— In acest caz, declară Dick, îmi rămâne o singură şansă spre a vă dovedi nevinovăţia mea şi anume dovezile pe care trebue să vi le furnizeze avocatul meu spre a stabili şederea mea în străinătate în timp ce se comiteau crimele aici... Dacă el nu o face... atunci soarta mea depinde de conştiinţa d-voastră...

Dick părea să se îndoiască de apărare.

Într'adevăr, solicitorul Fenton, după ce vorbi în delung de prietenia sa pentru Joe Madison, și după ce declară că nu voia să revie asupra acelei dureroase faze din viața sa evocată de Lawson, încearcă să înduioșeze juriul prin figuri de stil răsuflate, vorbind de tinerețe și de caracterul lui imposibil.

Apoi trebui să admită, că în ciuda străduințelor sale, nu putuse obține un răspuns din Mexico.

Cu toată pledoaria aceasta lungă și plicticoasă, urmă condamnarea.

Sentința căzu sinistră, într'o tăcere de ghiață.

Chiar cei ce pariaseră pentru condamnare, ar fi fost mai mulțumiți să piardă.

Cel care părea cel mai calm, în acest final dramatic de proces, era Dick.

Când judecătorul îl întrebă dacă mai are ceva de spus, el li se adresă juraților cu fermitate:

— Dacă sentința aceasta este expresia conștiinței d-voastră... eu nu mai am nimic de adăugat:

Execuția trebuia să aibă loc în trei zile.

In trei zile, Dick-Diavolul va fi spânzurat.

CAP. XVII

Dick o șterge

Pe când era scos din sala de ședințe, câteva persoane veniră să-i strângă mâna.

Printre cei ce-i arătară simpatie, cel mai călduros fu reporterul Bridgeport.

El îi strânse îndelung, foarte îndelung, mâinile lui Dick.

Apoi, foarte mișcat, ștergându-și ochii cu batista, el plecă în grabă din Tribunal.

Bridgepont se grăbi să se întoarcă la hotel.

El se urcă repede în camera sa.

Apoi închise prudent ușa camerii și se asigură că nu-l putea vedea nici un ochi indiscret.

Atunci desfăcu batista cu care își șterse ochii în Tribunal.

In această batistă se găsea o foaie de hârtie.

Această hârtie, i-o strecurase Dick cu iuțeală în mână.

Bridgepont o citi.

Acolo scria:

„Știu că ești sigur că nu sunt vinovat... Banditul fotografiat de d-ta nu sunt eu... Dacă vrei să faci un frumos reportaj, telegrafiază la adresa de mai jos...

Vei avea dovada că în timp ce d-ta obțineai portretul lui Dick Diavolul, eu mă aflam în locul acela".

Hârtia purta această adresă:

Esteban MUNOZ
Mines de Guadalgo, la Paso del Norte
Mexico

Bridgepont calculă că-i trebuesc două zile ca să ajungă la Paso del Norte.

El îi telegrafie imediat lui Esteban Munoz ca să-l aştepte la Alcade.

Era în joc viaţa lui Dick Madison.

Apoi, reporterul se duse la judecător.

— Vreau să obţin dovada nevinovăţiei lui Dick Madison, îi spuse el, vă voi telegrafia în trei zile. Vă rog să amânaţi execuţia până la primirea telegramei mele.

Judecătorul făgădui.

Atunci Bridgeport închirie o maşină puternică şi rapidă.

După ce-şi luă provizii, el o porni pe drumul ce duce spre Rio del Norte.

El trebuia să meargă zi şi noapte...

...Dick fu băgat în celula specială a condamnaţilor la moarte.

El îl găsi la uşă, pe ciudatul Samy Snarry care plângea.

Samy Snarry obţinuse autorizaţia să rămână în serviciul său până în ultima clipă.

Atunci se produse un fapt neobicinuit.

Deşi în alte ţări se pot cita cazuri asemănătoare.

Rupând un colţ de pâine, Dick găsi o hârtiuţă care glăsuia:

„Fii gata la schimbul trei, îţi voi ajuta să evadezi".

Când vezi asta tipărit, nu-ţi face nici o impresie.

Dar când Dick o citi scrisă, resimţi una din acele senzaţii ce sunt rare în viaţa unui om.

Oricât ar fi fost cuvintele acestea de fantastice, Dick stătu gata aşa cum i se spusese.

Schimbarea gărzii de pe culoar se făcea din două în două ore.

Se făcu al 2-lea schimb...

Dick aşteptă, trebue să recunoaştem, cu înfrigurare, schimbul trei.

In definitiv ce se petrecu?

Dick, când însă povesti istoria aceasta pe care am plăcerea să v'o repovestesc acum, îmi spuse că pentru moment nici el nu-şi putu da exact seama.

Totul se petrecu atât de rapid, încât aproape nici nu-şi putu da seama de evenimente.

Intr'un cuvânt, între schimbul doi şi trei, de-odată uşa celulei se deschise.

Şi apăru misteriosul Samy Snarry.

El aruncă rapid pe patul prizonierului un pachet rotund ce putea da iluzia unui om culcat care doarme.

Apoi îi dădu lui Dick o pelerină şi o casketă de poliţist.

Apoi îi spuse simplu:

— Vino.

Şi Dick îl urmă fără şovăire.

Ei străbătură culoare, curţi, trecând prin faţa posturilor de sentinelă.

Samy răspundea la întrebări.

In sfârşit, trecură de poarta cea mare a închisorii.

Iuţind paşii, ei o porniră pe străzile ce coborau de la închisoare.

Samy îl conducea pe Dick care nu cunoştea drumul.

După o cursă destul de lungă, Samy îl aduse pe Dick în mahala.

Dick începea să recunoască locurile.

Dar își urmă docil ghidul.

In sfârșit, Samy se opri în fața unei căsuțe foarte modeste.

— Am ajuns la mine, rosti Samy.

După „vino" din închisoare, era primul cuvânt pe care i-l spunea prizonierului.

Samy îl introduse pe Dick în casă.

După obișnuita cameră mare, urma — ca totdeauna — mica bucătărie.

In această bucătărie, se afla o femee care pregătea masa.

— Noi suntem, strigă Samy.

Femeea apăru.

Dick salută:

— Nevastă-mea, prezentă Samy, Ea a pregătit mâncarea pe care ți-o aduceam la închisoare.

Dick, o lăudă foarte galant.

El se gândi:

— Fără îndoială, Samy ăsta se gândește la o bună recompensă.

Insfârșit, vom vedea.

Samy îi spuse:

— Hai să mâncăm, căci avem de făcut o bucată bună de drum.

Ei se așezară la masă.

Fiindcă Samy lua din aceeași farfurie ca și el și bea din aceeași cafea, Dick nu se temu să fie narcotizat.

Căci îi venise gândul că Samy îl ajutase să evadeze... ca să-l predea mai târziu pentru a încasa prima.

Şi acum prima aceasta era triplată, fiindcă era vorba de un prizonier şi de un condamnat la moarte.

Prinderea şi predarea lui Dick, însemna o mică avere.

Într'un cuvânt, deşi se felicita pentru evadare, Dick era atent.

El mâncă cu mare poftă.

Samy îi furnizâ un costum nou de călăreţ, ce trebuia să-l facă asemănător cu cei pe care-i întâlneşti în deşert.

El îi dădu un revolver.

Şi, după ce-şi luară rămas bun de la Mrs. Snarry, cei doi se urcară pe cai.

Imediat, Dick observă că avea un cal bun.

Nu era excepţional, dar totuşi capabil să alerge bine.

In timpul mesei, discutând planul fugii, convenuseră că vor trece frontiera Mexicului.

Apoi Samy trebuia să-l lase pe Dick să-şi urmeze singur călătoria.

Pentru moment îl conducea la un prieten care, desigur, nu ştia cine era Dick, ce se va da drept prospector, căutător de aur, în trecere spre Mexico.

Şi între timp continuau să galopeze pe drumuri pe care Samy le cunoştea bine.

Le cunoştea atât de bine, încât Dick îşi spuse:

— Omul acesta trebue să fie un fost contrabandist... trecut în poliţie...

Şi adăugă :

— Având în vedere că sunt bogat, ei trădează poliţia ca să-m ceară pe urmă o sumă mare.

Bine. Vom vedea.

In cursul zile , fiindcă era foarte cald, Dick propuse să facă un popas pe malul unui râu, ca să lase caii să se odihnească puţin...

— Cred, spuse el, că calul meu şchioapătă de un picior.

— M'aşi mira, spuse Samy

Coborâră de pe cai şi examinară calul lui Dick.

Samy, care se pricepea, îl cercetă foarte conştiincios.

Intre timp, Dick, neîncrezător, privi cartuşele din revolverul său.

Şi fără nici o surpriză, constată că nu aveau pulbere.

Gloanţele erau inofensive.

— Bine, îşi spuse el, am înţeles... grijuliul de Samy mi-a întins o cursă.

Şi făcându-l pe Samy să se aplece încă odată cu el, Dick îi schimbă cu îndemânare revolverul.

I-l luă pe cel al lui Samy din centură şi i-l puse pe al său în loc.

Manevră uşoară, căci aplecându se, Samy lăsase să atârne în aer revolverul său pe care-l purta în spate, la dreapta.

După ce efectuă schimbul acesta, Dick îşi spuse că acum era absolut inutil să se depărteze de ranchul său.

Căci voia să se reîntoarcă la Red Rock măcar

spre a-şi lua bani, căci atunci când fusese arestat i se sechestrase tot ce avea asupra lui.

Pentru moment nu poseda măcar nici un ban.

După puţin timp, mărturisind că temerile sale fuseseră neîntemeiate, Dick se urcă iar pe cal.

Samy încălecă şi el.

Şi amândoi îşi continuară drumul.

După o oră, Dick se opri iar.

— Nu, zău, calul ăsta are el ceva.

Şi sări jos din şea.

— Să nu ştiu eu să-l conduc sau sunt prea greu... în orice caz mersul lui nu e normal.

— Mă mir, eu nu-i găsesc nimic.

— Bine, d-ta care-l cunoşti, călăreşte-l puţin... O să vezi...

Samy sări din şea...

Dick, râzând, îl ajută să urce pe calul său.

El se urcă pe cel al lui Samy.

Şi amândoi porniră 'ntr'un galop de încercare.

— Dar calul ăsta n'are nimic! strigă Samy.

— Ba da, ba da, îi spuse Dick. Are, sau o să aibă în curând ceva.

Dar nu calului i se întâmplă ceva.

Ci şeilor.

De-odată, în timpul galopului, şeaua se desfăcu.

Şeaua se învârti... şi Samy se trezi la pământ.

Atunci Dick îi strigă râzând:

— Iţi spuneam eu că are ceva...

Samy se ridică ruşinat... puţin zăpăcit... praf.

El ţinea şeaua între picioare, dar calul nu mai era sub şea.

Chinga fusese tăiată.

In timpul mesei la Samy, acest ciudat individ, Dick putuse ascunde sub haină un cuţit.

— Va fi o armă, se gândi el.

Şi prin urmare, galopând, putuse tăia chinga nelăsând-o să se ţină decât într'un fir ca să nu se observe imediat tăetura.

El sări pe cal fără să se sprijine în scări.

Deci şeaua rezistă.

Apoi îl ajută pe Samy să se urce, fără să se sprijine în scări.

Şeaua nu se desfăcu imediat, ci după câteva clipe de galop.

Dar atunci Dick stătea solid pe cal.

Atunci Samy înţelese.

Şi se înfurie teribil.

— Banditule, răcni el, n'o să-mi scapi.

Scoase revolverul şi trase.

Dar, cum era şi natural, gloanţele nu luară foc.

Din precauţie, după cum ştim, Samy îi dăduse gloanţe oarbe.

La o oarecare depărtare, Dick râdea cu hohote de mutra lui Samy.

Apoi ca să-i arate că el avea pistolul cel bun, trase un foc.

Glonţul făcu să sară un nouraş de praf, în apropierea lui Samy.

Samy, neînţelegând încă de ce avea el revolverul cel fals, îşi căută la iuţeală un adăpost după o movilă de pietriş.

El tremura puternic, căci acum se simțea absolut la discreția lui Dick care-l putea ucide în liniște.

Dar din fericire pentru el, Dick Madison nu era Dick Diavolul.

Și Dick se avântă liniștit în deșertul acesta pe care nu-l cunoștea.

In urma lui, îl lăsă pe Samy care voise să-l trădeze.

CAP. XVII

In deșert

Vestea evadării lui Dick, cauză în Sandburg — trebue s'o recunoaștem — o bucurie generală.

Oamenii își strângeau mâinile exclamând veseli:

— A scăpat... Ah! bun băiat... !

Puțin a lipsit ca orașul să nu fie pavoazat.

Dar această veste pricinui o emoție și mai mare la ranchul Red Rock.

Solicitorul, acest bizar apărător, care cu un aer misterios, pe un ton plângăreț, îi furnizase armele acuzării, probe împotriva inculpatului, acest ciudat prieten al tatălui clientului său, îl însoțise pe James Lawson la ranch.

Intenționa să rămână acolo câteva zile ca să se odihnească în urma emoțiilor ce i le pricinuise această afacrere dureroasă.

Solicitorul ținea să fie în casa ceea, în moment când o va lovi doliul.

Dar știrea evadării lui Dick, îl făcu pe el ca și pe James să tresară.

Amândoi totuși se pregătiră să-i ofere fugarului un azil secret.

Căci fugarul, evadase fără bani și fără resurse.

El va fi silit să vină să le ia de la singurul loc unde era sigur că le va găsi, de la ranchul tatălui său.

James însă credea că Dick nu va veni la ranch.

— Atunci o să-și reînceapă isprăvile, aprobă solicitorul.

— Trebue să-l salvăm totuși, proclamă James pe un ton solemn, în fața cowboylor din ranch și a câtorva vecini care voiau să afle noutăți.

Toată lumea era de părerea solicitorului și a girantului.

Dick își va face în curând apariția la Red Rock.. sau în curând se va auzi iar vorbindu-se de isprăvile lui.

Și evenimentele îi dădură dreptate lui James și lui Fenton.

In timpul detențiunii lui Dick, diligențele circulară neștingherite.

Dar chiar în ziua în care Dick ar fi trebuit să fie spânzurat, o diligență bine încărcată a fost jefuită ca odinioară de Dick-Diavolul.

Și teroarea se reîntoarse în Arizona.

In aceeași dimineață, judecătorul care pronunțase sentința, primi o telegramă de la Bridgeport.

Telegrama aceasta glăsuia :

„Suspendați execuția., aduc probele nevinovăției".

Judecătorul nu se putu opri să nu râdă de coincidența aceasta.

— Probele nevinovăției, când Dick — evadat — își reîncepe isprăvile.

Desigur că judecătorul împărtăși conținutul telegramei nu numai juraților care-l asistaseră în proces, ci și la numeroase alte persoane.

Toată lumea găsi aceasta extrem de amuzant.

Dick nu pierdu însă nici un prieten.

D'impotrivă.

Fu admirat și mai mult.

Toți voiră să-i trimită felicitări, încurajări.

Dar în acest timp, Dick ducea un trai foarte aspru în preerie.

Calul său găsea de mâncare, dar el...

El trebui să-i urmeze exemplul.

Cunoștea, din fericire, foarte bine ierburile din preerie și știa care sunt bune de mâncat.

— Deci, își spuse el, trebue să deviu vegetarian!...

Culese rădăcini pe care le fripse în felul indienilor.

Descoperi și câteva tufișuri cu fructe. Câțiva cactuși cu smochine,

Asta-i fu deajuns.

Cu un glonte bine țintit, Doborî un iepure pe care-l fripse splendid.

Insfârșit, ca orice om obicinuit cu deșertul, isbuti să nu moară de foame.

Mereu însă era cu ochii în patru.

Știa că trebue să fie urmărit și prin urmare căuta să se strecoare cât mai neobservat.

Și ca și în privința hranei, trebui ca și de data aceasta să pue mult la contribuție cunoștințele sale de om al deșertului.

Dar pentru el drumul era cu atât mai anevoios, cu cât nu cunoștea deloc această parte a preeriei.

Totuși nu mergea la întâmplare.

Imprumutând felul de a fi al indienilor, mergea urmându-și umbra, căci atunci când venise încoace, avea umbra în spate.

Deci, socotea să ajungă la punctul de plecare.

Dar acest punct de plecare era orașul Sandburg.

Și orașul Sandburg, însemna închisoarea.

Fără îndoială, dar Dick nu era atât de prost să intre în oraș.

Astfel că atunci când ajunse în apropierea primelor ferme și a grădinilor de zarzavat ce înconjoară orașul, el se grăbi să facă un ocol foarte larg.

Din fericire, în timpul acestor câteva zile pe care le petrecuse în preerie, îi crescuse o barbă deasă care 1 făcea de nerecunoscut.

Acum întâlni câțiva oameni, fermieri, lucrători.

Dar nimeni nu-l recunoscu. Nimeni nu se interesă de el...

Și tot din fericire, nu era districtul în care locuia cetățeanul Sammy Snarry... astfel că nimeni nu recunoscu calul.

Deci toate erau în regulă.

Dick făcu înconjurul orașului.

Șinile de cale ferată îl ajutară să se orienteze perfect.

Desigur că va izbuti să regăsească drumul spre Colina cu Pietre.

O porni pe acest drum, îndreptându-se spre sigura casă unde nădăjduia că nu va fi trădat.

Spre ranchul Johnson.

Dick, ca toată lumea de altfel, nu ştia nimic de trădarea metisului.

Şi întorcându-se la ranchul Johnson unde fusese prins, el se aruncă de bună voe, cum se spune, în gura lupului.

Dar noi ştim că Dick era un tânăr înzestrat cu mult curaj şi că viaţa în deşert îi dublase instinctul de prudenţă.

Desigur că nu intenţiona să ajungă la ranch galop, trăgând cu pistolul şi răcnind din răsputeri:

— Cucu... Iată mă !..

Nu. Dick procedă altfel

El se ascunse în timpul nopţii în apropierea ranchului. Apoi noaptea, după ce se asigură că nu e nimic suspect prin apropiere, scoase şeaua de pe cal şi mână animalul printre caii ranchului.

Iar el, târându-se la umbra tufişurilor, ferindu-se chiar şi de cow-boy, ajunse în faţa casei.

Intru cât mai fusese pe acolo, cunoştea obiceiurile.

Ştia că după masă, Johnson obişnuia să mai fumeze o ultimă ţigară vorbind cu oamenii săi sau ascultând-o pe fiica lui Edith cântând romanţe vesele sau triste.

Apropiindu-se prudent de casă, Dick evi să treacă pe lângă grajduri.

El știa că pe acolo sunt metiși, și totdeauna se ferea de metiși.

Se strecură în grădinuța din fața casei, și din boschet ajunse lângă scara de lemn vopsită în alb.

Apoi Dick ascultă.

Nu se auzea nici un sunet de pian, nici un cântec.

Atunci el se ridică încet și ascunzându-se după un trunchiu de copac putu arunca o privire prin ușa larg deschisă, în cameră.

Așa cum se și aștepta, îl văzu pe stăpânul casei într'un rocking-chair, legănându-se încet și vorbind cu cow-boii săi.

Atunci, ne mai șovăind, Dick înaintă spre casă.

Ca să evite orice surpriză dezagreabilă și poate un foc de pistol, atunci când ajunse lângă scară, luă de jos un fruct și-l aruncă în cameră.

Fructul căzu lângă Johnson, care desigur că se miră.

Dar obișnuit și el cu șiretenile oamenilor din preerie, își spuse că în America chiar, copacii fructiferi, cu tot progresul realizat, încă n'au ajuns până acolo încât să-și svârle ei înșiși fructele în mâna consumatorilor.

Deci însemna că-l svârlise cineva ca pe un semnal.

Nu era un dușman.

Căci un dușman n'ar fi asvârlit un fruct ci glonte.

Deci era un semn din partea unui prieten sau cel puțin din partea cuiva ce venea cu intenții pașnice, dar lua precauții ca să-și anunțe vizita, și ca să nu pricinuiască o surpriză.

Atunci Johnson se sculă și veni la ușă.

— Intră, spuse el simplu.

Dick răspunse:

— Eu sunt... Dick...

— Bine... D-ta... Vino.

Johnson înțelese că Dick era încă ascuns, așteptând să afle dacă nu era nici o primejdie.

Johnson îl liniști:

— Poți intra...

Atunci, din doi pași, Dick fu în cameră.

Johnson închise cu prudență ușa după el.

Apoi urmară călduroase și prietenești strângeri de mâini.

Dar Miss Edith rosti:

— Trebue să fii mort de foame?

— Da, Miss Edith, bunul d-tale suflet a ghicit adevărul. Mor pur și simplu de foame. Iată cinci zile de când rătăcesc prin deșert, hrănindu-mă cu iarbă...

După ce se sătură și după ce-și aprinse o țigară, după care deasemeni jinduise în ultimul timp, în fața cowboy-lor, în fața lui Mrs. Johnson și a lui Edith, el povesti evadarea sa și fuga prin deșert.

Se râse cu poftă de aventura misteriosului Samy Snarry... de revolverul cu ghoanțe oarbe... de căderea de pe cal...

Dick încheie:

— Acest om bizar, desigur că ajutat de complici, m'a ajutat să evadez, pentru ca ulterior să mă predea și să încaseze prima.

— E indiscutabil.

— Ei au voit să pună mâna pe mine... dar eu le-am ştiers-o de sub nas.

Apoi, Johnson îi povesti lui Dick că după evadarea sa, Dick Diavolul... începuse să răspândească iar teroarea în Arizona.

— Bine. Dacă n'ai fi fost convins, aceasta trebue să-ţi dovedească că nu sunt eu banditul acesta.

— Intr'adevăr.

Atunci Dick declară:

— M'am întors pentru ca eu, Dick, să pun capăt isprăvilor lui Dick Diavolul.

— Da.

— Fiindcă atâta timp cât va exista Dick, eu nu mă voi putea întoarce acasă să-mi iau ranchul în stăpânire.

— Intr'adevăr.

— De data aceasta, dacă sunt iar prins, după lege, voi fi executat imediat.

— Aşa e.

— Deci trebue să acţionez rapid şi sigur.

— Exact.

— E absolut necesar să-l prind pe omul acesta.

— Da... e salvarea d-tale...

— Viaţa mea însăşi e în joc.

Johnson îi spuse pe un ton grav:

— Te poţi bizui pe noi, Dick...

— Mulţumesc.

— După cele ce s'au petrecut între noi, s'au creiat legături sfinte... noi trebue să-ţi ajutăm.

Oamenii mei şi cu mine îţi stăm în mod nelimitat la dispoziţie.

Dick îi strânse călduros mâinile.

— Mulţumesc, spuse el emoţionat, mulţumesc... dar sarcina aceasta o voi îndeplini singur...

Dacă voi reuşi, va fi perfect... Dar dacă nu, de data aceasta d-ta şi oamenii d-tale veţi fi condamnaţi fără milă în calitate de complici ai mei.

— Vom vedea.

— Nu. D-ta ai familie... avere... nu pot primi să le rişti toate pentru mine care sunt un străin.

Johnson strigă râzând:

— Noi, străini?... Păi, n'am fost camarazi de închisoare...

Dar Dick răspunse:

— Să lăsăm gluma. Ceeace cer eu de la generoasa d-tale prietenie este calul meu... un echipament, arme, ceva bani... Cât despre rest, va avea Dumnezeu grijă.

— Bine, spuse Johnson, toate acestea le vei avea mâine... Ne trebue timp ca să le pregătim... Până mâine veţi sta aici... Nu cred să ai de ce să te temi. Ai nevoe de odihnă... Ştii unde e camera d-tale, du-te la culcare...

Ne încrezându-se în servitori, însăşi Mrs. Johnson şi Edith îi pregătiră camera.

Nimeni nu-l putea recunoaşte pe Dick cu barba lui neagră şi deasă care-i schimba absolut fizionomia.

Era mai bine aşa.

Deci, păzit bine de gazdele sale, Dick se duse la culcare.

Deşi nu mai era obicinuit să se culce într'un pat

într'o cameră, nu întârzie să cadă într'un somn ar dânc, din care abea putu f. trezit a doua zi dimineaţă.

Cowboii prieteni care erau de statura lui Dick, îşi puseră garderoba la dispoziţie şi se alcătui un bun echipament de west-man.

Şeile nu lipseau la ranch.

Se luă cea de la calul lui Samy, care fu păstrat printre caii ranchului.

Şi fu pregătit calul pe care-l cumpărase Dick înainte de a fi arestat.

Totul fu gata pentru echiparea de a doua zi.

Dar, din prudenţă, Johnson nu voi să l lase pe Dick să plece imediat.

— Am trimis, spuse el, trei oameni de ai mei ca să facă o recunoaştere în împrejurimi. Să aşteptăm întoarcerea... Vom şti dacă nu e nimic suspect... Atunci o să te las să pleci cu mai puţină nelinişte.

Apoi îi furnizează lui Dick toate informaţiile asupra oamenilor din partea locului.

Îi arătă pe o hartă trecătorile şi potecile secrete care-i puteau folosi.

In sfârşit ducând amabilitatea până la capăt, îi dădu o scrisoare de recomandaţie către unul din prietenii săi, Will Osborn, din oraşul Farrill, cu care avea legături de afaceri.

In scrisoarea aceasta, îl prezenta pe Dick, ca pe unul din cow-boii săi veniţi să-şi procure materiale de la oraş.

In felul acesta, dacă ar fi fost arestat, Dick poseda un document de identitate.

Apoi ca să umple clipele de aşteptare, Miss Edith se aşează la pian şi cântă câteva romanţe frumoase.

Seara, oamenii se întoarseră din recunoaştere.

Ei nu văzuseră nimic suspect.

Deci, după dejun, Dick putea pleca liniştit.

Oamenii nu văzuseră nimic...

Dar primejdia nu era din afară.

Ea era chiar în casă...

Metisul văzuse şi acum totul...

CAP. XIX

Legea este formală

Acest Esteban Munoz, pe care ziaristul Bridgepont veni să-l vadă la Guadalajo din partea lui Dick Madison, era un om brav şi demn.

Din fericire, atunc el se afla pentru afaceri, chiar în oraşul Paso del Norte.

Acest brav mexican, tot din fericire vorbea binişor englezeşte.

Bridgepont îi spuse ce-l aducea la Paso del Norte.

Esteban Munoz sări în sus.

— D go!... (căci el îi spunea lui Dick, Digo) un tâlhar, un asasin... ce nebunie, e cel mai bun băiat de pe pământ, cel mai viteaz, cel mai curajos şi cel mai vesel tovarăş!... Să fie spânzurat!... E o nebunie!...

Bridgepont obţinu de la Munoz asigurarea că va putea justifica prezenţa lui Digo în Mexico timp de mai multe luni.

Tocmai în lumile în care faimosul Dick-Diavolul comisese cele mai mari tâlhării ale sale.

Atunci, Bridgepont îi telegrafie triumfal judecătorului să suspende execuția.

El îl asigură că va aduce dovezile nevinovăției lui Dick Madison.

Esteban Munoz puse în mișcare cerul și pământul ca să-i furnizeze lui Bridgepont mărturii în favoarea lui Dick. El făgădui chiar, că dacă va fi necesar, va veni să depună în persoană în fața tribunalului ca să-l salveze pe Digo.

Bridgepont și Munoz, obținură probe privitoare la ședereа lui Dick la datele menționate în actul de acuzare.

Acum afară de o părtinire oarbă și o dorință absolută de al spânzura pe Dick, justiția nu putea șovăi. Nu mai încăpea nici o îndoială cu privire la nevinovăția condamnatului la moarte.

Bridgepont, se întoarse deci la Sandburg cu documentele sale prețioase ; el nu mai putea de bucurie, căci era cea mai frumoasă afacere din cariera sa de reporter.

El alergă zi și noaptea. Mașina nu zbura atâta de repede pe cât ar fi dorit-o el.

In sfârșit, ajunse la Sandburg.

Era dis de dimineață.

Bărâ să aibă scrupulele pe care le-ar fi avut un european în acest caz în care fiecare clipă cântărea enorm, el se duse la judecător și-l sculă din somn.

Un judecător pe care l scoli din somn nu e niciodată bine dispus.

Un judecător în pijama, nu e deloc impozant.

Ce e drept, e absolut ridicol să te gândeşti că nu numai onoarea, dar şi libertatea şi viaţa unui om depind de un om în pijama care cască şi e într-o dispoziţie de câine.

In ardoarea sa pentru cauza lui Dick, Bridgepont nu dormise trei nopţi... El se întorcea zdrobit de oboseală, mort de foame, cu hainele mototolite, pline de ulei şi de praf.

Când îl văzu apărând pe judecătorul în pijama, se repezi la el şi-i scutură mâna de parc'ar fi vrut să i-o scoată din umăr.

— Am dovada nevinovăţiei lui Dick, strigă el cu voce care făcu să se clatine casa.

— Ah! spuse judecătorul căscând... de asta m'ai trezit?

— Natural. Dovezile, toate mărturiile sunt semnate şi autentificate.

— Asta mi-e egal.

— Cum ţi-e egal... când un om e în închisoare.

— El nu mai e în închisoare.

Bridgepont se uită complect zăpăcit la judecător.

Nu înţelegea nimic şi se întreba dacă, luat pe nepusă masă, judecătorul se trezise complect...

Dar, între două căscături, judecătorul se explică:

— Dick nu mai e la închisoare... N'a fost executat... fiindcă înainte chiar de a primi telegrama d-tale, acest condamnat la moarte, în dimineaţa zilei când urma să fie spânzurat, a şters-o...

— A evadat?...

— Da.

Bridgeport scoase urale de bucurie şi începu să bată dansul de sărbătoare a caraibilor.

— Evadat!... Ah! a evadat... ce băiat de treabă...

Şi-l întrebă pe judecător:

— Bine. Dar acum unde-i?

— Nu ştiu.

— Bine! O să-l caut... Vreau să-l revăd, să-l felicit... să fac un reportaj senzaţional... ah! ce băiat de treabă!...

— Da.

— Vezi prea bine c'ar fi fost păcat să-l spânzure.

— Da.

— Ai fi avut remuşcări toată viaţa.

— Natural.

— Trebue să i fii recunoscător pentru evadarea lui.

— Absolut.

— Bine. Atunci... Vă voi încredinţa documentele originale... am luat o copie... şi fotografii pentru ziarul meu. Le remit în mâinile dvoastre pentru revizuirea procesului.

— Bine, lasă-le... O să le văd şi voi lua toate măsurile.

Judecătorul luă hârtiile pe care i le dădu Bridgeport şi le puse într'un sertar.

— Acum, spuse reporterul, domnule judecător, luaţi loc... pardon... vreau să spun duceţi-vă la culcare...

Judecătorul îl opri.

— Vă reamintesc, îi spuse el căscând mereu, că legea este formală.

— Natural... și cu aceste dovezi, ea nu poate decât să proclame nevinovăția lui Dick.

— Fără nici o îndoială... dar...

— Ce fel de dar ?

— V'am spus... legea este formală.

— Bine.

— Orice condamnat la moarte care evadează, dacă e prins, este executat mediat fără judecată.

— Dar cu aceste dovezi de nevinovăție ?

— Condamnatul la moarte Dick a evadat înainte de-a sosi aceste dovezi de nevinovăție.

— Ce are a face, d n moment ce acum ele sunt aici...

— Are a face, fiindcă Dick trebue să dea socoteală pentru evadarea lui... și dacă e prins, legea este formală.

— Il veți executa ?

— Imediat.

— Și pe urmă o să-l grațiați.

— Desigur...

— Dar e o nebunie !...

— Așa e legea... legea este formală...

— Atunci ?

— Atunci, trebue ca Dick să nu se lase prins sau să ni-l aducă pe cel care, în locul lui, a comis crimele pentru care l-am condamnat.

— Ah ! bine... ah ! foarte bine...

Cu aceste cuvinte, Bridgepont îl părăsi pe călător.

Ajungând în stradă, reporterul își spuse :

— Văd că nu mi-am terminat munca... Acuma

trebue să pornesc în căutarea lui Dick... să-l găsesc ca să-i povestesc întrevederea mea cu judecătorul, să-i spun să nu se lase prins, el trebue s'o ştie... Dar că nu va putea fi liniştit şi nu va putea trăi în pace decât dacă-l predă pe cel care-a comis crimele de care e acuzat. Trebue deci ca Dick Madison să-l aresteze pe Dick-Diavolul...

După cum vedem, bravul Bridgepont voia să-i comunice lui Dick, exact ceeace Dick luase hotărârea să săvârşească cât mai rapid posibil.

Ceeace era mai dificil acum pentru Bridgepont era să-l găsească pe Dick...

— Bine, îşi spuse Bridgepont... sau voi fi nedemn de reportaj sau îl voi regăsi cu rapiditate pe prietenul meu, banditul Dick...

CAP. XX

Bridgepont acţionează

Bridgepont se întoarse imediat la hotel ca să se schimbe, să se radă, ca să nu mai semene cu barba lui de mai mult de trei zile cu un west-man.

In bae, începu să elaboreze un plan de acţiune.

Cum să afle unde se ascundea Dick?

El se gândi:

— Dick s'a dus probabil să ceară ajutor şi bani la ranchul său, la Red Rock.

Dar pe urmă se răsgândi:

— Nu... Nu s'a dus acolo... E prea deştept s'o facă. Girantul său a avut la judecată o atare atitudine,

încât Dick trebue să fi înțeleș că are în el nu un aliat ci un dușman...

Reporterul se gândi mai departe:

— Haidem la solicitator... Solicitorul l-a apărat atât de bine încât el a ajutat să fie condamnat... Și ăsta e un trădător.

Și Bridgeport, săpunindu-se bine, se întrebă:

— Oare girantul și solicitatorul nu cumva or fi făcând parte dintr'un complot a cărui victimă e Dick?...

Gândul acesta îl făcu să întrevadă încă un reportaj senzațional, și se frecă solid cu săpun.

Dar de unde să-l ia pe Dick ca să discute cu el toate astea?

El își spuse:

— Există doi oameni care m'ar putea îndruma: bunul Șerif și bravul Johnson.

Ideea aceasta i se păru atât de extraordinară, în cât fu pe ce să răstoarne baia.

— Da, își spuse el, spălându-și săpunul, da Johnson... iată gândul cel bun... dar se știe că Dick și Johnson sunt prieteni... Probabil că se va bănui că Dick se va duce în primul rând la Johnson ca să, ceară adăpost...

Ce e drept, era o prezumție foarte logică, foarte plauzibilă.

Desigur că poliția, care-l urmărea pe Dick, se gândise din capul locului la aceasta.

— Dec, își spuse Bridgeport, frecându-și spatele cu un prosop răsucit, nu acolo trebue să-l caut.

Dick e prea șiret ca să intre singur în gura lupu-

lui... sau doar a trecut pe acolo... de altfel poliția cred că supraveghiază atent ranchul lui Johnson. N'aș face altceva decât să-mi pierd timpul.

Dar fiindcă voia să-l vadă totuși pe Dick, întreprinzătorul reporter avu altă idee.

Și aceasta îi venea pe când își punea butonul guler, ad că atunci când fu gata de plecare.

El termină iute cu îmbrăcatul, și aproape alergând, cu pași mari, coborî treptele, sări în mașina sa și se îndreptă cu viteza maximă către Pol ce Station din district.

— Numai să-l găsesc încă pe bravul Patkey ! bîrou, își spuse el pe drum.

Din fericire, bravul Patikey nu plecase încă în inspecție, și tocmai își sfârșise curierul.

Bridgepont se repezi la el cordial.

— Hello Sher f !... Ești un bărbat excelent... Cred că ai să-i poți poți face plăcere ziarului meu, făcându-mi un mare serviciu...

— Dacă e posibil, de ce nu...

— Mulțumesc. Uite... Alerg după Dick...

— Și eu.

— Bine, putem alerga împreună, numai să mă lași pe mine să sosesc pr mul...

— Pentru ce ?...

— Mai întâi pentru ziarul meu... iau un terwiew cu câteva fotografii...

— Bine, și pe urmă ?...

— Ca să-i spun că am toate dovezile nevinovăției sale...

Șeriful sări de pe scaun :

— Ai d-ta probele acestea?...

— Le am în regulă... iscălite... cutabile!...

— Trebue să i le dăm judecătorului.

— I le-am şi dat... N'am păstrat decât copiile grafiile acestea... Uită-te şi d-ta.

Bridgepont puse pe biroul Şerifului piesele din dosarul nevinovăţiei condamnatului la moarte.

Şeriful le studie îndelung, cu atenţie.

Bridgepont îi povesti cum şi le procurase şi încheie cu vizita la judecător.

— Judecătorul mi-a spus, că-l va declara cu plăcere pe Dick nevinovat... dar mai întâi îl va spânzura... fiindcă legea e formală.

— Exact.

— Da, dar ca să ne ferim de lege, Dick trebue să-l predea pe adevăratul vinovat care va fi spânzurat în locul său.

— Absolut. Şi trebue ca în nici un caz Dick să nu se lase prins înainte de această predare.

— Natural.

— Da, dar tot eu am fost însărcinat cu prinderea lui Dick.

Bridgepont strigă vesel:

— Hurrah! Aşa mai zic şi eu...

— Da, dar nu e prea bine pentru Dick...

— Dece, din moment ce d-ta ştii că el este nevinovat... n'o să-l arestezi...

— Iartă mă... Eu, ştiu că e nevinovat... Am ştiut-o chiar înainte de dovezile d-tale... Am spus-o la Tribunal.

— Mi-aduc aminte... D-ta eşti un bărbat excelent, curajos... un om cumsecade...

— Fac şi eu ce pot.

— Bine.

— Dar am primit ordin formal.

— La fel de formal ca şi legea...

— Exact... ordin formal... să-l arestez pe Dick Madison... datoria mea este să-l arestez pe Dick Madison.

— Chiar ştiindu-l nevinovat?...

— Asta nu mă priveşte...

— Oh!...

— Nu. E treaba judecătorului...

— Prin urmare... D-ta?

— Eu trebue să pornesc în expediţie ca să-l arestez pe Dick Madison... Iată... Şi o să mi dau toată osteneala ca să-l arestez pe Dick Madison.

Intr'un elan de furie şi dezamăgire, bunul Bridgeport trimise la toţi dracii legile formale, magistraţii scrupuloşi, şerifii sclavi ai datoriei.

— In sfârşit, exclamă el, eu unul ştiu că trebue în mod formal să-l salvez pe acest nevinovat...

— D-ta ai dreptul... Aşi spune chiar... că e datoria d-tale...

— Absolut... Imi voi îndeplini această datorie... pentru aceasta trebue să vorbesc cu Dick...

Dar cum să-l găsesc?... Unde să-l întâlnesc?...

Şeriful începu să râdă.

— Suntem amândoi în aceeaşi situaţie, deci pentru un motiv diferit. D-ta trebue să-l întâlneşti pe Dick, ca să-l ajuţi să scape, eu ca să-l prind... Şi nu ştim încotro s'o apucăm...

— Nu... D-ta n'ai ni! o idee?...

— Ba da... am una.

— Care?

— Aceea pe care-o ai şi d-ta...

Bridgepont îl privi ţintă pe Şerif.

— Să mergem la Johnson? întrebă el.

— Da. La reporter, la jurnalist, mă pot mărturisi fără să-mi calc datoria, pot lăsa să scape această declaraţie în cursul unui interwiew despre banditul Dick-Diavolul...

— Era şi ideea mea... Dar mă gândeam că Dick n'are să aibă curaj să se ducă la Johnson.

— Ba da. A trecut pe-acolo.

— Eşti sigur?

— Am fost anunţaţi prin telefon...

— Ah... de un agent de-al d tale?

Şeriful scuturră din cap.

— Prima instituţie pentru prinderea lui Dick îi isp'teşte pe mulţi.

— Nici nu mă îndoesc, trebue să fi fost trădat...

— Da!... Dar are un frumos avans...

— Trebue să mă duc la Johnson.

— Imediat... Pleacă repede... căci trebue să plec şi eu...

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile cordial.

Ei se înţeleseseră.

In clipa în care Bridgepont ieşea pe uşă, Şeriful îi spuse:

— In orice caz avertizează-l pe Dick şi pe Johnson... Să se ferească de careva din apropierea lor.

— Mulţumesc...

Apoi Bridgepont nu mai șovăi. El se sui în mașină și plecă cu toată viteza spre ranchul lui Johnson.

Acolo fu primit cu toată prietenia.

Și află vestea cea bună.

Acum știa unde e Dick.

Johnson îi spuse:

— I-am dat lui Dick o scrisoare de recomandație pe lângă un prieten de al meu.

— Foarte bine.

— O să-ți dau și d-tale una către Will Osborn, la Farhill... E un om excelent, un prieten sigur. El o să-ți spue unde se află Dick...

— Perfect... perfect...

Dar la rândul său, Josua Bridgepont îi recomandă fermierului să fie atent.

— În apropierea d-tale e un trădător, spuse el.

Johnson sări în sus.

— Imposibil! Sunt sigur de oamenii mei.

— Prima e mare, îspititoare...

— Nu pentru oamenii mei...

— Șeriful Pattkey m'a însărcinat să te avertizez.

— Mulțumesc. Șeriful trebue să se înșele... Dacă e o trădare, ea nu e a unui om de al meu.

— Cu atât mai bine... Dar fii atent totuși... Johnson nu spuse nimic pentru moment.

...Fiindcă era târziu. Mrs. Johnson nici nu voi să audă de plecarea lui Bridgepont.

— Vei petrece noaptea aici, îi spuse ea. Ți s'a pregătit camera în care a dormit Dick.

— Camera în care a fost arestat?

— Exact.

— Oh, atunci rămân !... Ce frumos reportaj !... să dorm în patul lui Dick-D'avolul. Mulţumesc... Mii de mulţumiri !...

CAP. XXI

Capcana trădătorului

După ce rămase singur, Johnson îi spuse soţiei sale :

— Draga mea, o să te rog să-mi pregăteşti un pachet cu ceva de ale mâncării.

— Pentru tine ?

— Nu. Să-l pregăteşti ca şi cum ar fi de mâncare pentru un om care lucrează singur într'un ogor îndepărtat.

— Da. Înţeleg.

In timp ce soţia sa îi pregătea pachetul, Johnson deschise uşa şi chemă :

— Harry... Eşti acolo ?

— Da.

— Bine. Vino aici trebue să-ţi vorbesc...

Harry era ajutorul ranchman-ului şi şeful trupe de cowboys.

— Harry, băete. Ascultă.

— Ascult.

— Prima dată când a fost aici Dick Madison, am fost miraţi de arestarea lui aici. Nu ştiam cum a aflat poliţia de prezenţa lui.

— Aşa e.

— Ei bine, acum ştiu.

— Foarte bine... Cum s'au petrecut faptele?

— Josua Bridgepont mi-a spus că știe din sursă sigură că printre noi se află un trădător.

Harry sări în sus.

— Imposibil, exclamă el.

— Și totuși, așa e. Aici e un trădător.

— Nu printre cow-boys.

— Prima e frumoasă, ispititoare.

— Nu pentru cowboys, repetă convins Harry.

— E exact ce i-am spus și eu lui Josua Bridgepont.

— Niciodată un cow-boy nu va comite o atare murdărie pentru bani.

— O știu. Dar totuși, printre noi se află un trădător, din moment ce poliția a fost încă odată informată de prezența lui Dick la ranch.

— Atunci, aveți dreptate, spuse Harry pălind. Există un trădător.

— In mod sigur.

— Dar eu persist să afirm că nu e un cowboy.

— Din nefericire, spuse Johnson, la ranch nu sunt decât cowboys.

— Indienii? sugeră Harry.

— Nu, căci după spusele lui Bridgepont, s'a fomat, ori indienii nu știu să telefoneze.

— Deci, e un metis.

— E concluzia la care am ajuns și eu, rosti Johnson.

— Nu m'ar mira să fie unul din metișii noștri. Majoritatea sunt oameni de ispravă, dar sunt și câțiva în care n'am încredere.

— Nici eu.

— Mai ales acela de la grajduri...

— Mazuga ?

— Da, Mazuga. E cel mai deştept, dar are o mulţime de vicii... E jucător...

— Deci ca să încaseze prima...

— E capabil să trădeze.

— Uite ce-am plănuit... Dar pentru asta, băiete, o să trebuiască să sacrifici câteva ore de somn...

— Nu contează... Ce trebue de făcut ?

— Mrs. Johnson a preparat un pachet cu mâncare. Trebue să te prefaci că-l duci, astăseară, în secret... lui Dick.

— Am înţeles.

— Urcându-te pe cal să-i spui misterios camaradului tău Paddy că o să laşi pachetul la locul convenit cu Dick.

— S'a făcut.

— De plidă la albia lui Dryniver... lângă boschetele de lauri... Să spui că acolo va veni Dick zilnic să la mâncarea.

— Perfect...

— Paddy căruţa o să-i laşi supravegheirea, o să te ajute în misiunea ta...

— Supraveghiindu-l discret pe metisul pe care-l bănuim...

— Vom şti cum acţionează metisul şi vom reacţiona în consecinţă.

— Ne-am înţeles.

Intr'adevăr, în toiul nopţii, Harry veni la grajduri să-şi la calul.

Era un fapt obicinuit în toate ranchurile şi metisul n'avea de ce să se mire.

Dar el trebuia să audă ceeace Harry îi va spune confidenţial lu Paddy.

Şi dacă era un trădător, desigur că va cădea în capcană.

Deci, în tolul nopţii, Harry îşi înşeuă calul.

— Stai liniştit eu sunt, îi spuse el metisului.

Metisul se culcă la loc, dar fu atent la cele ce vor urma.

Se prefăcu că doarme, dar ciuli urechile.

Atunci, Harry îi spuse în şoaptă lui Paddy:

— Mă duc la Dryriver să las în boschetul de lauri pachetul acesta cu mâncare... D ck va veni mâine să-l ia... La fiecare două zile voi proceda la fel.

Nu vorbi nimănui de aceasta.

Apoi plecă.

Paddy se ascunse în apropierea grajdurilor.

El aşteptă destul de mult.

Dar până la urmă îl văzu pe Mazuga plecând pe furş.

Metisul se strecură tăcut în curtea ranchului.

Paddy îl urmări, ascunzându se şi el în umbră.

Îl văzu pe Mazuga îndreptându-se spre unul din parcurile unde dormeau caii afară.

Metisul sări rapid pe un cal şi plecă în galop spre primul post care se afla, după cum ştim, la o depărtare de câteva mile de ranch.

La acest post, care era o staţie pentru diligenţa care face curse între Farhill şi Sandburg, se afla un Şerif bătrân, în legătură cu poliţia oficială din

Sandburg. Lui îi făcuse Mazuga cele două denunțuri.

Și tot lui i-l făcu și pe al treilea pe care Șeriful se grăbi să-l telefoneze la Sandburg.

I se răspunse că Șeriful Pattkey și oamenii erau în drum spre ranch.

Șeriful, notă conștiincios declarațiile metisului.

Când va apărea Pattkey, îl va conduce el însuși la boschetul de lauri de pe Dry river.

Nădăjduia că mulțumită indicațiilor metisului, banditul va fi însfârșit prins.

Crezând că a și pus mâna pe primă, Mazuga se întoarse fericit la ranchul Johnson.

Paddy, la pândă, îl văzu furișându-se cu aceeași suplețe de pisică... sau de indian...

Apoi, toată lumea se duse la culcare.

După puțin timp, Harry se întoarse și el la ranch.

A doua zi dimineața, Paddy raportă manevrele lui Mazuga.

Johnson îi spuse:

— Bine. În cursul zilei să te duci cu Harry la Dryriver și să așteptați acolo poliția. Vom vedea dacă metisul ne trădează cu adevărat. Și vom avea dovada trădării sale.

Desigur că Harry nu lăsase pachetul în boschetul de lauri, căci, dacă poliția ar fi găsit acolo un pachet... ar fi avut o dovadă de complicitate între Johnson și Dick.

În zori, bunul Josua Bridgeport își luă rămas bun de la amabilele sale gazde.

El se sui în mașină și plecă în viteză spre Farhill.

Dar, mergând, Bridgepont își spuse:

— Știu unde și cum să-l găsesc pe vechiul meu prieten Dick... Deci nimic nu mă mai grăbește... dacă aș face un ocol... Dacă m'aș duce până la ranchul Redrock... în domeniul părintesc a lui Dick-Diavolul ?...

Ce e drept, era o idee.

— Desigur, se gândi Bridgepont, nu-l voi găsi acolo pe bravul meu prieten Dick... Dar îl voi întâlni pe acel straniu girant care, ca să-și salveze stăpânul, i-a dat o lovitură teribilă, în timpul procesului.

E adevărat că acest James Lawson era un om curios.

— E ceva neclar, își spuse Josua Bridgepont. Trebue să fie vre-o combinație necurată, un calcul perfid.

Deci, în drum către Farhill, Josua o apucă spre Redrock, în direcția ce i se indicase la ranch.

La Redrock ajunse spre seară.

James Lawson, girantul, nu se afla la ranch, ci, ca în fiecare seară, era în inspecție.

Un indian se duse să-l caute cu cartea de vizită a reporterului.

Intre timp, Josua Bridgepont putu să constate ce deosebire mare era între ranchul lui Johnson și acesta.

La Johnson totul era deschis, cu sinceritate.

Aici, totul era închis.

In fața fiecărei porți era un cowboy, un indian, sau un metis, ce-și făcea de lucru, dar care păzea fiecare ieșire.

— Oh, oh, se gândi Josua Bridgepont, iată o casă unde curioșii nu prea sunt iubiți.

Dar faptul acesta nu-l emoționă deloc.

Și fiindcă nimeni nu-l poftise să intre în casă să se răcorească, să se odihnească, rămase în mașină.

Și ca să-și treacă vremea, luă câteva fotografii alle casei în care se născuse Dick și în care și petrecuse o parte din tinereță.

CAP. XXII

Farsa dela Redrock

Când indianul îi dete girantului cartea de vizit a lui Josua Bridgepont, acesta tresări...

El o arătă oamenilor săi care tresăriră și ei.

— Ce naiba o fi căutând?... spuse James Lawson... De ce a venit aici?... Bridgepont ăsta e reporterul care l-a fotografiat pe Dick-Diavolul.

Auzind aceasta, cowboii isbucniră în râs.

— Oh! spuseră ei, e un băiat șmecher!...

James Lawson îi spuse unuia din oamenii săi:

— Du-te tu la ranch... Primește l bine pe reporter... Spune-i că mă întorc cum termin inspecția...

Cow-boy-ul plecă în galop.

— Voi, le spuse girantul celorlalți, mai spălați-vă puțin... n'ar strica să vă radeți... și să veniți după masă să mi spuneți bunăseara. Asta ca să facem atmosfera cât ma plăcută la ranchul Madison...

— Ne-am înțeles...

...Cow-boy-ul sosi în galop, în curtea ranchului. El sări de pe cal și alergă la mașină.

— Cum! strigă el, prefăcându-se mirat, nemulțumit, nu v'a poftit nimeni în casă?...

— Nu face nimic, spuse Bridgepont.

— Ba da, dimpotrivă. Mr. James va fi foarte supărat...

— Lasă că tot nu mi-am pierdut timpul... Am luat câteva clișee interesante...

— Mr. James vă roagă să-l așteptați câteva clipe... Sosește... Își termină inspecția zilnică...

M'a însărcinat pe mine cu onorurile casei.

— Foarte amabil din partea lui.

— Vă rog să mă urmați...

Și în timp ce Josua Bridgepont cobora din mașină, cowboyul strigă spre bucătărie:

— Pregătiți ceva răcoritor pentru gentleman.

Cowboyul îl introduse pe Bridgepont în biroul girantului.

Camera nu avea nimic deosebit.

Cowboyul puse înaintea reporterului o cutie cu țigări. Luă și el una, și fumând, îl întrebă pe ziarist dacă nu era obosit de drum...

În sfârșit, apăru și James Lawson.

El se repezi cu amândouă mâinile întinse spre Bridgepont, ca și cum ar fi întâmpinat un prieten scump.

Și Josua, înțelegând că trebue și el să joace comedie, i le strânse deși știa că sunt mâinile unui trădător.

Dar totuși, trebuia să se lase păcălit.

— E o mare bucurie pentru mine, pentru noi toţi, exclamă James Lawson, să vă avem aci...

Dar nu vă putem oferi decât o ospitalitate de cow-boys... Şi vă rugăm să ne iertaţi...

Bridgepont se arătă încântat, spuse că e doar în trecere şi că intenţiona să plece imediat mai departe.

— Câteva minute... strigă James Lawson. N'o să vă lăsăm să plecaţi astfel, noaptea.

— Vă închipuiţi, spuse râzând Josua, că prietenul meu Dick-Diavolul îmi va opri maşina, luând-o drept o diligenţă?...

Gluma aceasta ieftină îi făcu să râdă cu poftă pe girant şi pe oamenii săi.

— Vă oprim aici, insistă James.

— Atunci, cu forţa.

— Da! Vreau ca mâine să puteţi vizita ranchul să vă puteţi da şi dv. seama de felul cum e administrat... de valoarea pe care i-o dăm... Vreau să înţelegeţi cât e de nebun să alerge după aventuri când ar putea fi atât de fericit aici...

— Sunt cu totul de părerea d-tale... Dick Madison e nebun!...

In clipa ceea, Josua Bridgepont crezu că e bine să spună:

— Dar probabil că nu peste mult timp Dick va veni aici.

— Cum asta? întrebă James.

— Cred că ştii că a fugit din închisoare.

— Da! Am auzit.

— Şi că şi-a reluat tâlhăriile?

— Da, așa se pare...

— E fantastic!... După tot ce i s'a întâmplat. După condamnarea lui... să reînceapă...

— Tocmai de-aceea trebue să înceteze...

— De ce vrei să înceteze?... Lui îi place viața aceasta de aventuri... Și acum când e condamnat la moarte, nu poate decât s'o continue... din moment ce nu riscă nimic mai grav...

— Fără îndoială...

— Și cred că mai știi că dacă e prins, de data aceasta va fi spânzurat fără judecată...

— Da, știu... Legea e formală...

— Absolut formală...

— Atunci Dick nu se mai poate î
va f prins imediat... Și spânzurat...

— Dă-mi voe... replică Bridgepont. Dă-mi
A intervenit un fapt nou.

— In favoarea lui Dick?...

— Dovada nevinovăției sale!

— Oh!... E posibil... Nevinovăția sa?...

Dar revenindu-și imediat, grantul exclamă:

— Ah, nevinovăția lui Dick... Oh, vorbiți!... Ar f. cea mai frumoasă zi din viața mea aceea în care Dick s'ar întoarce aici, nevinovat... Vorbiți...

Josua Bridgepont, răspunse liniștit:

— E foarte simplu... Eu i-am furnizat judecătorului dovezile ca în timp ce Dick-Diavolul teroriza Arizona, Dick Madison se afla în orașul Paso del Norte din Mexico...

James Lawson îl întrebă cu vocea strangulată:

— Ai furnizat d-ta aceste dovezi?... Și ce-a spus judecătorul?...

— Judecătorul a spus, răspunse Josua Bridgepont, că le va cerceta. Dar va dura mult... Știi și d-ta, justiția... merge încet...

— Desigur, va dura foarte mult...

— Și prin urmare Dick nu trebue să se lase prins înainte de a se face această verificare.

— Desigur, va fi spânzurat imediat.

— Fără o nouă judecată și cu toate dovezile de nevinovăție... pe care nu va fi avut timpul să le verifice...

— Atunci?

— Atunci, se pare că Dick a fugit fără bani, fără resurse... Se spune că e la strâmtoare...

— Cu toate ultimele jefuiri ale diligenții.

— Așa se spune... printre partizanii lui, că va veni să caute adăpost, aici.

— Aici?

— Păi sigur că da... doar e la el acasă... Va veni să ceară ajutor.

Girantul strigă:

— Dar poate fi sigur de întreg devotamentul fneu... și al oamenilor săi...

— Nici nu se îndoește. Deci, când va veni... spuneți să fugă imediat... să se întoarcă imediat în Mexico...

Ajută-l să fugă... Să rămână acolo până se verifică dovezile și se face o nouă judecată... care să-l proclame nevinovat...

— Da... da... Aveți dreptate... de o mie de ori.

— De-aceea am venit la d-ta.

— Ah, cât de recunoscător vă sunt... ce prieten

credincios sunteți... Cum vă va putea mulțumi vreodată Dick.

— Oh, declară Josua Bridgepont, eu sunt de pe acum răsplătit prin reportajul meu senzațional.

Dar James Lawson adăugă:

— Mă gândesc... că este cineva care ar putea accelera demersurile justiției.

— Cine?

— Solicitorul Fenton.

Josua Bridgepont dădu un pumn în masă strigând:

— Ai dreptate... Mă voi duce să-l vizitez.

— Foarte bine!... Intre timp, eu o să-l fac scăpat pe Dick. Dacă e nevoe, îl voi conduce cu forța la frontieră.

— In felul acesta... îl vom salva! chiar fără voia lui...

Incă odată, cei doi bărbați își strânseră mâinile.

Acum, Josua Bridgepont, căpătase convingerea că era mai bine de o sută de ori pentru Dick să continue să rătăcească prin preerie, decât să vină să-i ceară ajutor girantului său.

Dar se feri să-și arate convingerile... Ba chiar dimpotrivă.

James voi să-și trateze bine oaspetele.

— Acum, spuse el, suntem asociați sau complici la salvarea scumpului nostru Dick.

Deci îi oferi lui Josua o masă substanțială.

După masă, conform înțelegerii, cow-boii veniră să-i spună bună seara girantului și-l salutară pe oaspete... James Lawson îi arătă reporterului por-

tretele lui Madison-tatăl și al lui Dick, în rame aurite, la locuri de onoare, în salon.

Și de data aceasta, Josua Bridgepont știu să joace o frumoasă comedie.

El se apropie emoționat de portretul lui Dick:

— Ah, ah! spuse el, iată ceva ce mă interesează în cel mai înalt grad. Portretul lui Dick Madison.

— Acesta e cel autentic, declară girantul. Dick însuși i l-a trimis lui tatăl-său.

Reporterul replică surâzând:

— Autentic... Da... Poate... Probabil.

— Cum, nu crezi că e adevăratul portret al lui Dick Madison?

— Da, fiindcă-mi spui d-ta... Fiindcă d-ta afirmi că l-a trimis însuși Dick... Da... Insă...

— Insă? întrebă girantul, neliniștit.

Reporterul răspunse:

— Dar acest portret autentic se poate să nu fie portretul autentic al lui Dick.

— Ce vrei să spui?... Din moment ce însuși Dick l-a trimis.

— Tocmai de aceea... Dick știa perfect că acest portret autentic va fi arătat prietenilor, vizitatorilor și pus la vedere în salon.

— Atunci?

— Atunci, e foarte simplu. Cine-ți dovedește că Dick însuși a pozat pentru portretul său autentic?

Auzind acestea, James Lawson și oamenii lui săriră în sus.

— Cum! Cum! Să nu fi pozat Dick pentru portretul său autentic?

— Nimic nu o dovedeşte...

l-a trimis lui taică su.

Josua adăugă :

— Aşi spune chiar că trimiterea aceasta a unui portret după atâţia ani, face ca în spiritul meu ziarist să se nască îndoieli tulburătoare.

— Pentru ce ? Explicaţi-ne.

— Iată, cât e de simplu. Când a trimis Dick portretul ?... Exact atunci când Şerifii din Arizona îl urmăreau... Atunci când se pusese un premiu pe capul său... Când se oferea o sumă enormă în dolari bun celui ce va ajuta să fie prins.

— Foarte exact.

— Motivul e limpede.

— Nu încă.

— El a pus să fie fotografiat cineva care-i mănă foarte mult.

— Cu ce scop ?

— Cu scopul precis de a-i îndrepta pe un drum greşit pe ce' ce-şi fac vîsuri din prinderea lui.

Şi trimiţând fotografia sa aproximativ autenti , înşela pe toată lumea... Ştiţi că aşa a procedat şi î atacul diligenţii... Atunci a fost un Dick-Diavolu autentic... S'a spus la Tribunal...

— E adevărat... Da... Da !..

— A fost un prim Dick autentic în urmărirea căruia au plecat poliţiştii. A fost un al doilea Dick, la fel de autentic, care ceva mai departe a oprit diligenţa.

— Intr'adevăr.

— Dar al doilea Dick, mi-a pozat cu multă bunăvoinţă. Astfel că acum, avem portretul autentic a trei Dick... din care doi, cel puţin, sunt fiecare adevăratul Dick.

— Perfect.

Josua adăugă:

— Iar la Tribunal am avut un alt Dick ce pretindea că are ochi verzi în timp ce unul din Dick-Diavoli are ochii negri... Ceeace face exact patru Dick-Diavolul autentici.

Reporterul încheie:

— Şi acum te întreb dacă d-ta înţelegi ceva din toată afacerea asta. Oricum, ceeace e important e că atunci când unul din adevăraţii Dick va veni aici, să-l primeşti bine şi să-l ajuţi să treacă în Mexico.

Girantul îşi reînnoi protestările de devotament absolut.

Josua Bridgepont nu puţu decât să-l felicite pentru respectosul său devotament faţă de familia Madison.

Apoi se urcă în camera ce-i fusese pregătită şi-şi petrecu acolo o noapte excelentă.

CAP. XXIII

Boschetul de lauri

A doua zi dimineaţa, girantul îl conduse pe reporter şi-i arătă proprietatea.

— Averea Madisonilor, declară el, acum e mai mult decât dublată.

— Ceeace dovedeşte că eşti un girant în aceeaşi măsură priceput pe cât eşti de devotat.

Josua Bridgepont putu fotografia în voe.

Acum ştia tot ce voise să afle. Ne mai voind să piardă timpul, se pregăti să-şi ia rămas bun.

La plecare, Lawson se puse cu totul la dispoziţia sa pentru tot ce va avea nevoe în timpul anchetei. Apoi îl sfătui pe Josua să se ducă să-l vadă pe solicitor.

— Făceţi în aşa fel, spuse el în cele din urmă, ca stăpânul nostru să se întoarcă în curând... Noi, cei de aici, vă vom fi cu toţii recunoscători.

Dar când maşina reporterului se pierdu în depărtare, girantul şi oamenii săi se priviră cu neliniste.

Intre timp, la ranchul Johnson, se petreceau alte fapte, care, deşi diferite, erau în strânsă legătură cu acestea.

După cum ştim, Josua Bridgepont, datorită rapidului său automobil, avea un mare avans asupra Şerifului şi a oamenilor săi care veneau călări.

Şerifful Pattkey, de îndată ce apăru la staţia de diligenţă, celălalt Şerif alergă la el şi-i spuse repede :

— Nu descălecaţi .

— De ce ?

— Il vom prinde pe Dick... imediat. O să-l dibuim ca pe o pasăre în cuibul ei.

— Ah ! Ah ! D-ta ştii unde e cuibul băiatului ăst şiret ?

— E la boschetul de lauri.

— De unde-ai aflat informația asta senzațională?

Atunci, celălalt Șerif povesti toate amănuntele întrevederei sale cu metisul Mazuga.

Pattkey clătină din cap și spuse:

— N'am nici o încredere în combinația aceasta. E un trădător pe care-l bănuesc că lucrează și pentru Dick.

Celălalt Șerif protestă:

— Imposibil...

— Ba e perfect posibil!... declară Pattkey... Ai dovada din moment ce ți-a mai dat o informație despre Dick.

— Într'adevăr.

— Ori, informația era falsă...

— Nu spune că nu... Dar n'a fost din vina lui... Și de data aceasta prima e prea frumoasă pentru ca informația să nu fie adevărată...

Pattkey declară:

— In orice caz, datoria mea este să verific informația.

Bine... Boschetul de lauri nu e prea departe de drumul nostru; vom ocoli pe acolo, dar numai ca să-ți dau satisfacție d-tale.

— Sunteți prea amabil.

— Căci, sunt sigur, că nu vom găsi nici urmă de Dick...

— Totuși, metisul mi-a afirmat cu toată certitudinea...

— Metisul merită nu prima, ci un simplu glonte de pistol... E părerea mea.

— In sfârşit, vom vedea.

Pattkey şi oamenii săi, conduşi de celălalt Şerif, sosiră la colul lui Dryriver, un râuşor care, în timpul căldurilor seca...

Totuşi, malurile acestui râu secat aveau destulă umiditate pentru ca laurii să poată creşte chiar pe timp de secetă.

Din prudenţă, celălalt Şerif îi sili pe poliţişti şi pe Pattkey să descalece la o oarecare distanţă şi, întrebuinţând viclenile indienilor, se târâră pe burtă către faimosul boschet de lauri...

— Incet!... încet, spuse el... Trebue să fie acolo Să-l surprindem...

— Te înşeli, îi spuse Pattkey, dacă-ţi închipui că iepurile acesta se va lăsa prins în vizuina sa care nu prea pare cuib de pasăre...

— Vom vedea. Pasăre sau Ce contează! Numai să-l prindem...

După ce se târâi o bucată de timp prin praf, mai târâtă ajunse pe malul lui Dryriver.

Intr'adevăr, la câţiva paşi mai colo, era un tufiş de lauri.

— Aici e!... spuse Şeriful.

— Bine!... spuse Pattkey. Laurii îi văd eu... Cre că Dick e înăuntru?

Şeriful celălalt făcu un semn cu mâna.

— Stop!... şopti el.

Toţi se opriră.

Şeriful, voind să-şi atribue lui singur onorur primejdiei, înaintă primul spre tufişul de lauri.

In mijlocul pietrişului care forma albia secată a râului, tufişul era o insuliţă de verdeaţă.

Pattkey și oamenii săi, cu acel humor ironic specific poliției americane, îl lăsară pe Șerif să se descurce singur.

Acesta, cu un curaj admirabil, înainta spre tufișul de lauri, târându-se ca un indian pe cărările războiului.

Desigur că nici o detunătură de carabină sau de revolver, nu-i opri mersul.

Insfârșit ajunse la tufiș.

El se furișă în insuliță, care, într'adevăr, forma o ascunzătoare admirabilă, cu aceleași precauții.

Laurii crescuseră în jurul unor pietre mari, ce formau un fel de peșteră...

Dar nici în insuliță, nici în peșteră, bravul Șerif nu descoperi nici urmă măcar de trecerea unui om...

Foarte dezamăgit, el se întoarse spre Pattkey.

— Ați avut dreptate, îi spuse el... Nici urmă de Dick...

— Deci metisul cela a mințit, ca de obicei.

Celălalt Șerif bombăni ceva ce s'ar putea traduce prin:

— Am să-i tai eu pofta să mai mintă.

Pattkey se arătă curios să afle în ce fel; se despărți doar de confratele său și se îndreptă cu oamenii săi spre ranchul Johnson...

Primirea de care avură parte acolo, l-a mirat foarte mult pe celălalt Șerif.

— Sunteți binevenițî în casa mea, le spuse Johnson.

Cowboii se ocupară de polițiști și de caii lor...

Pentru unii pregătiră paturi, iar pe ceilalți îi duseră în grajd.

Căci, la invitația lui Johnson, Pattkey și trupa sa rămaseră să își petreacă noaptea la ranch.

Cineva care nu pricepea nimic din toată afacerea asta, era Mazuga, metisul.

Ca grăjdar, el trebui să se ocupe de caii polițiștilor. El își închipui că Pattkey venise aici în urma dușmanului său, ca să percheziționeze și ca să pună mâna pe Dick...

La masă, Șeriful Pattkey îi spuse lui Johnson:

— Fără să mă laud cu mirosul meu de polițist, cred că, Dick Madison a fost pe-aci.

— Într'adevăr, declară fermierul fără să șovăie. Și-a petrecut o noapte aici...

— După evadare?...

— Da... La câteva zile după.

— Atunci când Dick-Diavolul își r isprăvile?

— Exact.

Șeriful trase concluzi:

— Deci, dacă întocmai ca mine, n'ai fi convins de nevinovăția lui Dick Madison al nostru, în faptul acesta ai vedea o incontestabilă probă de vinovăție...

— Asbolut.

— Eu unul, știu că în timp ce Dick fugea spre Mexico cu Samy Snarry, care nu s'a întors încă, știu că Dick nu putea fi în același timp și acolo și aici...

— Exact.

— Dar oare de ce nu s'a dus Dick în Mexico?

De ce l a părăs t pe salvatorul său Samy ?..
ce trebue să aflăm...

Johnson îndrăzni :

— Poate s'a grăbit să-şi adune el însuşi dovezile nevinovăţiei sale.

— Sunt de aceeaşi părere.

Atunc', Şeriful declară sincer :

— Ei bine, eu mă aflu aici ca să-l arestez pe Dick-Diavolul.

— Pe Dick al nostru ?

— Pe el. Da... dar voi î cerca totuşi să pun mâna pe celălalt.

— Hurrah !... Da, pe celălalt... Hurrah !

— Trebue să arestez un D'ck-Diavolul... Bine ! Nădăjduesc să arestez un Dick-Diavolul... Pentru ca prietenul nostru, condamnat la moarte să poată trăi fericit...

— Dacă vă pot fi de vreun folos...

— Mulţumesc.

Şeriful adăugă :

— Trebue să vă spun că la ranchul vostru se află un trădător.

— Exact... Şi cel pe care-l bănuim... mizerab'lul de metis... a căzut în cursă...

— Într'adevăr... vă confirm că el e trădătorul.

— Bine... socoteala sa va fi încheiată...

Şeriful nu socoti necesar să se mai amestece...

Dar a dou azi, metisul fu găsit aproape mort, lovit de un cal ; fu transportat cu o căruţă la oraş.

Dar muri pe drum.

Legile preeriei sunt nemiloase pentru trădători.
Mazuga le cunoştea.
El îşi cercase norocul dar pierduse.

CAP. XXIV

Don Diego El Mexicano

Între timp, graţie rapidei sale maşini, Josua Bridgepont sosise la Farhill.

El se prezentă imediat la Will Osborn, prietenul lui Johnson, pentru care avea şi Dick o scrisoare de recomandaţie.

Acest Will Osborn era un om la fel de cumsecade ca şi Johnson; el îl primi pe reporter foarte bine şi-i spuse că nu primise încă vizita lui Dick.

— Bine, spuse reporterul, Dick este prudent. Mai înainte de a veni la d-ta, vrea să se asigure că prin împrejurimi nu e nimic suspect.

— Probabil.

— Şi eu am făcut rău, venind la d-ta direct dela ranchul Johnson. Spionii celuilalt Dick pot trage concluzia că Dick Madison e în legătură cu d-ta..

Astfel că Dick, mai prudent ca mine, nu va veni aici prea curând... In sfârşit, ca măsură de precauţie, eu mă întorc la hotelul meu... Vă rog să-mi telefonaţi îndată ce aflaţi ceva despre Dick, căci e absolut necesar să-i vorbesc.

— Ne-am înţeles.

Josua Bridgepont se întoarse deci la hotelul său.

In restaurantul hotelului, printre cei câţiva cină-

tori care-şi consumau breakfastul, se afla un gentleman mexican care se ocupa cu afaceri cu vite.

Datorită profesiunii sale, veşnic în goană după ştiri, Josua Bridgepont se pricepea de minune să intre în relaţie cu oamenii cei mai fantastici.

Deci, răspunse la salutul acestui gentleman mexican, care din întâmplare intră odată cu el în restaurant. Apoi fumară împreună o ţigară.

Într'o grădină publică, pe o bancă mai ferită, [illegible] adăpost de urechi prea curioase, Josua Bridgepont [illegible] află cu mare emoţie că acest gentleman mexican venea de la Paso del Norte... şi că se numea Senor Diego Madisono...

— Diego Madisono!

Bridgepont sări în sus.

— Caramba!... strigă el, ca să pună puţină culoare locală în convorbirea aceasta fantastică...

Nu te-aşi fi recunoscut niciodată.

— E pentru a doua oară, observă Dick râzând.

— Adevărat.

— Totuşi, d-ta m'ai fotografiat.

Bridgepont nu putu decât să râdă.

— Sunt aici de câteva zile, spuse Dick — dar ca şi d-ta, am fost prudent... Se ştie că acest Osboen e un prieten al lui Johnson... Desigur că oricine s'a gândit că voi veni la el.

— Era logic.

— Atunci m'am transformat în acest personagiu mexican... cu barba mea, nimeni nu mă poate recunoaşte...

— Foarte bine. Eu nu te-am recunoscut deloc

Bine... Voi continua deci... In felul acesta, aseară m'am putut duce la Will Osborn.

El mi-a dat adresa d-tale... şi iată-mă.

Dick adăugă:

— Avem de vorbit mult.

— Da, am să-ţi dau o mulţime de noutăţi.

— Nici nu mă îndoesc... Dar nu putem vorbi aici...

— Exact. Ce facem?

— Intoarce-te la hotelul d-tale... In timpul zilei te voi vizita...

Şi după ce-şi luară toate măsurile de prudenţii, cei doi prieteni se întâlniră în camera lui Bridge pont.

Reporterul îi povesti călătoria sa la Paso del Norte şi rezultatul fericit al demersurilor sale.

— Am vorbit cu judecătorul din Sandburg, spuse el... Dar legea este formală... dacă ai fi rămas în închisoare...

— Dacă pun mâna pe mine mă spânzură...

— Deşi au dovezile nevinovăţiei d-tale.

— Perfect... Aşa e legea.

Dick exclamă:

— Deci am făcut rău c'am evadat... dar am avut dreptate să fug...

— Asta e...

— Dar nu e totul, dragă prietene. Toată lumea cunoaşte nevinovăţia mea, chiar acel excelent judecător... d-ta aduci dovezi indiscutabile... dar eu, trebue să-l predau pe bandit.

— Trebue:

— Bine. Este ceeace voi face.

— Îți pot ajuta cu ceva ?

— Mă bizui pe devotamentul d-tale.

Atunci Dick declară :

— Sunt doi oameni care în afacerea mea au jucat un rol bizar și inexplicabil...

Bridgepont îi tăie vorba lui Dick :

— James Lawson și solicitorul Fenton.

— Ai ghicit... Cum ai ajuns la acest rezultat surprinzător ?

— Fiindcă sunt reporter...

Atunci, Bridgepont îi povesti lui Dick vizita sa la Redrock.

Dick încheie, râzând :

— Da... da... scumpe prietene ! Da, acest devotat James Lawson... îmi este atât de devotat... încât ar fi gata să se lase spânzurat în locul meu !...

Această idee îl făcu pe reporter să râdă cu poftă.

— Bine, continuă Dick... L-ai văzut pe devotatul James... va trebui să-l vezi și pe celălalt devotat.

— Pe solicitor ?... Chiar intenționez.

— In cursul întrevederii, întreabă-l în treacăt, dacă el care a fost avocatul lui Madison-tatăl, știe ce se întâmplă cu averea Madisonilor în cazul decesului moștenitorului Dick...

— Ah ! înțeleg prea bine...

— Aș fi curios să-i aflu răspunsul.

— O să-l afli cât mai curând...

Apoi Dick adăugă :

— Dute deci, să-l vezi pe acest abil solicitor care m'a apărat atât de bine, încât după pledoaria lui

ar fi trebuit să fiu spânzurat de două ori... Întoarceţe aici cât mai repede.

— Pentru ce ?

— Am aflat că se vor executa două transporturi de pepite de aur.

— Crezi că...

— Sunt sigur că Dick-Diavolul, care, ca şi mine a aflat de aceste transporturi, va ataca diligenţele...

— Şi nu vei fi d-ta...

Dick îşi aprinse o nouă ţigară şi răspunse în spaniolește :

— Eu ? No, Senor... Eu n'o să mă mişc de aici... Eu sunt acum Senor Diego... Toată lumea va constata că n'am părăsit hotelul.

— Perfect... da, perfect... Foarte bine...

Şi conform obiceiurilor sale, Josua Bridgepont sări aproape imediat în maşina sa şi se îndreptă spre gară...

Solicitorul Fenton îşi avea biroul într'un al treilea oraş destul de îndepărtat care râvnea la titlul de capitală comercială a acestei părţi din Arizona... Oraşul avea un tribunal în faţa cărora veneau aproape toate procesele din ţinut...

Ajunse la solicitor, pe când acesta se întorcea de la tribunal.

Fără îndoială că îl aştepta. Poate că fusese prevenit de vizita sa.

Îi făcu deci reporterului o primire la fel de călduroasă ca şi James Lawson la ranchul Redrock.

Solicitorul ştia că prin Josua Bridgepont, vizita la cabinetul său va fi cunoscută în U.S.A.

Prin urmare el îi dădu mai detalii decât nădăjduia reporterul.

Ascultându-l, Josua Bridgepont se gândea:

— Ai spune că e mai degrabă un inculpat care se apără, decât un om care răspunde la întrebările unui ziarist.

Solicitorul, insistând mereu asupra vechei sale prietenii cu Joe Madison, vorbi de tristețea pe care o resimțea pentru purtările lui Dick.

— Ah! nenorocitul! exclamă el. Să ai un părinte atât de cumsecade și să devii un bandit!...

— E îngrozitor...

Solicitorul adăugă:

— A reușit să fugă din închisoare și în loc să fugă în străinătate și să încerce să-și refacă viața sub un alt nume... uite-l că a reînceput isprăvile...

— Da... da, într'adevăr, e extraordinar...

Și solicitorul declară mâhnit:

— Mă tem că băiatul acesta va sfârși în streang.

— Ah! da! Și eu mă tem... Nici nu poate sfârși altfel.

Atunci, fără să aibă aerul că-i dă vreo importanță, Josua întrebă:

— Dar dacă sfârșește în modul acesta... dat fiind că el e singurul moștenitor... cui îi va reveni acel mens domeniu?

Solicitorul nu răspunse.

Bridgepont, continuă pe același ton indiferent:

— Aceasta va fi o afacere foarte plicticoasă pentru bravul și devotatul girant James Lawson...

— Pentru ce?

Fiindcă nu poate gira în mod indefinit o proprietate fără proprietar.

— Asta e just.

— Dar e probabil... cel puțin așa cred... că tatăl acestui fiu denaturat a prevăzut acest caz dureros.

— Probabil... Dar eu nu știu...

— Mi s'a spus că Madison îl iubea pe James, ca pe un fiu...

— Exact...

— Că ar fi spus la o mulțime de persoane... dacă fiul său ar dispărea...

— It va lăsa lui James, pe care-l va adopta... toată averea sa.

— Într'adevăr aceasta era intenția sa...

— Mi s'a spus că d-ta, solicitorul și prietenul lui Joe Madison, ai redactat un testament în acest sens.

Solicitorul tresări fără voe.

— Oh! oh!... spuse el, oamenii care spun aceasta merg prea departe... Nimeni nu poate cunoaște secretele cabinetului meu.

— Fără îndoială. Dar din moment ce Joe Madison o spuse prietenilor săi, nu mai e un secret...

— Într'adevăr...

Josua Bridgepont îl întrebă:

— Eu, respect discreția d-tale profesională... Dar aș vrea să știu doar, dacă pot avea dreptul în caz că se va produce un accident fatal — să spun în ziarul meu că moștenitorul averei lui Madison-tatăl este James Lawson.

— E o chestiune delicată, nu vă pot autoriza.

— De acord!... Dar îngădui-mi să sper că dacă

după executarea lui i da această știre, d-ta n'o să mă desminți.

Solicitorul șovăi câteva secunde.

— Dacă d-ta promiți să nu transmiți informația mai înainte de sfârșitul fatal al lui Dick, promit și eu că nu te voi desminți...

— Mulțumesc.

După puțin timp, Josua Bridgepont roul solicitorului.

Când ajunse în stradă, el își spuse:

— Canal'a...

CAP. XXV

Cei trei călători din diligență

Reporterul se reîntoarse la Farhill, cu convingerea statornică pe care o căpătase în cursul procesului.

— E un complot organizat împotriva d-tale, îi spuse el imediat lui Dick când se reîntoarse la hotel.

— Nici nu mă îndoesc, îi răspunse Dick — o știu de mult... Sunt convins că onorabilul meu apărător, solicitorul Fenton, ar fi trebuit să-mi ia locul împreună cu girantul meu, pe banca acuzaților. Vor trebui două funii bine unse... Sunt convins că tatăl meu a căzut victima acestor doi bandiți... Cred că de când a venit James la ranch, ticăloșii ăștia au făcut totul spre a-l convinge pe tatăl meu să mă desmoștenească... ca să-mi ia locul... Dar nu l au

încă., și cel pe care l-am lăsat la închisoarea din Sandburg îi așteaptă...

Apoi el spuse aprinzându-și o nouă țigară:

— Ești sigur că nu m'am mișcat din acest oraș... și că am rămas gentlemanul mexican pe care l-a putut vedea toată lumea...

— Da.

— Ei bine, scumpe prietene, eri, diligența a fost jefuită de Dick-Diavolul. Dar asta nu e totul, diligența va fi probabil jefuită peste trei zile.

— De unde știi?

— Foarte simplu. Un prieten de-al meu, trimite în Mexico câțiva saci cu monede de argint pentru plata lucrătorilor...

— Acest om...

— Sunt eu însumi. Deci Dick-Diavolul a aflat.

— Vei lua și d-ta aceeași diligență, înarmat cu aparatul fotografic.

— Perfect.

...De data aceasta, diligența nu transportă decât puțini călători.

Caballero mexican don Diego... reporterul Josua Bridgepont și un negustor de vite, care nu părea de loc încântat că nu și putuse amâna călătoria.

Vizitiul era nou angajat; era chiar la prima sa călătorie, căci vizitii acestei companii de diligențe nu se mai recrutau cu ușurință... Acesta era un băiat în înalt și solid, cu înfățișare hotărâtă. El nu părea să se teamă de întâlnirea cu Dick-Diavolul.

...Lăzile cu bani se încărcară în cursul nopții.

La recomandația lui Diego, Dick, reporterul, luă

loc în interiorul diligenței... Astfel, că viziti singur, pe capră,

...Diligența i ' în oraș, și în curând o apucă pe drumul preeriei.

Negustorul de vite își aprinse pipa și începu să privească pe geam.

Caballero dormita.

Josua Bridgepont își examină hârtiile.

Iar timpul trecea încet.

CAP. XXVI

Ultima lovitură a bandiților

Acum, diligența mergea pe drumul preeriei. In vârful dealului, vizitiul opri caii ca să-i lase să răsufle puțin, spuse el, adresându-se celor trei călători, fiindcă în curând vom intra în ținutul lui Dick-Diavolul.

In clipa aceea se petrecu o scenă cu totul neașteptată, sub ochii mirați ai reporterului.

Caballero se ridicase de pe scaunul său. El voi să-și ia covertura sa de călătorie ce se afla în plasa de de-asupra capului negustorului de vite. El se scuză în spaniolă.

Negustorul de vite, ca să înlesnească operația mexicanului se aplecă puțin înainte.

Atunci, caballero coborî cuvertura dar în așa fel, în cât îl prinse 'n ea pe negustorul de vite.

Imediat caballero, sau mai bine zis Dick... cu o

curea subțire, dar foarte solidă, făcu câteva legături bine strânse și un nod de nedesfăcut.

Dick îi legă picioarele, apoi mâinile.

— Asta-i unu, îi spuse el lui Josua și viziti sărise 'n ajutor.

Și i-l prezentă pe vizitiu reporterului :

— Harry !... șeful cowboilor prietenului nostru Johnson.

Și fiindcă negustorul de vite urla mereu sub cuvertură, Dick îi repezi câțiva ghionți în fălci.

— Taci, îi spuse el... Degeaba faci scandal... dacă nu taci te pocnesc.

Apoi îi spuse vizitiului :

— Hai să urcăm pachetul ăsta pe capră. Dacă Dick trage în noi, gloanțele vor fi pentru complicele său...

Ajutat de Harry și de Josua, îl urcă pe negustorul de vite pe capră.

Apoi, porniră la drum.

Conducând caii, Harry privea în toate părțile.

Dick și Josua, erau gata de apărare.

Harry trebuia să-i prevină printr'o dublă pocnitură de bici de îndată ce va zări ceva suspect.

Situația era destul de bizară.

Oameni la pândă se îndreptau spre bandiții ce-i așteptau.

De-odată, se auziră cele două pocnituri de bici.

— Atenție, îi șopti Dick lui Josua... semnalul.

Diligența intrase într'un fel de defileu, un loc admirabil pentru jaf.

Harry dădu din nou semnalul de mai multe ori...

— Ah! șopti Dick, sunt mulți... Bine. Va fi mai amuzant... O să vezi.

Diligența își continuă drumul mai departe.

De odată un pocnet sfâșie aerul.

Un călăreț mascat ieși de după o stâncă și se opri în mijlocul drumului...

Harry opri caii, și legă hățurile de capră.

Dick scoase capul pe ușă.

Și redevenit pentru moment caballero mexican, strigă spre vizitiu spaniolește:

— Que hay?... ques eso?... que tenemos?...

Ceeace înseamnă:

— Ce este?... Ce e asta?... Ce s'a întâmplat?...,

Și ,prefăcându-se îngrozit strigă, văzându-l pe călărețul mascat:

— El demonio!... Bargamedios... (Dick-Diavolul!... Dumnezeu să ne păzească!...'

..Călărețul înaintă.

El amenință diligența cu revolverul.

De după stânci mai eșiră doi oameni.

— Sunt trei de toți, socoti Dick. Deci este unul și pentru d-ta Josua... Ia-l pe cel d'n dreapta.

— S'a făcut.

Ceilalți doi, erau pe jos.

Ei aveau carabine cu care amenințau la rândul lor diligența.

Siguri de lovitura lor, toți trei, în cap cu călărețul, înaintau fără frică.

Călărețul strigă:

— Toată lumea jos... Hei, vizitiule, coboară...

Dar Harry nu prea părea dispus să facă așa ceva.

El pocni iarăși din bici, ca să-l prevină pe Dick.

Crezând că încearcă să fugă, banditul își descărcă pistolul în direcția lui. Uitând recomandațiile lui Dick, Harry luă carabina și ripostă.

— Bine, rosti Dick vesel, începe balul...

Și ocolind, trase prin ușa diligenței.

Josua făcu la fel

Calul banditului mascat făcu o săritură și duși...

Călărețul căzu din șea rostogolindu-se în praf.

Unul din complicii săi, atins de glonțul lui Josua, căzu și el.

Celălalt fugi către stânci.

Dar un glonte tras de Dick îl opri.

Atunci, Dick și Josua săriră din diligență.

De pe capră, Harry trăgea spre omul ascuns după stânci.

Josua se ocupă de cel pe care-l doborâse.

Și Dick alergă spre călărețul ce încerca să fugă.

Dar Dick îl ajunse.

Și între cei doi bărbați se încinse o luptă teribilă.

Ah ! batista care îi ascundea figura banditului nu rămase prea mult timp la locul ei.

— Ah !... ah !... strigă Dick.., James Lawson ! Știam că te voi demasca, girant devotat.

Atunci, James îl recunoscu pe Dick sub barba sa mexicană.

— Dick !.. strigă el îngrozit.

Și plin de furie, simțindu-se pierdut, încercă cel puțin să se răsbune.

James era înalt, foarte puternic şi un boxeur vestit.

Dar Dick era un adversar de temut.

James îi trânti lui Dick o lovitură teribilă care-l făcu să se rostogolească în praf ; dar Dick îşi reveni imediat.

Şi-i dădu lui James o lovitură decisivă.

Fu rândul lui James să se rostogolească în praf.

Intre timp, Harry, coborând de pe capră, se duse să-i lege pe cei doi banditi răniţi. Apoi sări în ajutorul lui Dick.

In acest moment, James se ridică şi orbit de furie, se repezi la Dick ca un taur.

Dick însă îl aşteptă liniştit şi cu o directă îl trimise din nou la pământ.

— Bine. E de ajuns !.., spuse Harry.

Şi fără să mai aştepte răspunsul lui Dick, îl legă pe bandit.

— Acum, spuse el, să transportăm aceste trei pachete în trăsură.

— Da, aprobă Dick, şi să-l căutăm pe bunul Şeri Pattkey ca să-i remitem captura noastră...

Diligenţa o porni din nou la drum.

Cei trei banditi, legaţi solid, erau aşezaţi pe banchetă, în faţa lui Dick şi a lui Josua. Cei doi complici răniţi, gemeau. Dick şi Josua îi încurajau să mai aibă puţină răbdare.

Cât despre James, când îşi veni în fire şi se văzu prizonier, furia sa fu fără margini.

Nu există ameninţare sau înjurătură pe care să nu i-o fi adresat lui Dick.

Dar Dick își fuma liniștit țigara.

— Observă, îi spuse el lui Josua, ciudată asemănare dintre ticălosul acesta și mine... Ca să semene și mai mult, și-a vopsit sprincenile cu negru...

Parc'am juca un film.

Spre seară, avură norocul să-l întâlnească pe bunul Șerif Pattkey și ceata lui.

Văzându-i de departe, Harry pocni vesel din bici.

Iar Dick și Josua îi salutară pocnind magnific din pistoale.

E de la sine înțeles că nu trăgeau în oamenii Șerifului.

— Hello... Șerif... răcni Dick... Eu sunt... da, eu, Dick-Diavolul, teroarea Arizonei...

— D-ta, Dick...

— Chiar eu în persoană... Am executat cel mai mare atac banditesc. Josua s'a obligat să-l descrie în ziare.

— Perfect!... Și ce-ai făcut?

— O să-ți povestesc... dar mai întâi... formalii... arestează-mă.

— Bine! spuse Șeriful râzând. In numele legii arestez.

— Mulțumesc...

— Acum dă-i drumul...

— E inutil să povestesc, Șerif, n'ai decât să vii să vezi. Apropie-te fără frică... privește...

Șeriful și oamenii săi se apropiară.

Ei priviră în trăsură...

Și scoaseră un strigăt de uimire:

— James Lawson!...

— El însuși, Șerifule... James Lawson, girantul meu devotat... Girantul credincios al tatălui meu... care mă înlocuia atât de bine... și pe care l-am prins eu însumi...

Atunci Dick declară:

— Șerifule, am onoare să vi-l predau pe Dick-Diavolul, teroarea Arizonei...

In diligență, isbucniră urlete de furie.

— Vă cer iertare, Șerifule, spuse Dick, că nu vă pot preda pachetele acestea intacte... Unde trebue să-i ducem acum?

Era o chestiune destul de grea.

Dar tot Dick oferi soluția:

— Ca să poată fi spânzurați, e nevoe să fie în bună stare. Ranchul Johnson nu e departe de-aici.

Deci ne putem opri acolo ca să-i îngrijim pe ticăloșii aceștia până când vor fi predați doctorului închisorii.

— S'a făcut... de la Sandburg vom trimite o ambulanță...

...Conform planului stabilit, diligența ajunse spre seară la ranchul Johnson.

E inutil să mai spunem că fură primiți cu cea mai mare bucurie.

Apoi, fu coborît de pe capră primul bandit capturat. Nu s'a mai văzut niciodată om mai furios și mai mirat ca el, atunci când, după ce fu scos din cuvertură, se trezi nas în nas cu Șeriful...

Între timp, Mrs. Johnson și Edith se ocupară de Dick.

...La început, când sări din diligență, nimeni

recunoscu cu barba lui de mexican.

Apoi fu un râs general.

Şi aceea care râse cel mai mult...
ţios... fu Miss Edith.

— Oh ! ce urât eşti aşa ! exclamă ea v

Ceeace voia să însemne probabil :

— Altfel, eşti mult mai bine...

Dar mexican sau nemexican... ea îi pansă rănile uşoare pe care Dick le primise în timpul luptei cu James...

A doua zi dimineaţă, Dick, îi conduse pe prizonieri în faţa celor trei lăzi mari din diligenţă.

— Dragul meu girant, spuse el, iată lăzile cu argint mexican pe care le transporta diligenţa...

Şi le deschise.

Ele conţineau saci cu pietriş.

Desigur că James Lavson nu apreci
gluma aceasta.

Odată cu ambulanţa, veni
mobilele ale poliţiei.

Dick şi Şeriful luară loc într'una din ele.

Conform legii, Şeriful trebue să-l conducă în faţa judecătorului ca să obţină eliberarea.

Dar el îl predase pe adevăratul Dick-Diavolul.

Epilog

Acum, cè să mai vorbim de sfârşitul acestei venturi, pe care desigur că vi-l închipuiţi.

James Lawson şi complicii săi, fură judecaţi.

James Lawson nu fu apărat de solicitorul Fenton.

Căci, atunci când onorabilul solicitor află de arestarea lui James... dispăru... nu se ştie unde..

Se descoperi că James acesta era un bandit vechi..

Solicitorul îl introdusese la Joe Madison cu scopuri ascunse.

Hârtiile şi actele găsite în casa sa de bani, zară toate explicaţiile.

Solicitorul măsluise un act prin care James Lawson obţinea toate proprietăţile lui Joe Madison, în cazul dispariţiei lui Dick. Atunci când James află că Dick se întorcea acasă, el jucă rolul lui Dick-Diavolul; profitând de vaga asemănare cu Dick, nădăjduia că acesta va fi prins şi spânzurat.

In felul acesta, ar fi devenit unul din cei mai bogaţi proprietari din Far-West.

Dar lucrurile se petrecură altfel.

James şi cei doi complici ai săi fură spânzuraţi.

Ceilalţi, condamnaţi la închisoare.

Orice carte
apărută în
Editura **EXPRESS**

EXPRESS este o garanție de mare succes

Editura „EXPRESS"
BUCUREȘTI I
Str. Brezoianu Nr. 8